

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIOCCXCI

55296.
1889
9

Library of David King.
Leavitt & Co. May 21 1884

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

6372.0.
 ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν ἰ
 εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί
 ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήτας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκεφθαι ὅ
 τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν
 ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυ
 νατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ
 ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc
 videris, sacrificarumque tibi a nobis ac litatum est; quid-
 nam potissimum inter sacra petitum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere
 oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem
 esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi colli-
 beat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non
 negabo.

Sac. Quin-olim deliberavi. Rogo enim communia ista
 & prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian. Vol. IX. A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτη-
σθαι, καὶ ἐσθλὰς ἐνανθείς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄρ-
χυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τάλλα, ὅποσα τίμια. τού-
των οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν
ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μὴδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον
αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

- 2 ΚΡΟΝ. Ὁρᾷς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας· οὐ γὰρ
ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχή-
σεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὅποταν εἰς
ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς
παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἐπτά μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶ-
σα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι,
ιδιώτης εὐθύς εἰμι, καὶ πού τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν
αὐταῖς δὲ ταῖς ἐπτά σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοι-
κῆσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν,
καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὁρισμένοις. G.

11 Τῶν ἐπτά μ. ἡμ.) Saturnalia,

quae septem diebus absolveban-
tur, & hieme celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam
atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecun-
que pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi
copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii con-
sequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petiisti, quod in mea potestate sit: nec
enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre,
si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum
paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus
quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum
mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo
sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis
vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum
negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & cla-
mare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδαρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον· ταῦτα ἐφεῖται μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνος, τὸν πλούτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπιστείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, ὄριμν' ἐνο-
ρῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπι-
νεύσῃ τινί, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀΦεῖς, ὃ δὲ
παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλού-
τον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
τά γε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἶδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& servos excipere convivio, & nudum canere, & tremu-
los plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam prae-
cipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere
mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & au-
rum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equi-
dem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omni-
no non audir, sed aegide quassata, atque intentato fulmi-
ne, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si
quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic
vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus
viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes cir-
cumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos
homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπα-
σης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύον-
τα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιόμενου τοῦ κύ-
βου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ
γούν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως
καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἐμπαλιν γυμνοὶ ἐξε-
νήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω
μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἡδίστον,
καὶ ὠδικώτερον ἄλλου δοῖναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ
διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν,
(τοῦτο γὰρ τοῦπτιμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ,
καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τὰβλ' ἀφαιρεῖσθαι
τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἤλικον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα
μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατή-
σαντα, ὡς μῆτε ἐπιταχθεὶς γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ
αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι περὶ αὐτοῦ
ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte
parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis
in unionem tessera, senionem in summo tibi semper ap-
parere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt
viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii
contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo sco-
pulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundis-
sime, & simul aliis canendi peritiorē videri in convivio,
& ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim mi-
nisterii parum dextri praemium est) te vero & honestum
victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quan-
tum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talo-
rum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, &
imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de
se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανεμόντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἅ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχεω, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἁ κατηριθμησάμεν, θάρρων αἴτει, ὡς ἐμοῦ πρὸς αὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἀριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέομαι, σὺ δὲ ἀλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπάκρυναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καί μοι ἦν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίμῃ σοι τὰ χρεά.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἦν εἰδώς τύχῳ.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὡς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumear; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnam mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rheia, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑπόβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἶτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτὸν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ἀπέσταν μετὰ σοῦ παρατάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἐορτὴν, ὦ αὐτός, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς θεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γούν ἐφείταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεῖς πολὺν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

- 6 ΚΡΟΝ. Οἶε γὰρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνου, τὸν ἀλαξόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἶδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἐγὼς ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γούν ἐφείτό μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, sani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέστης ἦν, καὶ ἄσεβει ἀδελφῶ περιπεσὼν, ἥσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσῃε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγῃτος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῶ, καὶ ὑπεκοστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμὶ, καὶ αὐτὸς ὀρᾷς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ὠφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ.- Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρον ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδησθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, τοὺς ἐπιώρκους, ἢ

4 Ἀτάλγῃτος) Ἀνείσθιος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puerro possit, nisi forte sensus omnis experies dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vti imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato.

ιεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα
πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν
τῷ Διὶ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἑδόκει μοι διανεί-
μαντα τοῖς παισὶν οὓσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι
τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχαμένοισι χρηματί-
ζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τὰναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον,
οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλ-
λειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἡδι-
στον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπε-
τῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ
ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας
ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἑδόξε, καὶ ἀνα-
λαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσασμαι τοὺς ἀνθρώπους
οἷός ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπερα καὶ ἀνήροτα πάν-
τα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἑτοιμός ἄρτος, καὶ
κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ αἶνος ἔρρει παταμηδόν, καὶ

quo periuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem,
eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: ita-
que Iovi, quod nondum poenitet, cessi imperium. Et alio-
quin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me
frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem pre-
cantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent,
perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandin-
em delicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem fe-
nilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans
cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille
molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipe-
re mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me
imperante vita, cum ferente nullo aut arante nascerentur
illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes
curatae, fuebant annuum instar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθαὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δούλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ παιδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀποκρίναι. τὸ πεττεύειν σύνηδες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γέ, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-
7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas fortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non definis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & definam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὥς μὴ ἀνιάσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν αἰεὶ ἄσιτον ἔοντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιῶντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ αὖ καὶ ἐπέττευσον, αὐτοὶ ὀλόχρυσοι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδ' ἐτι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἳ ἔπαθεν αὖ ἄβλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῦται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἱ γε οὐδὲ ἐορτάζοντες ἔξω τοῦ Φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσδοον οἱ πολλοὶ πεποίηγτας τὴν ἐορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς Φίλους· οἱ δὲ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντριβουσιν, ἀναιτίους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κύρακας. G. 9 Αἱ Θραῦται) Threissae. G.

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurssione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Aethaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἄβρὸς οὕτω θεὸς ἂν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος
τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ
ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὰ τοῦ
κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα,
καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθηκότες, καὶ οἱ ἄν-
θρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες,
ὅμῃ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικάῃτα ἑορτάζει; οὐ
γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυ-
φῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις, ὦ οὔτος, ἥδη πίνειν
δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς οὐκ ὀλίγον,
οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε
νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν,
καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα πεττεύωμεν ἐς τὸ
ἀρχαίαν ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ
πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἦγετο. V. 11 Παρή-
ρησαι) Ἀφῆρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delica-
tus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum
nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concre-
vit glacie, & arbores ficcae ac nudae, destitutaeque fo-
liis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homi-
nes instar valde senum, ad focum plerique sunt, tum fe-
stos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel de-
licate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam biben-
dum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non
parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque
iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & liberta-
te iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more ve-
teri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναιτο δεψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτω μὴ ταῦτα ἀ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα καὶ μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπακούσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

Τ^Δ_ΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμψα, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ κεῖνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἑνοχοὶ ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὤρισταί. ὑμεῖς δέ, ὦ
 πλούσιοι, ὁράτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶν ἐγρηγορότι ἐν-
 αργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδῆτης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέας, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N

f. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnifolon.)

HAEC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislaror. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane
 statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 tis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praefens oblat. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκέυαστο. μορφὴν μὲν τοιόσδε ὥσθ μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεοπέσια, καὶ ταῦ-
 11 τὰ προειρησθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἐώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶσονται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὅπισθεν, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζην εἶωθε, τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονosόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pietores a nugacibus poetis acceptum ostendunt; sed falsam habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc, inquit, Cronosolon, videris afflictari? Non enim merito, inquam, cum*

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορία καὶ ἀμηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ράδιον ἀλλάττειν, ὅπου σα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἀ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἦδὲ εὐτω. Ἰθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινας, ἀ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὡς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφη. Ἐγὼ, ἦδ' ὅς, δι- 12
δάξομαί σε κατὰ ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἴτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, ράτην ἐγὼ τὴν ἄρπην ταύτην ὀξεῖαν περι-
Φέρω, ἡ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε-

12 Ἡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἀρπην) Δρεπάην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versetur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-

ποίηκώς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνοῦ χίζων,
 ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ σὺν
 αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα
 ἠπέειπεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς
 θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδὲνα μηδὲν μῆτε ἀγοραῖον, μῆτε ἴδιον πράττειν
 ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα, ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ
 θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματουργοί, ἐνεργοὶ
 ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευ-
 θέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγα-
 νακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδὲν ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν
 ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω.
 μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀνα-
 γραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκχος μέγας μὲν,
 ἀνὴρ τοῦ δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦ-
 χος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφραν-
 σίαν, τέρψιν. V.

*lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violave-
 rint, non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri col-
 ligant cum tibiis & cymbalis! Haec minatus est. Itaque opti-
 mum vobis fuerit leges non violasse.*

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum nego-
 tium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & deli-
 cias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii ope-
 rosi sunt. Aequali iure omnes sunt & servi & liberi, &
 pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari
 nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum
 exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum
 aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne
 quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι,
καὶ Φαιδρὸι, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

N O M O I Δ Ε Τ Τ Ε Ρ Ο Ι .

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πίνακιον ἐκάστου τῶν Φίλων τοῦνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
ἀργύριον ἔτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δε-
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων
οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
ἐορτῆς, καθάρσιον μὲν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυ-
ρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνεικα
τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
ἐξεργάσωνται, θύόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώ-
τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην
οὔψιαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
& iocum prae se ferat.

L E G U M C A P U T A L T E R U M .

Diu ante solemne in tabella scribent nomen uniuscuius-
que amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in
promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
superest ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidius-
que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
tu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
minibus, domo eiiciuntur sordes, & avaritia, & lucri cu-
piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

15 πινάκιον. Κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἐκάστω
 πρὶν ἥλιον δύναι, περπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκο-
 μίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι
 τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύτεαι. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμ-
 μάτιον ἅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέ-
 ροι ὑποπτεύουεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ αἰκέται,
 μίαν κάλικα ἕκαστος πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαι-
 τούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια
 πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ
 τοῖς δώροις λεγόμενα, ὥς μετρίωτατα, καὶ ὀλίγιστα
 ἔστω. ἐπαχθεὶς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν
 πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότη-
 μον. τῶν εἰς τὸ πεμθῆναι προχειρισθέντων, Φυλασ-
 σέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις
 πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque in-
 stituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero
 deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem
 fidissimi servorum iam senes. Inscribatur autem in tabel-
 lam, quid sit, quod mittatur, & quantum, ne ambo suspe-
 ctos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quis-
 que calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis du-
 pla mittuntur omnia: æquum enim, illos esse duplica-
 rios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam moderatissi-
 ma sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam
 eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives
 ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives
 excipito. Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum
 nihil servator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis
 superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit,

βανέτω καίκεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεῖα
 ὑπὲρ τῶν Φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἱ τινες
 ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστα
 δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμφθεν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἶνου
 ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ
 δοκεῖτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δαρεὰς εἰς γέλωτα Φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὖφημον, καὶ
 συμποτικὸν ᾗ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάνυ Φαιδρῷ τῷ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἣν δὲ
 ἀποθήηται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἀρπῆς ἀπειλῇ ἔν-
 οχος ὢν, καὶν πέμψῃ ὅσα ἔχῃ. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
 στεφάνους, αἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἣν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunto, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abesto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalicia in risum vertunto. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, quaecumque
 potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falcis se minis obnoxium, etiam si, quantum oportebat, mi-
 serit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunto. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραδὲν ἐμβαλεῖσθαι εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίῳ καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὅπου τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἢ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πισσοὶ ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδὲν μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὅπου τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γει σιάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 7) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίας τοῦ ἡλίου χεῖρον ἐκάλουν. V.
 τῶν σωμάτων περιγραφομένην λέ-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impaeta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔσθ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα
 χρή ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ
 μικρὰ παρατεθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μηρός, τῷ δὲ ἡ
 γνάθος συὸς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ἄξυ· δε- 18
 δορκέτω ἐκ περὶωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' ἄξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν.
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ
 πλουσίου. μηδὲ ἐπάνωγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων· ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τω ἕκαστος, ὅποταν βούληται. ἐπὶ δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito *velut*
de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunt: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τούς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα
 ἐς χαλκὴν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένῃ, οὔτε λιμός, οὔτε λοιμός, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἣν δὲ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἶα
 πείσονται.

. 2 Μεσαιάτῳ) Μίσσῃ καὶ ὕψελῃ. G.

amici cum illo ministranto. Hæc leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19
 εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι
 τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελλας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς
 (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν
 ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι
 τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διαφθεῖρεσθαι καὶ ταῦ-
 τα, Κρονίων ἐνεστάτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέ-
 στειλας, ἠγῆσά μιν δεῖν αὐτοῖς ἀναμνησαί σε τῶν αὐτῶν.
 ἔχρην γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνίσον τοῦτο ἀφελόν-
 τα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα,
 ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμιξ ἢ
 13 Μύρμιξ ἢ κάμλος. Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλυνουμένων ἡ παροι-
 μία V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo lo-
 co essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne
 solus sim expers eius, quam denuntiasti, solemnitatis: adie-
 ceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi
 adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, ne-
 que quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus;
 alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus.
 Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; facien-
 dum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem.
 Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inae-
 qualitate, bonis in medio omnium positis, deinde impe-
 rare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν
 ὑποκριτὴν ἐννόησον, πατέρω μὲν τοῖν ποδαῖν ἐφ' ὑψηλῷ
 βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος
 ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοῖνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι
 ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γε-
 νέσθαι, καθ' ὅποτερον ἂν πόδα προβαίνει; τοσοῦτον καὶ
 τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνίσχ. καὶ αἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμ-
 βάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγωδοῦσιν ἡμῖν· αἱ
 πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν,
 εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν,
 20 εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησίως ἐκεῖνους. Καί-
 τοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὥς τὸ παλαιόν, οὐ
 τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σού ἐτι μον-
 αρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνεν
 αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δέϊπνον ἑτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον· πα-
 ταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοῦς πόδας, ἵνα φανῶσι
 μακρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum
 mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum,
 quales sunt cothurni tragici; alter vero eius pes discalcea-
 tus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi ef-
 fe, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel
 illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inae-
 qualitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tra-
 gico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus &
 humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius
 illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam simili-
 ter atque illos instruat. Quamquam audio, poetas dicere,
 olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potien-
 te; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse ipsis
 bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Flu-
 vios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam,

ἔρρεαν. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους Φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοὺς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀνεικότως δοκοῖμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο; καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πένησι καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, εἰ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πᾶμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδοσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21
γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* & *unde nanciscar?* & *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἐφ' ἀλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς
ἐντροφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμο-
νιζόμενον, αἰεὶ ἑορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους,
ὄνειροπολεῖν, εἴ πᾶθεν ὀβελοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὥς
ἔχρηναι ἄρτων γούνῃ ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύ-
δειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμιον ἐπιτρώγοντες. ἢ
τοῖνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ
ἰσοδίατον, ἢ τὸ ὑστάτον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν
τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χρίνικά γε
ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ
ὑπὸ σπητῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε ταῦ-
τα γούν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου δια-
φθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν
ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῶ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' ἀλουργίδων) Πορφύρῳ καὶ κίσταις, θύκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ
χλαμόδων. V.

10 Χρίνικα) Εἶδος μέτρου. V.

12 Σπητῶν) Σκαλίκων. V.

15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστη

καὶ κίσταις, θύκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ
βράματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὸ
τ' ἀντὶ τοῦ θ. κίστη γάρ . . . οὐ
δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτόναντο
πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, &
beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos
agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem
etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli,
ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito nasturtii aut por-
ri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur
haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut,
quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli
fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem cer-
te in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quan-
tum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo
omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti
dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo sita

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μέν-
 τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 φορεῖσθαι τῶν ὀψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων' ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
 ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
 αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ
 τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μηδὲ ἐσκομισθέντος σὺς,
 διανέμοντα, τῷ μὲν δεσπότῃ παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
 ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγχε-
 καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχοοῖς μὴ περιμέ-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχεῖαι, καὶ ἀναδδύναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότῃ.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἕνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι ὀφλονέτι, ἢ
 τῷ πίνεσθαι. V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos iube af-
 sumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit *idem servus*, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placen-
 tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 luta ossa offerat. Praecipere porro *illos iube* pocillatoribus,
 ne expectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὲρ τοῦ γλεύκου
 23 διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης, καὶ μετακισμῆσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων· ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζαμὸν κλισῶσαι, καὶ ἐπιλαβόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν Φακίην ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων τὴν κύνα δὲ παρειαπεσούσαν τὸν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ, καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν Φησι· μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀκαπηδῆσαντα Φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ἀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἴνου, καὶ ἄδεις. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκου διαρρήγνυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῆ. V.

10 Τὸν δι' ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδες ἐντὶ τοῦ ἰσχυρασμένου· καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὺς χοίρους. G.

que esse *impera*; ubi enim scriptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rumpatur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum ut vita vira sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus. vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer everfam illis fregerit amphoram; coquus autem nidore ius corruerit, & aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimidiamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, & porcelli, dum assantur, simile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsurgent in montem ipsi cum veribus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένας οἴχασθαι καὶ ταύτας, ὡς μὴ μόνοι
 ἀπολαύουσιν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκάς τινας, οἷους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοπι-
 νηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς
 σαγήνης θυννευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὠραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ἰακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπορρέουσας τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὅξυν, εἰοί εἰσιν ἐν ταῖς καμ-
 ωδίαις οἱ σφηνοπῶγῶνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπῶγῶνες) Σφηνοπῶ-
 γῶνες ἐν κομωδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν
 ἐλευθέρος ἀναφυλαττίας ὀφρὺς ἀνο-
 σπασμένος, ὅξυν γίνεσθαι· ὁ δὲ οἰκίτης

ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιλατόμενον ἐν περιφορᾷ.
 ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων
 ἀγγέλῳ. V.

nae autem faginatae, licet vulvis iam pennis apparatae,
 evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruuntur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens; interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

αὐν, ἣν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν Φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κηρύβετος, ὁ αὐτὸν δῶκεν φίλων καὶ πάντα πράττων αὐτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio fui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

KRONOS EMOI TΩ TIMIΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 ΤΙ ταῦτα ληρεῖς, ὃ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου αὐτὸν εἶη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἰς ὢν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτὰ· ὥστε περὶ τῶν μεζόνων ἂν Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituire? At illud alterius opus fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse defisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum regnum intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem fere contineri, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δεί-
 πνων, καὶ τοῦ χοῖνικος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς Φατὲ, εἰ μὴ τι εὐλογον
 ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἵστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἰ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν ὀμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πᾶν ἀγνοεῖτε ἐποιοῦν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάβῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακεύσας) Μαλακισθεῖς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus,
 ut vobis etiam sollemnis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitoté, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus ef-
 se, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acescat

σῆτος Φθειριζήσῃ, ἢ ὁ ληστῆς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων αὐτοῦς. εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς Φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, αἷς ἔχουσι, πάνυ ἂν
 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξε. Ἐπεῖται οἶμαι με αὐτὸν οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλω ταπτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδώς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
 28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτινῶ πρὸς με, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορουμένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνισαρόν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆναι. V. καλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν
 12 Ἐποτινῶ) Ποτινᾶσαι, παρα- τοῦς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνίστασαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affeetari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adeste divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apri ingurgitare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arrodere; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὥς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγ-
γάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κε-
λεύη συναναφυρέντες, ἢ Φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδε-
ρον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς.
ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φορέ-
δην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κα-
τάρραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ
ρακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων
μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὰν βαρούμενοι ἀπὸ μέθης οἶνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam par-
tem res vertitur. Deinde *enim* vos neque gravato, ut isti,
per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre ni-
mis reſerto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum
divitiarum fructum habeant, tum maiorem noctis partem
cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido impe-
raverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem,
vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxu-
ria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui
non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem
autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *uten-
tem* pedibus, non quatuor hominum humeris inſectum?
aureum illum quidem quod ad externa, intus vero con-
ſutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vili-
bus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem,
sedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

μονίας, οὐχ ὁρᾷθ' ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι
κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς
ἐκείνοις ἐτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου
ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἰδοὺς ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ
θύμου ὀρεγομένους ἐνίετε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν,
29 καὶ συῶν. Ἐγὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς
ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς
ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολ-
λά ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁράτε αὐ-
τῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἣν ἰδῆτέ ποτε ἐξελαύ-
νοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχῆνατε, καὶ προσκυνεῖτε.
εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε
ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν, μήτε με-
ταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγ-
δον ἀφειωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτώμενοι, τὸ μα-
λακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipforum quoque vos expertes esse?
aut si quid *tale simili* alia causa accidat. Quamquam ne
ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra,
quam satis est, de his edere. Verum videas illos adeo ole-
ris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita lepo-
rum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant,
aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer ne-
cessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in uni-
versum, quorum vos ignari aurum modo illorum specta-
tis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis
vectos, hiatis *admiratione*, & adoratis. Si vero despiceretis
ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum
carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum
in anulo respiceretis, & cum stupore quodam mollitiem
vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαιτο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδέν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἢ κτῆσις εἶη. Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὐροῖτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30 κταμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθούμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἐκάτερον, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπίνεαι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γὰρ αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coe-
netis rogent, uti suos vobis lectos, & mensas, & pocula
ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat pos-
sessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis,
non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec
consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus
norim. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari di-
gnum est, si cogitetis, abeundum esse paulo post de vita
omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate.
Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas
ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΟΙ πένητες ἑναγχος ἐπεστάλαξί μοι, αἰτιώμενοι 31
ὑμᾶς, μὴ μεταδίδοναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον,

2 Ἐναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos
accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. At-

ἡξιούν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος
 ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθε-
 στηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μὴδ' ὅλως μετ-
 εἶναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἀμεινον
 σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδι-
 κείσθαι ὄντο κατὰ τὴν ἐορτὴν, ἑώραν ἐπ' ἐμὲ καθήκου-
 σαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμεν γράφειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι
 δὲ ἅπερ ἀξιούσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ,
 Φασί, ριγούντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι,
 προτέτι ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοῖνυν ἐβέλοιμι κακείνους
 μετέχειν τῆς ἐορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς
 ἐσθῆτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινες πε-
 ριτταὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσοῦ
 ὀλίγον ἐπισταλάσαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιή-
 σετε, μήτ' ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ
 Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud petiere, ut communia omnibus bo-
 na facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet.
 Par enim esse, ut instituat^r aequaliras, nec plus alius *quam*
opus est, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi
 ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesenti-
 bus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies
 affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium,
 & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a
 vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. Quo-
 modo enim, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame pressi festos in-*
super dies agamus? Si igitur vellem, ipsos quoque in partem
 celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de
 vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua es-
 sent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum ali-
 quantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se
 de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἀναδασμόν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῆ.
 ταῦτά ἐστιν οὐ πᾶν χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἀ
 καλῶς παιοῦντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δείπνων πέρι, 32
 ὥς συνδεκτιοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου. τῇ
 ἐπιστολῇ, ὥς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισα-
 μένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κακείνων τινὰς ἐστίαν διὰ
 μακροῦ ἐθελήσετε, πλεον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὰ
 ἀνιάρων τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γί-
 γνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν,
 Ἡράκλεις, ὥς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν
 ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἷχονται, ὅλον
 ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲς κόρον ὅμως
 Φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀ-
 δυσσεὺς ἐταίρους, κηρῷ βεβύσθαι τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ
 ἄλλα οὕτως αἰσχρὰ ἐστίν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν ἀ περὶ

10 Καταγνῶσκουσιν) Λοιδερῖν. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi pri-
 mum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admo-
 dum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente ha-
 betis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum ca-
 piant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc
 solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque
 etiam illorum quosdam convivio excipere post longum
 intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coe-
 nae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut il-
 lud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam
 est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non
 inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos con-
 vivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturi-
 tatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos
 Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo
 sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν
 μὲν παρεστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ
 παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ,
 καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ
 συμποτικώτερον, ἡ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τού-
 του ἐνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαν-
 33 τες ἔχουσιν. Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσονται,
 ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ Φιλήσωσι, τῶν ἀλίγων τούτων με-
 ταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος,
 ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀείμνηστος. ἄλ-
 λως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ
 πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαι-
 μονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμα-
 ζοντας ὑμῶν τὸν πλούτον, ἢ μάνοι καὶ ἰδία καὶ ὑπὸ
 σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασά-
 τωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προ-

fione & ministris dicunt, qui vobis adstant, dum ultra
 modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, &
 alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime
 digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est
 illa aequalitas: & praeest hanc ob causam convivii ve-
 stris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum
 omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accu-
 sent, sed honorent potius amentque, minorum istorum
 participes, quorum vos sumtum non sentiat; quae ta-
 men, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore da-
 tum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne
 habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civi-
 tate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem con-
 ferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli
 & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vul-
 gus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξύ πίνοντες περισκοπεύειν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἰστώνσαν αὐτοὶ διαβαστάσαν-
τες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς
ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλανθρώ-
πους ἀκούειν, καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γε-
νήσεσθε· τίς γὰρ ἂν Φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ δι-
δόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὖξαιτο εἰς τὸ μῆκιστον
διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν
ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ
πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδύ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς Φασι,
καὶ τοὺς μανιοὺς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶς ἀνδρά-
σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, αἱ πρῶτα μὲν
οὐ κωφὸν καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον ἑάσουςι εἶναι, ἀλλ'
ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθέσι,

1 Φιλοτησίας) Φιλικὰς δεξιόσεις. V.

citiae poculum sibi invicem propinent; atque inter biben-
dum confiderent poculum, cuius pondus ipsi manu libran-
do explorent, & argumentum quam accurate expressum
sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
enim, quod mansueri & humani audietis, etiam invidiam
illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat
sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet,
quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut
vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae
opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra ex-
pers. Neque enim aequae iucundum, puto, est, impleri so-
lum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum soli-
vago: atque in convivio hominum dextrorum, & gratiam
inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patien-
tur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabu-
lis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ ΦιλοΦροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἥδιστα
 διατριβαί, Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν
 διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα Φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 θάμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λαύθων τὸ πλῆθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἐγὼ λέ-
 γειν ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἣν μόνοι τρυφᾶν ἐβέ-
 λητε. ἂ μὲν γὰρ εὔξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρέπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλα-
 κούντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῖν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιότησιν ὃ
 προσνηταίς. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τοῦτέ-
 στιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una verfabuntur: quod genus suavissimae con-
 suetudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis,
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis foli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτάμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλευέσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι, ἄπτεροι καὶ αὐ-
ται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ὠραιότατοι τῶν αἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα
τῶ ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βουλευέσθε, ἃ καὶ τῇ ἐορτῇ
πρέποντα γένοιτ' αὖν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπι-
κουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμα-
τος φίλους αὐ μεμαπτοὺς ἔξοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀφῦαι κα-
λάμοις διαπεπαρμέναι καὶ τεταρι-
χειυμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ
ῥεῖα τεμάχη ἃ γόνυς Παφλαγό-
ναι φασί. V.
3 Ψύττα κατατείνασα) Ψύττα
ἐπὶ τοῦ ταχίως ἀποδραμῖν τάσσι-
ται. V.

querit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper &
cervus, dum affiantur, fugam de culina meditabuntur in
faltum: & gallinae, ilicet! contentis αἷς etiam implumes
ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pin-
cernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient,
idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies fe-
stos deceant, tum vobis sint tutissima, statuite, & mul-
tam illis paupertatem levate, quos parva pensione *interpo-*
fit amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΤΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γὰρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώ-
φωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα.

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIMUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista,
Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab
istis obrunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν
 τε εἰμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αἰτοῖς μεταδίδοναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τισὶν ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τοῦτο παρακούει αὐτῶν τὰ πολλὰ· σοὶ δὲ ὅμως
 ἐπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διε-
 τελοῦμεν οὕτω ποιούντες, ἰσοδιαίτητας καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μηδὲ τὸν συνδιαίτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαζ
 αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνίσταν ἄλλα ἐπ'
 ἄλλαις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος
 λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἰ βλασ-
 Φημίαι· καὶν εἴτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἱ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐθύς) Ἦτοι παρευθύς, ἢ ὅσα ἤτησαν. V.

tibus, & fatum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur?
 Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa
 fit, & ob id ipsum preces illorum furda fere aure trans-
 mittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe no-
 bis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti,
 ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset
 auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, ver-
 fari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita,
 aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum,
 quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se
 habere dixerant, cum semel fores iis aperuissetus, alia
 super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim
 neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & male-
 dicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τοῦ συγγεγο-
 νέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδόντα ἐχθρὸν εἶναι
 πάντως ἔδει, ἢ πάντα προἰεμένους, αὐτίκα μάλα πένε-
 σθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38
 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες
 τοῦ ἐμπίπασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπει-
 δαν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωνσιν, ἢ παιδὸς ωραίου, μεταξὺ
 ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἔνυξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ,
 ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ
 συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελ-
 θόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι.
 καὶ εἰ σοι ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν
 ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίωνα· ὃς ἀξίω-
 θεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἶσον ἔχων ὑμῶν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεισθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν
 κρίαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex con-
 victu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil
 dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia il-
 lis diripienda permitteres, ipsum fieri statim pauperem, &
 unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabi-
 lia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & in-
 gurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibis-
 sent, vel formosi pueri, dum poculum praebet, manum
 stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare au-
 debant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postri-
 die maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam fa-
 mis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri con-
 tra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis,
 qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vo-
 bis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθοῖντο, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν Φασί, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωνοῦντων ἡμῖν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὅποσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὀμιλεῖν ἡμῖν, Φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἑστῶσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιτο, καὶ κεύων τὰ δεόντα ποιεῖν ἐβελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus inducī decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, peturos, neque contumeliosum quidquam admissuros in convivis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere definunto, pro adulatoribus & parasitis amici sunto. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν Φασὶ γενέσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταίνετου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τινὰς Φιλοσόφους λόγους εἰρησθαι, καὶ ἔρην οὐ σμικρὰν συστήναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἡπίστατο Χαρίνος ταῦτα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

Ι ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον ἢ Λαπίδα ἐπιγίγρεται. ἄφαμοίωται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πειριόδου τετελεσμένοις· καὶ γὰρ οἱ Κύνταυροι μεθυσδύντες, εἴτα ταῖς πᾶσι Λαπίδων γυναιξὶν ὑβριστικῶς ἐπιτίμιοι, μέχρι τραυμάτων καὶ φόνου προὔχουσιν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς πόλεμον προὔβησαν ἄσπονδοι. τῶν Λαπίδων γὰρ τις γάμος ἐπιτελῶν,

ἐκάλει τινὰς τῶν Λαπίδων, καὶ τινὰς τῶν Κυνταύρων· εἰς δὲ τῶν Κυνταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθεὶς, τὴν νόμφην ἐβουλόθη βιάσασθαι, κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίδαι, ἀπίτεμοι αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκρητῆθη Λαπίδαις κατὰ τῶν Κυνταύρων ὁ πόλεμος. V. (Maro in Georg. C.)

CONVIVIVM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA vos ratione tempus fefellisse aiunt heri in coena apud Aristaeneterum, & philosophos quosdam sermones habitos, & contentionem non parvam super iis ortam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὅψε μεσοῦσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι σαφεὲς εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεικία.

2. ΦΙΛ. Τοιγάρουν, ὦ Λυκίε, καὶ ὁ Χάρινος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἑκαστα, παρὰ σὲ ἡμᾶς ἠκεῖν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσῳ νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid fatis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρώνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πράξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν 3 ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμένους πράγματα, ἐν ὧν καὶ μέβη γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοῦδων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς

1 Ἐξω βέλους) Διεξιάτα κήχρηται τούτω, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλόν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτίρω τυγχάνοντας βολῆς. ἀνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐστίασει πόλεμος μεθυόντων συν-

εῖράγει, εἴτα τὰ καὶ γεγενημένα διηγεῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προὔκειτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτε διοχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθιστοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐκεί παροιμίας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iactum epulabimur, five senes vinolento furore turbarint convivium, five iuvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque *Odi*, ut habet poeticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφῳ· ἐγὼ δὲ, ἅπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

- 4 ΦΙΛ. Θρύπτη ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκοῦσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνεύρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ ἑάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσει. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὰν τὴν ἐωλοκρασίαν) Ἡίκα συνέπινον ἀλλήλοις παρ' Ἀθῆναις οἱ νέοι, ἐπὶ ἑκάστου κρατῆρ οἴνου ἐτίθετο· καὶ εἴ τις ἐκαθεύδουσε μὴ πίων τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτὸ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέτο,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἐωλοκρασία. ἑωλοι γὰρ τὸ χθισινόν. εἰρηται οὖν ἐν ταῦθα μεταφορικῶς, ἀπὸ τοῦ ὕβριος. V.

9 Ἀμυστί) Ἀνευ τοῦ μῦθοι, καὶ κλειῖσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuatamve cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργήν, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπεὶ περ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλυσμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ Φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰστία ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλοσοφῶντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῶ γε μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καὶ ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδεύοτερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργήν) Τὸ μηδὲν κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, πρὸς ὀργήν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλάκις παρεβίμεθα addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas.

Phil. Nifi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristaenetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Lucian. Vol. IX.

D

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ ἀπάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλαυτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκίне, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὗσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκούσαι μάλιστα, Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην, διδασκαλὸς ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱός, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἷσθα τὸν στωμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμῶν παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθύς ὑπεβλέποντο οἱ Σταῖκοι, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσσάττομενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ Φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἰκημα σχολιάτατον. καὶ ἐπειδὴ σχολιδὸς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη Λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάκαιραν. V.

15 Ἐναγῇ) Ἀκάθαρτον, μιᾶρόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, praeceptavit ex omnibus.

Phil. Non parvā mihi narras causā, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaei filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermion aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristaei ipsius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἰστιαιὸς, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7 τὸν Χαιρέαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνειστῖατο, διδάσκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπής, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαινὼν τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρήλθεν, ὑπεξανίσταντο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιῶντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυμαστός συμπαράν. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8 των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιστήρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὔσαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη ἔς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἢ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

II Αἱ γυναῖκες Σημεῖον ὅτι ἐπὶ εἰσιόντων, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐκάθιστον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σημειὸν οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum vero Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister, venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu multum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes. Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praesentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero ianuae opposito alia multitudo, pro sua quisque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρῶτερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκόν, ἢ ἔτερον, ἢ Ἐρμῶνα τὸν Ἐπικουρείον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με, φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξις Ἐρμῶνος, τοιούτῳ τοῦ ἀνδρός, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἅπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξίοντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἐρμῶν, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεὶ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικουρείον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμοῦς ὁ Ἐρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικός, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἴτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζω) Ἡμφισβητεῖτο. V.

3 Ἀνακας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ

4 Τοῖν ἀνάκοιν) Τῶν Διοσκούρων.

Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, accubuit. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, Si me, inquit, post Hermonem duces, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, Habe tibi, inquit, locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Riderē lubet, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum! & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponsus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῶ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διανυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10
διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν
Ἀρισταίνετον ἐπαίνῳ, ὅτι τὴν εὐκταιστάτην ἑορτὴν ἄγων,
τοὺς σοφωτάτους ἐστῖαν πρὸ τῶν ἄλλων ἡζήωσεν, ὅτι-
περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἵρέσεως ἀπανθισάμενος,
οὐχὶ τοὺς μὲν, τούσδ' οὐ, ἀλλ' ἀναμίξ' ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἐταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων
πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῶ, καὶ τὸ
πλείστον τοῦ βίου τοῖς ταιούτοις ξύνεστιν. Εἰσιτιώμεθα 15
οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκευάστο ποικίλα.
πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμῆσθαι, χυ-
μοὺς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας ἅπαντα γὰρ
ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλακοῦντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristaeonem, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim aderant omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden*,

Ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόδεμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγει, λαμβάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένους τῶν μεθ' αὐτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δεῖξόντός μοι τοῦ Ἴωνος,
 12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἑωρακώς. Ἀμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεσέεπεν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἀκλῆτος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἤκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τόπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπελεύμενος, σκώπτων. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλῆτος. οἱ γὰρ οἰκεῖοι καὶ γνήσιοι. ἂν δὲ τις μὴ τοιοῦτος παρυσέφερι σε τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο, καθ' ἃ δηλοῖ Ἀλεξίς ἐν τῷ, Ἀνθρώπος εἶναι μὴ δοχεῖς Κυρήναιος. καλεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δείπνον εἶναι καλεῖ, παρυσιν

δοχεῖ καὶ δεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τοῦτοισι δὲ δεῖ σε τ' ἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἦν κράτιστον μηδὲνα καλέσαι. 1148. παρ' Ὀμηρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μαράνεις, παραφρονεῖς, παρανομεῖς. G.

inquit, senem, (Zenothemin designabat; audiebam enim) ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta iure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, sponte venire Menelaum. Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mussitantes subiiciebant, alius illud, Heus, Menelaë, furis! alius,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονθορύζαντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερὸν οὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν· ἐδεδόκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντ' αἶ, βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαίνεσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινα
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὁ δὲ, ἅπαγέ, Φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακόν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὕμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὑπτιοὶ κα-
τακείμενοι, ἐστιᾶσθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονθορύζοντες) Ὑπογογ-
γύζοντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ
ποιητὴς ἐπὶ Μεγέλαου βοὴν τὴν μά-
χην εἶπεν. ὁ Λουκιανὸς δὲ παρῶν-
σιν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγὴν.

οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ἣ
ἐστὶ κρακτικὸν καὶ θυρυβάδην. ὁ καὶ
διὰ τῶν ἐπομένων παρέστησεν κρα-
κτικὸν ἐπινέγκας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου,
σκάμου. G.

*Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Al-
cidamantem, clamorū plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeus iussit sella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Apaga*, inquit, *muliebre*
quiddam iubes ac molle, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, sub-
iecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
*buians simul in coenatione; sessus autem humi subiecto palliolo**

ὑποβαλλόμενος, κίεσμαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἰ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύβαι πρὸς τὴν ἀφθονοτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
 14 ρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστών. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
 μενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διεξ-
 ῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκόπτων.
 ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἱ
 τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα
 δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διενόχλουντα ἔπαυσεν
 ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδὶ νεύσας εὐμεγέθη
 σκύφον ἀναδιδῶναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχεάντα. καὶ ἐδό-
 κει ἄριστα ἐπινενοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
 ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
 μας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδιδῶναι αὐτῷ ζαρ. ἐγχ. G.

cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Aristænetus, *siquidem ita mavis.* Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut Scythæ solent, ad copiosiores pastum transferens, & circumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio interim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet derisui. Interrogabat enim Aristænetum, quid sibi vellent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in præsentia redegit Aristænetus, quod innueret puero, uti scyphum illi daret bene magnum, infunderetque meracius. Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens, quantorum scyphus iste malorum initium dedisset. Ceterum sumto illo tacuit paululum Alcidas, atque humi

ἐαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δαίκνυται. Ἦδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβείτο 15 ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίαι, καὶ ὀμιλῖαι, καὶ Φῶτα εἰσεκεκόμιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὃ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φίλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξανοδοχῆθη Ἡρακλῆς, V.

4 Περιεσοβείτο ἡ κύλιξ) Ἐκινεῖτο, περιεφέρετο. V. (Προσφέρει το C. prave.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλῖαι, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

6 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀπὸ τοῦ ὥς ὅτε ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτερον) Ὡδίων. G.

10 Ὅ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκον ἀόριστον Ἀπτικῶ ἔθελ. V.

abiectus iacuit feminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, imprimis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐθις ἐμειδιάσεν, οὐ μὴν συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπóρουν δὲ οἱ πλησίον, οὐ τις εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένῳ τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τούτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταίνετου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστήναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἵπποκόμον· καὶ τοῦτο μὲν ὥδ' ὡς ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνῃς αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γεγόμενον, εἰ ἔφθη διαδοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

16

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non fumente, strepitum cadentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod aperte observares, erubescitibus. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos diffimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaeneta. Transtulit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percrebuisset, neque extinctum statim fuisset; dextre Aristaeneto vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἢ τις ἢ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προὔπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἀν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὰ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὐθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, δριμύ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμι-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ νῦν ἀγροικικῶς φάμεν εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν

ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγίειας. ἢ προπίνω βασιλείας μεγάλου, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi*, *Herculis ducis atque principis poculum!* Ridetibus autem ea de causa omnibus, *Risistis*, inquit, *purgamenta*, quod sponsae propinavi; advocato Deo nostro *Hercule?* Quin bene noriis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus! hic magis se, ad summam usque turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus furgere, atrox quiddam & furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς δὲ ἀποβλέψας ἡμερώτερος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
 17 περιῶν. Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστόν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατὰ-
 πιν ἐφροσώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἰστιάϊος ὁ γραμματικὸς ἐρράψαώδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
 λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,
 Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καί,

Ἔνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.
 ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
 18 λεπτόγραμμαν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον, ὥσπερ εἰώβασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρισταίνετος μὴδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς) Καὶ μὴν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πιν-
 δάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prosequens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam clamore plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum, qui a tergo adstabant, fervis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, collatis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibusdam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret;

Contulerunt clupeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeus, ne illud

εἶπαι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελαστοποιὸν εἰσελθόν-
τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
ρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
διαστρέφων, ὥς γελοϊότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστος
συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιαζὼν τῇ φωνῇ, καὶ τέλος
ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
τα ὁμοίον τι ἀπερρίψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
Φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
σιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προὔκαλεῖτό οἱ παγκρα-
τιαζεῖν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.)
Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῷ
ῥυθμῷ. . . . λύσις χοροῦ σκηνικοῦ
τοῦ κυκλικῷ σχήματι, καὶ κατὰ
παράλληλον θέσειν στάσις τῶν χο-
ρευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέα-
τρον ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἴλε-

γον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστος) Ἀνακλόουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν
τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
της, ἔστι δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν,
καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανά-
δα. V.

quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum;
iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
relictis erectisque pilis, Hic saltat fracto distortoque cor-
pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
ria gestificatione, voce Aegyptium quid sonante, pronun-
tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidaman-
tem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret
catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
scurrae, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
abiecto istum ad pancratiū certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελω-
 τοποιὸς ἑκαλεῖτο) συστὰς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῶ
 ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει.
 οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἡδύντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι
 ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκρο-
 τημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς. γέλως οὖν πο-
 20 λὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν
 ὁ ἰατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει
 δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πο-
 λυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καί τι καὶ γελοῖον διηγῆσα-
 το. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχό-
 μενον ἤδη τῷ πάθει τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπι-
 κλείσαι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀνα-
 δόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα, ἐπεὶ μὴ
 δύναίτο, παίειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Saty-
 rion, (id enim scurrae nominis erat) consistit, certat pan-
 cratio. Erat res iucundissima, philosophus vir compositus
 cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Quī
 vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, do-
 nec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compacto at-
 que exercitato homuncione victus. In risum ergo homines
 illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, pau-
 lo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dice-
 bat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibi-
 cinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum
 se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri,
 Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, strictoque
 pugione, tibias sibi porrexisset, iussisse canere. Deinde cum
 non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶ-
 να γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῶ πληγῶν ἀριθ-
 μῶ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
 δέ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐ-
 τοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπὶ ῥίψαι τάχιστα διὰ
 τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαιβρόν τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
 τούτου, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπι-
 καλεῖσθαι τοὺς γειτνιώντας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων
 τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
 πληγῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ
 μὲν Διόνικος, οὐ μείον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ
 ἐπὶ τῇ διηγῇσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας
 ἑαυτὸν, ἐδείπνει ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῖν
 ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
 γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
 παρ' Ἐτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχὰς) Ἀμυχὴ ἐπιπί-
 λαιον ἔλκος. Cicatrix, puto, est.
 G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ
 στενάσειος κατακλίνας. βῦσαι γὰρ
 τὸ φράζει. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
 illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac pri-
 mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
 tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
 quam celerrime per fenestram deiecisse in impluvium; & ab
 hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
 advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Oiten-
 debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
 facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum,
 quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coe-
 nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
 niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
 Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματίδιόν τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὁπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχρον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκίνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιῶσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾤθήμεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδώς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσθαι μοι δοκῶ, ὅς τοσοῦτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeenus, accedens ad candelabrum recitavit....

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

HETOEMOCLES PHILOSOPHUS

ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἡξίωσας ἐναριθμη-
σαι καὶ με τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγὼ σοι
ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιῶμαι οὖν
ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, οὕτως ἀχαρίστῳ Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ
ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν υἱὸς ἀγρίου μοίρα, ἡ λαγῶυ, ἡ
πλακούντων, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφ' ὅπως ἀπολαύω τὰ
καθήκοντα εἰδόςιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ
Παμμένει δειπνῆσαι πολυτελές, ὥς Φασι, δεῖπνον δυ-
νάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν
Φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὖωχεῖς, 23
εἰκότως· οὐπὼ γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ
τὴν καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν
μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου Φιλοσόφων,
Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπειρή δὲ καὶ ἡ Ἀδρά-
στεια) συλλογισμῶ ἐνὶ ἀποφράξαι ἂν μοι τάχιστα
δοκῶ τὰ στόματα. ἡ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστὶ Φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μίγα
καυχουμένοις ὑπογεμισσάν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis digna-
tus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum adeo te iam
demonstres. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut pla-
centarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii
non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coe-
nare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annui,
multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.
At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim
satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagi-
nes. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus
illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego
(absit dicto invidia) syllogismo uno ora obturare quam celerri-
me mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phi-
Lucian. Vol. IX. E

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξω; ἢ ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τί, κερατίαν, ἢ σωρείτην, ἢ φερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἶσω ραδίως
 24 τὴν αἰτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης κατα-
 Φεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθῆσθαι λέγων
 ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, δὶς σε τήμερον
 προσηγόρεσκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
 κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-
 25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐνόησον. ὅψει γὰρ καὶ τὴν Ἀρτεμιν
 ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκείνος
 ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
 περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδε πῶς·

2 Ὁ μόντοι σωρείτης σοφιστικὸς
 ἐστὶ λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὥς
 φασιν, ἐρωτήσιος ἐπάγων, κατὰ τὴν
 ἑκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' αὐτὸν
 ἢ ψεύδος προφανές. ἐρωτῶσι γὰρ,
 πότερον ἢ πρῶτη ρατὶς ὑδρασί τι εἰς
 τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ὑδρασεῖ,
 πῶς οὐχ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
 οὐδὲ ἢ δευτέρα, οὐδὲ ἢ ἐσχάτη, πῶς
 ἢ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὁναιο αὐτ.) Ἀπολαύσιαις. V.
 8 Ἐν τῷ Ἀνακρίῳ) ἱερὸν τῶν
 Διοσκουρίων. οὗτοι δὲ λέγεται Ἀνά-
 κειον προπαροξυτόνας, ὅσα ἀπὸ κτη-
 τικῶν συμπίπτασιν, ἢ ἐπιθετικῶν
 ἔχονταν τὴν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
 να προπαροξυτόνας, οἷον Ἡράκλειον,
 οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἄθλος. Χαρά-
 νειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον, Βα-
 σίλειον, καὶ Μανσάλειον ἔργον. V.

Iosophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?
 Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de
 Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris
 licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
 feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusa-
 tionem possis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione obli-
 tum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Ca-
 storum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes cau-
 sam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo
 cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non in-
 vitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet.
 Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Ἡ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς·

Ἐν ἀντιπύρροισι, πεδί᾽ ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,

Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεβέβηκν, ὅπως μά- 26
θης οἷον ἄνδρα παραλεπών, Δίφιλον ἐστιᾶς, καὶ τὸν
υἱὸν αὐτῷ παραδίδωκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ
μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέβηκα,
ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ
αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθές ὄν· ἀλλ' οὐ χρὴ ταραττεῖν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco
Lucianus ex Meleagro Euripidis
adducit, Aristoteles III (ed. Ald.
559.) Rhetoricorum quibusdam
visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen *Vidior*. lo-
cum defendentem; item apud Ari-
stophanis Interpretem in *Ranis*,

ex Euripidis Meleagro haec &
alia. G.

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πίλο-
πονήσου λέγει· αὕτη δὲ ἐστὶ Κα-
λυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας
ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii soli,

Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam

Immisit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto
Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem.
Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine
aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea
addicrem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris

γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ'
 οὕτως αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος,
 δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε φιλο-
 27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ
 οἰκῆτῃ τούτῳ, ἣν δίδως αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ συὸς, ἢ ἐλά-
 Φου, ἢ σησαμῶντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ
 τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
 28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀνα-
 γινωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰ-
 δοῦς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν
 ἠυχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ,
 καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεισαν τὸν Ἑτοιμόκλεα, πολλὸν
 ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος
 ὢν διαλάθοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πῶγωνι, καὶ
 τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει
 μοι οὐκ ἀμελεία παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὐποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχροῖς αἰτίαις) *Ἡ καται-
 σχύνας, ἢ ἀποστιρήσεις. V.

3 Περισπάσας) *Ἡ καταισχύνας,
 ἢ ἀποστερήσας. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios,
 praesertim de turpibus adeo causis. Est enim Diphilus dignus
 est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae
 causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut
 apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentaе, mihi afferen-
 dam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac
 illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore
 difflebam prae pudore, &, quod est in proverbio, hisce-
 re optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unum-
 quodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum
 norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gra-
 vis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc pa-
 rum cognovissent, barba ista atque vultus contentione de-
 cepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum qua-
 dam praetermisisse Aristaeetus, sed, quod non speraret

σας κληθέντα ἐπινεῦσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν
 τοιούτῳ τινί' ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἡξίου. Ἐπεὶ 29
 δ' οὖν ἐπαύσατά ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὰ μὲν
 συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφι-
 λον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχρίωντας, καὶ τῇ
 ἀπορία τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοι-
 μοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο,
 καὶ Θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς
 καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ὑπομειδιῶν
 ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελή-
 σεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεστη
 ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι,
 ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
 πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμ-
 πλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγγυτο, οὐκ ἔχων
 ἀρχὴν εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς
 16 Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς ἡδῆς κιθάρισμα. καὶ ἑνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum
 se casum committere: atque adeo ne tentare quidem su-
 stinuit. Cum ergo legere tandem servus defuisset, convi-
 vium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos,
 metuentes, pallentes, vultus inconstantia fidem crimini-
 bus Hetoemoclis ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus
 ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, &
 subridens bene vertere, quae facta erant, studet. Ac servum
 quidem remittit, his verbis usus, *sibi curae fore*. Paulo post
 surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio,
 iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim require-
 bat occasionem, (volebat enim manus conferere cum Stoi-
 cis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei
 non haberet) praebeente tum initium epistola, *Talia, in-*

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ Φαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτων δύστητα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλείς οἱ πλείστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικάι, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὐφημα πάντα, καὶ ἐορτὴ πρέ-
 31 ποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος ἡκηκόει γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ὤετο μεμνήσθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὧ Ἀρισταίνετε, πέμπτε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθεὶς

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἄρτιμιν οὐκ ἐχάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβησθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἑμαραίνεται. τῇ Μελέαγρου γὰρ συνεγενήθη λαμπάς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἀπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν,

σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσεν τὸν Καλυδωνίου κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρωτεία. ἀργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ, καὶ γενομένης μάχης, ἀνέβλιν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελέαγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦς, καὶ ἀπελθούσα ἔσβεσε τὴν λαμπάδα. ἢν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνῆος. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, vocolas quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaeonius, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solemnī decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeoneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaeonete, mīte quam celerissime de primitiis, ne ante ubi fame senex persat, Meleagri iē-

καίτοι οὐδέν ἂν πάβοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύ-
σιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν,
καὶ φθεγξάμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ
ἐνόμως φιλοσοφούντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, με-
τρέιτε τὸν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφούς ἀνδρας; οἱ
τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
Διοσκύρων ἤδη, ὦ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περικέ-
παρκας, χρυσοῦς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ
ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχί-
στα ἔπαβες; οὐ σιωπήσεις; οὐν τοιαῦτα συνεπιστά-
μενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστρῶπος ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ
γυναῖκος, ἥθ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ· οὐδὲ τοῦ ξέ-
νου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα
ῥήματα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ
τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητάς.

4 Φθεγξάμενος) Πίνδαρος, Παρσαλίον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται. G.
16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

*lius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum
sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nem-
pe Chrysippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis,
erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime
philosophante Hetoemocle, impostore, Cleanthen metimini & Ze-
nonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne
tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas
daturus tradendusque carnifici? Tu vero Softrati uxorem audi-
toris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam
subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Ve-
rum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quem-
admodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depo-
situm, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me ne-
gavi: neque quaternarum [in mensem] drachmarum foenus exer-*

- ἦν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς. Ἀλλ' ἐκεῖ-
 νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο μὴ οὐχέ-
 33 Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
 ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅπόσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
 περὶ ἡμισυ σχεδόν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσεν
 δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν. ὁ μὲν
 οὖν Ἑρμῶν, ἀπεξέυετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευκῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπε-
 πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
 στραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρ-
 στεράῃ τοῦ πάγωνος λαβόμενος, ἔμελλε παῖσιν κατὰ
 κόρρης καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
 νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
 ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὥς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
 34 τειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγίνετο, ποικίλα, ὧ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνεόουν,

5 Κατεσκέδασεν) Ἐπίχυσεν.

14 Ὅτι διασταῖεν) Γράφεται
 διασταίωσιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Critoni te vendidisse. Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuuit Zenothemin, & prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incusfurus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinuisset manum Aristaeus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, & se tanquam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστα-
σθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ρυθμίζει
πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς
λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκά-
νοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολ-
λῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπάγη
τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τὰς
ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν
Φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω
ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἷδ'
ἔλεγον αἰσχρία. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶ-
χον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος αἶα ὁ Ἐτοιμακλῆς ἄσι-
τος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35
πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐστιώμενοι,
οὔτε παροινούντες, οὔτε ἀσχημονούντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὴν μὲν
τοῦτο τῶν μαθημάτων ἐστὶν, ἀλλὰ θύραθεν τοῦν προσεχόμενον, τὴν
τῶν μὴ κερκίμινος καὶ προσεχόν- δὲ ἰδίον ἀπώλειαν. V.
τως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ 8 Ἀττίς) Συνεχίς. V.

bam, illud praesertim, quod cuivis in mentem venire ne-
cessie est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam
vitam componat in melius. Illos enim principes in literis vi-
debam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem
venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratio-
ne doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros,
& quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot
enim praesentibus philosophis, neque forte quadam va-
cantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter,
aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae
fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Hetoemocles
impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat.
Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrie-
tatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὐσ-
 γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
 οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενε-
 πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤσαν.
 ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
 οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς αὖ
 ἀριστά τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
 σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐρίδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
 κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ρῖψαι τὸ
 μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ'
 Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοῖνυν ἐδόκει μοι
 τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
 36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
 ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως Ἐν τῷ γάμῳ
 τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θητίδος, ἡ
 Ἐρίς μὴ κληθεῖσα, ῥίψε μῆλον ἐν
 τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗ
 ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἡμφι-
 σβήτηται περὶ τούτου Ἀφροδίτη,

Ἡρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
 παρὰ τῷ Πάριδι. Προκρίθεισα ἡ
 Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι
 ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην· δι' ἧς ὁ
 Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

effet, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos; puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, conviciabantur, supra modum se implebant, clamabant, ad manus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio convivio mingeat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi videbatur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse istius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nempe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in convivium proiecis- se, e quo tantum ad Ilium bellum exortum sit. Et videbatur fane mihi Hetoemocles, epistola illa, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum Iliade malorum auctor extitisse. Neque enim desinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λωνεικούντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθεῖν τε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὄν τινα καὶ χρητὴν τρόπον ἀποκρίναί μοι οὖν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καὶ ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουσίους αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανεῖζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἐνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἴ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τσαῦτα μὲν ἐσθίουσιν, τσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁδὸν περισπᾶν ἐπεχειρεῖ, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν εὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἐμελλε λύσας ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε,

esset Aristænetus. Sed, Modo, inquit Cleodemus, satis fuerit, si ruditis convincamini; cras vero vos, uti par est, ulciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper versemini, & fœnori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usuras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quæque faciatis ac patiimini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere mappa tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa proiecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερῶς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμῶν, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδесθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἦδ' ὅς ὁ Ζηνοθέμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὕμενον, ἀλλὰ σύ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετόν τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάσσασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες, καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
- 38 Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας υἱός, καὶ

Et Hermon, *Euge*, inquit Cleodeme, *dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non*, inquit Zenothemis; *sed tu dic, Cleodeme, quare ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion professens se manifestius, Desinite*, ait; *ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars oīū in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaeetus praesertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniqucunditate posse sperarent: transitque in locum suum Aristaeetus, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & ossa aprugna, & leporina, & piscis de sartagine,*

λαγῶα, καὶ ἰχθῦς ἐκ ταγῆνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεισθαι ταῦτα. προῦκει-
το δὲ οὐχ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταίνετῳ μὲν
καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ'
αὐτῶ ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμει δὲ τῷ Στωϊκῷ
καὶ Ἑρμῶνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις·
εἴτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ,
καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων
ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι
δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἰων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, 39
εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχών, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη,
τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ιδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων
εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί
μοι, ὅπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ Φιλοσοφοῦσι, περὶ γά-

Ι Τηγάνου) Ταγῆνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακοῦντος. G.

& placentae e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum
ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed
Aristaeneto & Eucrito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque offerebatur: deinde Cleodemo, &, qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi; Diphilo autem, quod Zeno discesserat, utriusque *adnota portio*. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero fane.

Lyc. Ion igitur, *Primus ergo*, inquit, *si videatur*, incipio. Et paulum moratus, *Oportebat forte*, ait, *in talium praesentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia*

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειβομένους Πλάτωνι καὶ Σακράτει, παιδευαστέιν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας,
 40 ὥς ἔξω ζήλου εἴημεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὥς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζήλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ Φθέγγῃ, κάβαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδορεῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλά-
 41 μον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζήλον) Ποῦ κεῖται ὁ ζήλος ἐπὶ τοῦ γυναικείου ἐρᾶν; ἐζητήσεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίτισθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθορεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυγεῖν, τουτέστι περὶ γυναικὸς μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παρτολόιοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χαλὰ. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea; quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platoni obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uti extra zelum simus. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non desines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Define, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Ἦ οἷη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις,
 Δία Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
 Προύχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
 Κρέσσων τῆς Κυβέρης, ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφῆβων,
 Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παῖδός.
 Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμῆϊον ὕμνον
 Ξυγνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλως οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενομένου, ἀρέ- 42
 σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
 τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκριτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτε-
 ρος, αἰγὰν τὰμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο,
 καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἤξιον
 καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

δὲ αὐτοῖς κινηθῆναι γέλωτα. ἐξ-
 πίτνης καὶ τοῦτο Λευκιάτου ποιή-
 σαντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ-
 ποσίου, καὶ λοιδορίαν καὶ κωμωδίαν
 τῶν ἐστιμωμένων. ὡς ὁ λόγος δεδή-
 λωκεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέν-
 των καὶ πραχθέντων. V.
 2 Ἐνδυκέως) Ἐπιμελῶς. G.
 9 Ἀρέσθαι) Γραι. ἀνελίσθαι. G.
 14 Ἀπιόντι) Γραι. ἀπίντι. V.

Unica tandem qualis Aristæneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum;

Nereo præstans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,

Communem ambobus sæpe canemus olim.

Risus super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
 di apposita iam tempus erat; auferuntque Aristænetus &
 Eucritus quisque, quod ante se erat: & ego mea, & Chae-
 rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
 demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
 egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς
 διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντέσπων, τῆς ὀρνίθος ἀντεπει-
 λημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες,
 καὶ τέλος, ἐνίκηθη, καὶ ἀΦῆκε, πολὺν γέλωτα παρα-
 σχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει
 43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἡδικοῦμενος. Οἱ δὲ ἅμ-
 Φι τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ
 εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν.
 παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνεί-
 λοντο εἰρηνικῶς ἢ δὲ ὄρνις ἢ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμελε-
 στέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναι-
 ρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἐκάτερον. ἐν τούτῳ τοίνυν ὁ Ζηνόθε-
 μισ (καί μοι, ὦ Φίλων, πᾶν πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ
 γὰρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεΦαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ
 Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ' αὐτόν ἀΦεῖς, τὴν πρὸ τοῦ
 Ἑρμῶνος ἀνείλετο, πιστέραν, ὡς ἔφην, οὔσαν. ὅδ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ καὶ Τρώων, ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρό-
 κλου σώματος. V.
 γὰρ Ὁμηρὸς μεγάλην λέγει κί-
 νησθῆναι μάχην μεταξύ Ἑλλήνων 10 Πιμελεστέρα) Λιπαροτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
 in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc,
 ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimi-
 fit, risu multo convivis praebito, praesertim cum post
 ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Her-
 mon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
 lina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna,
 arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque
 tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum;
 iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo di-
 cebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επελάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν πωγῶνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τούτον, οἱ δὲ ὡς ἐκείνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἴωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἶδ' ἐμά- 44
χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύδον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταίνετου, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλῃ· διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοὴ οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῶ μάλα) Ἀγαθῶ, μεγάλῃ. V.

tera parteprehendit, nec patitur istum plus iusto sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipfas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbibus auxiliatiuros advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidadamantem & Diphilum: coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristaenetum stabat, in Hermonem coniecit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

sponsisque frontem luculento sane ac profundo vulnere diffundit. Clamor igitur oritur a mulieribus, prosiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilii etiam, quod illi metueret,

Lucian. Vol. IX.

F

τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμ-
μαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου
μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε,
καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας,
κατέτρωσεν· οὐ μὲν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν
Κλεόδημος, ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνο-
θέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥίνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ
δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἦκοντα τοῦ
Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντῆρος.

- 45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιάϊος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐ-
τοὺς ἐπιχειρῶν, λάξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ
Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰσθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄβλιος
κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἰμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς
γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες
ἐκώκων, τῷ Χαιρέᾳ περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέ-
παυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας,
ἐπεὶ ἅπαξ τὸ κατ' ἐαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator
Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam
Hermonis obterit, fervorumque quosdam, qui auxilii fe-
rendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi ce-
dunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi
effodit, & morfu nasum aufert. Hermon vero auxilio ve-
nientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat prae-
cipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum
conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror,
petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit er-
go miser, vomuitque, Homeri sui verbo, cruorem. Ceterum
tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae
circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student.
Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum se-
mel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέα-
 ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφε-
 στῶς, ἐώρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἑμαυτὸν, ὑπὸ
 τοῦ Ἰστιάου διδάχθεις, ὥς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν,
 τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
 σκύφους ριπτούμενους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
 τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα, ὥς τὸ εἶκος, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
 γὰρ οὐ ραδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
 ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρὴν τις
 λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
 αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐ-
 τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
 πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κάλπτου, ἐξ-
 αναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογούμενος, Ἰωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregis-
 set clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam
 singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exem-
 plo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita
 essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, san-
 guinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas can-
 delabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam
 periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile lu-
 minis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa,
 eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lu-
 men inferret, deprehenso sunt. Alcidas tibicinae subla-
 ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ri-
 diculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu sur-
 gentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπό-
λοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.

- 47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν
δακρύων αὐτοῖς εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ Ἰωνι. καὶ αἱ τε τραυματίαι, Φο-
ράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
πρεσβύτερος Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ρίνος, τῇ
δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι
ὑπ' ἀλγυθόων· ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
κῷ ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
σθαι λέγοντα, Μέμνησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ
ἀδιάφορον ἦγῃ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσασμένον
τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
νίαις κατελιγμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνατε-
θεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε, πικροὺς ὁ
ἄθλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδέ-
μινος καὶ φροντίζαν ἵνα μὴ ἀπό-
ληται. V.

6 Πονήρας) Ἀπὸ τοῦ βαρέως. V.
13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἢ τοῖς
φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse : Ion autem providentia qua-
dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
exportabantur, ita male se habebant : senex inprimis Ze-
nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera ocu-
lum, perire se doloribus clamitans : adeo ut etiam Hermon,
licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
te indifferentem iam non putare dolorem! Sponsus vero, alli-
gato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi spon-
sam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καβευδήσαντες ἀπῆγοντο, ἑμῶντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἀπαξ καταβάλων ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάβευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμπασίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλὰι μορφαὶ τῶν δαμονίων·

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ αἰς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα· ἐκεῖνό γε μεμάνηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλες, ἀπρώγμονα ὄντα, συσσιτῆσθαι ταιούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπτως κραίνουσι) Ἀτελείστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidamas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides ast irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

ἜΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
 τω ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρῆ, καὶ ἔστιν ἰρῆ τῆς Ἑρῆς
 τῆς Ἀσσυρίης. δοκεῖν δέ μοι, τὸδε τὸ ὄνομα οὐκ ἄμα
 τῇ πόλει οἰκωμένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
 λο ἦν· μετὰ δὲ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων,
 ἐς τὸδε ἡ ἐπωνυμία ἀπῆκετο. περὶ ταύτης ὡν τῆς πόλεως
 ἔρχομαι ἐρέων, ὅσατα ἐν αὐτῇ ἐστὶ. ἐρέω δὲ καὶ νόμους
 τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαις τὰς ἄγουσι,
 καὶ θυσίαις τὰς ἐπιτελέουσιν. ἐρέω δὲ ὅσατα καὶ περὶ
 τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅπως
 ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἑῶν· καὶ τῶν ἀπηγέομαι,
 τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάην.

DE DE A SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vo-
 catur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Affy-
 riae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur,
 urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit
 aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cogno-
 minis adepta est. De hac igitur urbe iam dicam, quae in
 ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utun-
 tur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quae faciunt.
 Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fa-
 bulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse
 Affyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
 tim vero a sacerdotibus sim edoctus, quae, aetatem meam

ἐκόσα ἑόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι 2
 μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγον-
 ται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἰρὰ εἰσασθαι, καὶ
 τεμένεα, καὶ πανηγύριαις ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἰρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱρὰς ἔλεξαν. μετὰ δὲ
 οὐ πολλοστῷ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι
 ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἰρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι
 καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ζῶανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
 παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ
 ἔστι ἰρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι
 ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ἔπαυκα. τό γε τοῦ
 Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸ π
 Ἑλλήνης ἀεΐδουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρ-
 χαϊότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
 ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνιοὶ ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέ-
 γουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτη δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12. Ἡρακλέος) Ἐξ Ἡροδότου
 τούτου λαβὼν ἔχει. M.

16. Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδων-
 ίοις Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos
 novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse,
 & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum cau-*
sa instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narra-
 tiones sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab
 Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, &
 templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quo-
 que ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud
 Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in
 Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate
 inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non
 illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico,
 multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud
 quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Si-
 donii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

λῆναι ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο, Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εὐῶσαν Ἀγήνωρος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εὐῶσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἥρπασε καὶ μιν ἐς Κρήτην φέρων, ἀπῆκετο. ταῦδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιου χρέον-
ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ
5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογεῖνσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι
δὲ καὶ ἄλλοι Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
πτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπῆκετο.
ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τότε καὶ ἀρ-
6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδί-
της Βυβλίδος, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνίῳ ἐπιτε-
λέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ ὅτι ὦν τὸ

λήνη. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φανὴν
ἥρπασθῆναι μὴ ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ
ἀφανισθῆναι αὐτὸν εἰς Θέον κατα-
φύμισαν. M.

8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σι-
δωνίου βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐ-
ρώπην κατακλινομένην. M.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
vit, Europae est, fororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
gis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt
Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
ex Phoenicibus aliis audiui, & nummus, quo utuntur Si-
donii, Europam habet tauro insidentem, Iovi. Templum
autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργων τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφε-
τέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθους τύπτονται τῶ
ἐκάστου ἔτεος, καὶ θρηνεύουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέου-
σι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἵσταται.
ἐπεὶ δὲ ἀποτούψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσανται, πρῶ-
τα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως ἔοντι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ
ἐς τὸν ἥερα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται,
ὅπως Αἰγύπτῳ, ἀποθανόντος Ἀπιος. γυναικῶν δὲ ὁκό-
σαι οὐκ ἐβέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδ᾽ ἐκτελέουσι.
ἐν μὲν ἡμέρῃ, ἐπὶ πρῆσει τῆς ἄρης ἵστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ
μόνοισι ξείνοις παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃ θυσίῃ γίγνεται. Εἰςὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίαν, οἱ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὀσirin τὸν Αἰγύ-
πτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδω-
νιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὀσirin πάντα πρῆσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμην) Ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. Μ.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de aprò in sua regione
factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singu-
lis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regio-
nem instituto luctu. Cum vero fatis planctus & lacrima-
rum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mit-
tunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo
illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Ae-
gyptiorum, cum mortuus est *his suis* Apis. Mulierum ve-
ro quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi.
Uno die venales stant, forma quaestum facturæ. Forum
autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium con-
fit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum
apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia
non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μεταξὺ πλὸν ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι Φορέουσι θεΐη ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θωῦμα. καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθησάμην
 8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὐρεος, ἐς τὴν ἅλα ἐκδιδόι' οὐνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέεται· ὁ δὲ ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χροίην ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσκει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθεόνται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὁ Ἀδωνίς

1 Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμίτερος θεῖος προφήτης Ἡσαΐας ἐπι-κετομήει καὶ ταυθάζει [ἐν] τῷ κατὰ Δαμιᾶσκου ῥήματι, ὅτι ἂν Φησι (XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλείων πτέρυγες, ἐπὶ κείνῳ ποταμῶν Αἰθιοπίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ ἔθνη ὅμνη ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίνας, ἐπάνα τοῦ ὕδατος. ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐτησίαν τῆς παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελλομένην ὑπὲρ τῶν πλατωμένων ἀπο-σημαίνων. ὥς καὶ τῶ ἐν ἀγίοις Κυρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. Μ.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte ortum exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωρυμνίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθους αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἄδωνις ὁ ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγειός ἐστι· ἀνεμοὶ ὧν τρηχέες ἐκείνησι τῇσι ἡμέρησι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπιφέρουσι, εὐϋσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθους οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα θεῖη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχία. Ἀκέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὅδον ἡμέρης, 9 πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9. Μιλτώδεα) Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G. 13 Συντυχία) Συντυχία ἡ ἵσσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui statos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem. Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non sanguis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, fane antiquum. Atque haec illa

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.
 10 Τοσούτων δὲ εὐόντων, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει μῆζον ἔμμεναι, οὐδὲ νῆος ἄλλος ἀγιάτερος, οὐδὲ
 χώρα ἄλλη ἰροτέρη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀνάθηματα, καὶ πολλὰ θωύματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδρῶει γὰρ δὴ ὦν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησμογορεῖ καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. καὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἐκ τε
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρῃ ἀπα-
 κέαται, εὐθιῆτά πολλήν, καὶ ἄλλα, ἀκόσα ἐς ἀργυρὸν
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκρῃται· εὐρταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαῖδε ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sint;
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentesque valde iis Dii. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἰστοροέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὅκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, 11
καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γυντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, αἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλῃσι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἰσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδαρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν
Ἑλλῃσι ἤκουσα, τὸν Ἑλλῃνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεὴ, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ, πάντες ὤλοντο.
οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ· τὸ αὖθις ἐκ Δευκα-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκητο. ἐκείνων δὲ πέρι τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθέονται. ὕβρισται κάρτα ὄντες, ἀθέμιστα
ἔργα ἔπρῃσσαν· οὔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσαν, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalion-
em, sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audivi equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
*Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospi-*

νους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο· Δευκαλίων δὲ μῦνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλὴς τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἥδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σῦες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὅσῃς ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὃ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μὴν οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν Φιλίῃ ἐγένετο. καὶ ἐν μιῇ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπέκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περί· Ἑλληνες ἱστορέουσι.

- 13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt aprī, & equi, & leonum genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse

κατεδέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τὰδε ἐγένετο, βωμούς
 τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἡρῆς ἅγιον ἐστή-
 σατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ
 νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν
 τοῖόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι.
 σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τὸδε πρῆσσοσι· δις ἐκάστου ἔτεος
 ἐκ θαλάσσης ὕδωρ εἰς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ
 οὐκ ἱεεὲς μῶνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρία, καὶ Ἀραβία, καὶ
 πέρηθεν τοῦ Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς θαλάσσαν
 ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ
 νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ εἰς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ
 δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρῆμα πολλόν.
 τὰ δὲ ποιοῦντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέ-
 σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μῆμα ἔμ-
 μεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱροῦ,
 τοίός ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem ve-
 ro, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram
 Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi:
 & est sub templo fane parvus. An vero ex maiore olim
 tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc fa-
 ciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum ve-
 nit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis
 & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare ac-
 cedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in tem-
 plo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capit-
 que ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec
 dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem la-
 tam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac bene-
 ficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narra-
 tio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

ρὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἥρῃ δὲ εἰσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὖνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθησαύμην, θῆμα ξένον· ἡμισὴ μὲν γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι, πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψάουσι, καὶ ὀρνίθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἢδε ἰρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιέεσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπίκητο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, τάχα κεν δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείβομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνοί εἰσι, αἱ ἰχθύας

per Afiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iunoni constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, & nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σαί ὅτι ἡ μὲν Θεὴ Ῥέη ἐστὶ τὸ δὲ ἱρὸν Ἀττιῶ ποῖημα.
 Ἀττιῆς δὲ γένος Λυδοῦς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἀττιῶ πάντα ἔμαθον. ὥς
 γὰρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρῆϊοῦ ἀπεπαύσατο,
 μορφὴν δὲ θηλέην ἠμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικῆϊν
 ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέ-
 λее, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφράτῃ ἀν-
 θρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημεῖα δὲ ἡ Θεὸς τὰ πολλὰ
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γὰρ μιν φέρουσι, καὶ τύμ-
 πανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοῖν
 Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothraces peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum
 desuit, speciemque permutavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἡρῇ μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέῃ δὲ
τέμνονται, καὶ Ἀττεα μιμέονται. τὰ δέ μοι εὐπρεπέα
μὲν δοκεῖ ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέρην. Ἀνδάνει δὲ
μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱροῦ περὶ, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ
ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἡρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον
Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος
εἰς Συρίην ἀπῆκετο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην.
καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα
ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ
ἐλεφάντων κέρα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπίων ἤνεικε, καὶ
Φαλλοὶ δὲ ἐστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα με-
γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἔμοι μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iuno-
ni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quan-
doquidem etiam castrationis illius causam aliam audiui,
multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de tem-
plo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt,
qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bac-
cho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam ve-
nit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in tem-
plo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, &
gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Ae-
thiopibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo
maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam

ἐστὶ ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγεύρουσι· ἐπὶ τῶν καὶ τοιῶνδ' ἐτι φέρουσι, ἀνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἐστὶ δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσαδὲ μὲν ἀμφὶ τῶν 17 οἰκιστέων τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ περί, θεσίος τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἔοντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἔοντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἀγορεύουσιν οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλοὺς δὲ ἐστὶν ἐκ δέρματος ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιτίθουν ἑαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἔξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἤγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σιμέλης τῆς Κάλμου θυγατρὸς γινώσκειται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθείσα ἐζητείτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλατομένη δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολυῦμνος παῖς αὐτὰ λεγόμενος περιίτηχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπὸ σκῆτο δαΐζειν αὐτῷ

τὴν μητέρα εἰ παιδεραστήσῃ αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπὸ σκῆτο τούτου. λέγει αὐτῷ ὁ Πολυῦμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σιμέλη· εἴτα εἰσῆλθαι ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. συνελκούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολυῦμνος, καὶ τιθῆναι. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἴδνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ σκίνου ξύλου πελέκησας, κατέβηκεν αὐτῷ πρὸς μνήμην τοῦ Πολυῦμνου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμᾶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσιν οὗτοι πάντες. ἰθὺφαλλοὶ δὲ εἰς τοὺς μηροὺς ἐπ' εὐθείαν ἀποδεσμούμενοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [*q. d. nervis tracta*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo sit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab initio statim struatam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡρῆσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίη. ὥς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχυρῶ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσσει. ἐκεῖτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ οἱ ἥτε χροὶν πάμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρός, ὥς εἶδε μιν ἐς οὐδέν ἐμφανὲς ἀρρώστειοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ Φωνή, καὶ χροὶν, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίει, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίᾳ μεγάλη ἦν. ὥς δὲ ἡ μητριὴ ἀπίκετο, τὴν τε χροὶν ἠλλάξατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρῷ τὸν ἔρωτα ἐποίει.

nunc sit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intransibus tranquillus admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodit-

καί μιν ᾧδε ἴσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέ- 18
 ρα, κάρτα ὀρρώδοντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὁδε ἀρρώστееι, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὁδε γάρτοι
 ἀλγέει μὲν οὐδεν, ἔρως δέ μιν καὶ Φρενοβλαβεὶν ἔχει.
 ἐπιθυμείει δέ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοΦίῃ
 εἰψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρὸς τε σοΦίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτη
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔχειρε πάσῃ βασιληίῃ,
 μηδὲ ἡτρός ἐὼν, Φόνον προξενείεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
 ἀγνώως ἐὼν, ἐδέετο. ὁ δὲ μιν αὐθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
 σπεύδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρέομενος, ἥδε ἡτρὸν ἄνδρα
 βιώμενος. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόθει, ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipse dolet; sed amor illum tenet atque amen-
tia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per,*
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire*
mihi filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno
universo; neque, medicus cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
deprecis? Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum,

- παιδί σωτηρίας ἐφθόνηε, εἰ καίτοι μητρὶς ἐπεθύμει· οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὥς δὲ τάδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσασαι; καὶ γάρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἦν ψεύδεα. πείθεται μὲν τούτοις, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλήϊν· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπύκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφρήτῃ ἐπάνωμον ἐαυτοῦ ἐποίησατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὥδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.
- 19 Ἦδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἐτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὅναρ τοιόνδε ἐβήσατο, ὥς μιν ἡ Ἥρῃ ἐκέλευε ἐγεῖραι· οἱ τὸν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλά οἱ καὶ κακὰ ἀπειλᾷ. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδὲ μὴν ὥρην ἐποιεῖτα· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ στήσειν τὸν νηὸν ὑπέδεξατο. καὶ αὐτίκα

neque invisurum filio salutem, etiamsi suam is noceram amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, confecta erant omnia. His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti templum Hierapoli sibi exciraret; si non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Iunonem placavit, & statuere aedem recepit. Cumque statim convalesceret, misit

ὑγιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰκοδομεῖν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλούς εἶνεπα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἑαυτοῦ Φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ ὀνόματι ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν εἶντα, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνάης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὴ ἐπεδέξαιο· νῦν δέ μοι χρειῶ μεγάλης πίστις, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ τὰδε ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσετο, πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὰ ἑαυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀρώδее, μὴ κοτέ οἱ ζήλοτυπὴ χρόνῳ ὑστέρῳ ἐς τὴν Στρατονίκην γένοιτο, τὴν μῶνος ἀπάξειν ἐμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praeesse. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat. Cum vero persua-

οὐδαμᾶ ἐπείθετο, ὃ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναί
αἱ χρόνον ἐπὶ τὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τε-
λέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχῶν δὲ ῥηϊδίως, ἐς
τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοῖά-
δε ᾠδύρετο· ὦ δειλῆαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος;
τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέркоμαι; νέος μὲν ἐγὼ,
καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ
ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσο-
μαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀπτελέσαι, τό μοι πᾶν-
τα φόβον ἵσεται. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίεε,
καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυνάμασι,
καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορᾶν σφηνάμενος, τὸ τρωῦ-
μα ἵητο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορεῖν ἐδόκεε, ἀπικόμενος
ἐς τὸν βασιλεῖα, πολλῶν παρεόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ
ἀγγήιον, καὶ λέγει ᾠδὴ· ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα

deri sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem
conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea
se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime factu opus es-
set. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & hu-
mi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me,*
quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem pro-
spicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero
magnae mihi erit calamitati, nisi omnem ego mali causam atque
obientum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est,
quod omnem mihi metum sanat. Haec ubi dixit, ipse se mu-
tilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum
myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo, quem
gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter
facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis prae-
sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίαισι ἀπεκείατο, τὸ ἐγὼ κάρτα ἐπόθειον. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὖτ' ἂν δέ ἀπικώμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίσομαι. ὁ δὲ δεξιόμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι Φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὢν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21 ἀσφαλέα ὁδὸν ἤνυσ' ἀπικόμενοι δὲ εἰς τὴν ἱρὴν πόλιν, σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περ ὁ Κομβάβος ὀρῶδее. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίνην ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν εἶντα λαβέειν μηδαμᾶ' Στρατονίχην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ῥηϊδίως τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεις, καὶ 22

mihī, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, valde mihī carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te illud deponam. Tu vero tutum mihī praeſta: est enim auro mihī carius, & non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, salvum rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obſignatum anulo, quaestoribus suis asservandum tradit. Combabus igitur ab eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolin diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc negotio effluxerē. Interea acciderunt, quae Combabus metuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem, & magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem harum rerum causam volentem fuisse: non fugisse illam, virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.

τὴν νῦσον ἔκρυπτε· ὥς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίῃς ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρας· καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δέ, ἀμηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίξετο. ἀλλὰ μὲν ὧν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δέ ἐπιχειρεῖν ᾗδετο. ἐπινοεῖ ὧν τοιάδε· οἶνω ἑωυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δέ οἶνω ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ κάρτα αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν πρηνσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίῃν ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα, καὶ ἐπεὶ ἐκ δαίπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκίῃα, ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγει. ὁ δέ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καὶ οἱ τὴν μέβην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δέ μέγα τι κακὸν ἑωυτὴν ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi *Combabo* occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, faterur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat; quidquid sibi accidisset, enarrat,

πάσαν τὴν ἑαυτοῦ πάθην ἀπηγῆσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεκε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὕποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἑλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποίεετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξί Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπείε δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23 τονίην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεε· ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀληθεῖα, τὴν Στρατονίην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγόρειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὸ Ἕλληνας Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντες ἀπόκοποι τὰ αἰδοῦσα, οὗς νῦν καρτέρημους καλοῦσιν. M.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nunquam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit: amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram: Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua

νεβοίης περί λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίας, ται-
 τι καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
 ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην πείβομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιάδε ἐπι-
 τελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθει Φαίδρη.
 24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅπως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
 γελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκητο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος
 τὴν αἰτίην, Θαρσέων τε ἦϊε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδυσέ τε
 καὶ ἐν Φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν Φίλων,
 τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
 παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
 χίην τε, καὶ ἀκολασίην προῦφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
 θέων, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
 Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχὸν τε εἶντα, καὶ ἐς πίστιν
 ὑβρίσαντα, καὶ ἐς Θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
 τοιάδε ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστέωτες ἤλεγχον, ὅτι
 ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnosfia, idem de Stratonice fa-
 bulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
 que Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant. Ubi
 vero Hierapolin nuntius venit, causamque cognovit Com-
 babus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset de-
 fensio. Venientem rex statim in vincula coniectum tradit
 custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum,
 cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
 dium accusare occipit, & adulterium illi atque malam li-
 bidinem obiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
 memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affir-
 mans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam con-
 tumeliosus, & in Deam impius, cuius in opere commisif-
 set talia. Multi adstantes eum convincunt, quod aperte am-

τέλος ἰδόκει αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκει, λέγων αὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἦτεε, λέγων, ὡς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἴνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμίων, τὰ οἱ ἀπίων
 παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὴν τα-
 μίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἐνει-
 κε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποια ἐπεπόνθει· ἔλεξε τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρρωδέων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἔπεμψες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίη μεγάλη
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόσδε μέντοι ἔων, ἀν-
 δρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc us-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lati causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaeftore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, &
ivi invitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obstupefactus ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσας; τί δὲ σεαυτὸν
 εὖ τω ἀεικέλιον ἔργον μαῦνος ἀνδρῶν ἐπρηξας; τὰ οὐ
 πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μή-
 τε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ιδέσθαι ὦφελέ· οὐ γὰρ μοι
 ταύτης ἀπολογίης ἔδεδε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε,
 πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκο-
 Φαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεται,
 χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἅπλετος, καὶ ἐσθῆ-
 τες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βασιλῆϊοι. ἀπίξεται δὲ παρ'
 ἡμέας ἀνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης
 ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπέ τέ
 ἅμα, καὶ ἐποίησεν. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο·
 τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγονέε.
 ἐδόκεε δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβῳ σοφίην καὶ
 26 εὐδαιμονίην εἴκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι
 τὰ λείποντά τῷ νηῶ, (ἀτελέα γάρ μιν ἀπολέλοιπε)
 αὐτίς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus
 virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea susti-
 nueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem!
 Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec
 fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa da-
 bitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurum-
 que multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, &
 equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quis-
 quam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore iaceam.
 Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad suppli-
 cium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Ne-
 que videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo
 aut felicitare. Postea cum petisset, ut liceret sibi, quae dee-
 rant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) de-
 nuo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πρὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίας εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἐστάναι χαλκεον καὶ ἔσθῃ
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χαλκεος, Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁμοίῃ γυνή, ἐσθῆτα
 δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων τοὺς μάλιστα
 οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωινήν ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ δίαιταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαστέοντο. ἄλλοι δὲ ἱερολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρῆγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἑρμὴ Φιλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μῦθος ἐπὶ τῇ ἀνανδρίᾳ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπε- 27
 δὴ ἀπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεύμενοι, εἴτε καὶ Ἑρμὴ χαριζόμενοι.
 τάμνονται δ' ὅν, ἐσθῆτα δὲ οἷδε οὐκ ἐτι ἀνδρικήν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἰματὰ τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene facto-
 rum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, inquam;
 honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis
 Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet
 virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, con-
 solandi illius casus gratia, in communionem iacturae il-
 lius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam
 ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt ne-
 gotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc
 multis illam castrandi se mentem inieciisse, ne solus adem-
 tam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, post-
 quam semel susceptus est, etiam manet, multique singu-
 lis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Com-
 babi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Ex-
 secant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem ha-
 bent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέαται
 καὶ τούτων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. συνενείχθη γάρ οἱ
 καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα
 καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐτι ἀνδρικήν ἔχοντα, ἔρωτι
 μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα εἶοντα, ἐαυ-
 τὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ
 ἀτυχῶς τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικὴν
 ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἐτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο.
 ἦδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
 μοι περί τοςάδε εἰρήστω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
 ὑστέρῳ μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
 ται, καὶ ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτε εἵνεκα ἐς
 τὸ ἱὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν
 θεσίός τε περί τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάβεος, καὶ δῆτα ἔρεω.
 28 Ὁ μὲν χώρος αὐτός, ἐν τῷ τὸ ἱὸν ἴδρυται, λόφος ἐστὶ,
 κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλεως· καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
 Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
 grina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspe-
 cto homine ita pulchro & vestito viriliter, magno illius
 amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
 se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
 feliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sum-
 sit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
 causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
 dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone
 mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
 modo castrentur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
 rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem cogi-
 to de positione templi & magnitudine dicere: & iam dico.
 Locus ipse, in quo *sacrum* constitutum est, collis est. Iac-
 et autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

τείχεα δοῖα περικέσται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, ἐς ἀνεμὸν Βορέην ἀποκέκρινται, μέγας ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοις τοῖς προπυλαίοις καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οὐδὲ τριηκοσίων ὀργυιέων. ἐς τούτων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερῶν. αἰτὴ δὲ οἱ τῆς ἀνοδοῦ ἡδὲ λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγχοῦεν ἐπαίουσι. ἄλλοις δὲ δοκεῖ καὶ τὰδε Δευκαλίωνος εἴνεκα ποιεῖσθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὐρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεια τῶν δεινῶν ἦσαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρρωδόντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀπίθανα. δοκεῖ γὰρ μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τὰδε ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ τούτοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖς

tus. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligneos in

Φαλλοῦσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους πατίζουσι ὅτε μὲν εὔπα-
 κα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δεκείη δ' ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
 29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἄνδρες ἀνέρχασθαι. Ἡ δὲ οἱ ἀνodos
 τοιῆδε. σειρῇ μακρῇ ἐνωτόν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν
 περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προφυῶν τῷ
 Φαλλῷ, ὅσον ἐς χώρην ἄκρου ποδὸς ἁνίων δὲ ἅμα
 ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ἐκωσπερ ἡνιοχέων.
 εἰ δὲ τις τοῦδε μὲν οὐκ ὅπως, ὅπως δὲ Φοινικοβα-
 τέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἀλλαθί κου,
 οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἐτέρην ἄφεις, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
 τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα ἀπὸ
 τῶν ἑορῆν συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μέμνει τε χρὸ-
 νον, τῶν ἔπρον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυ-
 σὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέν-

2 Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον,
 οἰμαι, τὴν αἰτίαν εἰεῖν, κιναι-
 δεῖαν Διούσου κατάγειν. παρ'
 ὅσον καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπεριου-

κότος Κορύβου Διότυσον ὑπόμνημα,
 μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διότυσον ἐχ-
 τετικόν, Σμέλλης τῆς μητρὸς μή-
 νητρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
 dem. Viderur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
 ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se
 pariter ac phallum circumdat. Postea incendit ligna phal-
 lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu, catenam in altum reiecit. Si quis vero hoc non vidit,
 vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
 in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
 intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso
 alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit;
 quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
 gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
 dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
 gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τες ἐκεῖνου πρόσθε κείμενα, ἀπῑᾱσι, λέγοντες τὰ οὐνό-
ματα ἑκάστος. παρεστῶς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει
ὁ δὲ δεξάμενος τοῦνομα, εὐχολῶν ἐς ἑκάστον ποιέεται.
ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποῖημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ
μέγα καὶ τρηχὺ, κινεούμενον, εὐδεῖ δὲ οὐδαμῶς. ἦν γάρ
μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τε, καὶ
ἀεικέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἥδε ἡ ζημίη τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
ται. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸν σκορπίον μυθεόνται, ἱρά τε καὶ
θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἱερεῖν, δοκέειν
δὲ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
σιος ἢ ὀρρωδῆ. Φαλλοβατέων μὲν δὴ περί τοσαῦτα ἀρ-
κείει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἡέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, 30
καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποίουσι. ἑδρῇ
μεγάλῃ ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς
ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποιήται, οὐ
κάρτα μακρῇ. ἀνελθόντι δὲ θωῶμα μὲν καὶ ὁ πρόνιος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
stans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum
edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum
quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim
somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens & ex-
citatur illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni
proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille me-
tus cadendi. De illis phallorum consensoribus haec suffi-
ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet
e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρησί τε ἤσκηται χρυσέῃσιν· ἔνδοθεν δὲ ὁ νῆος χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφῇ πᾶσα χρυσή. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοὶ τηλόθεν ἀνιόντι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἦν αὐτὶς ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἴματα ἐς πολλὸν ἔχει τὴν πνοιήν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνήσσαι. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νῆος οὐκ ἀπλὸς ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλίγη· θύρησι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱεεὲς μόνον. οὐ μέντοι πάντες ἱεεὲς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχιθεοὶ τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπεία. ἐν δὲ τῷδε εἶται τὰ ἔδεα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα ἐτέρῳ οὐνόματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρυσεοὶ τέ εἰσι,

templi praebet: & valvis aureis excultum est. Intus autem aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum inhalat optimum; & si inde discesseris, non deserit; quin & vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso venientibus apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & quibus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collocata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit, alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φο-
ρέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς
ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἰ-
ματα, καὶ ἔδρην· καὶ μὴ οὐδὲ ἐβέλων ἄλλως εἰκάσεις.
Ἡ δὲ Ἥρην σκαπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. 32.
καὶ τὰ μὲν ζῦμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρῃ ἐστὶ ἔχει
δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σελήναιης,
καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοι-
ρέων. χεὶρὶ δὲ τῇ μὲν ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἑτέρῃ δὲ
ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει, καὶ
πύργον, καὶ κρατὸν, τῷ μύονῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέου-
σι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέεται, καὶ
λίθοι κάρτα πολυτελεές, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὕδα-
τώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. ἐτι δὲ ὄνυχας οἱ Σαρδῶος
πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φορέουσιν
Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ
Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempe
Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vesti-
bus, throno, nec, etiamsi velis, alii ipsum assimules. Ve-
rum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Uni-
versim, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam
Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae,
& Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet,
colum altera: & in capite gerit radlos & turrim; & ce-
stum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra
vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae val-
de pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, mul-
tae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, &
Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, &
Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

- ἄξιον, τοῦτο ἀπηγγέσσομαι· λίβον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ φορεῖ, λυχνὶς καλεῖται, σῶμα δὲ οἱ τοῦ ἔργου ἡ συντυχία. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνοισι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν φέγγος ἀσθενεῖ. ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυράδεα. καὶ ἄλλο θωυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν ἔστω ἄντιος ἑσπερός, ἐς σὲ ὀρῇ καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἰστορῇ, ἴσα καὶ ἐς ἐκείνον ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔστηκε ξοάνον ἄλλο χρύσειον, οὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι εἰκελόν. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορεῖ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλεῖται δὲ σημῆϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδὲ τι σῶμα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ περὶ καὶ εἶδος λέγουσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστρεφὴ χρυσῇ ἐφέστηκε. τοῦνεκα δὴ μυθεόν-
- 33.

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdum splendor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare, te respicit, transeuntem obrutus ille persequitur: & si ab alia parte alius hoc experiat, idem in illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob causam

ται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήιον. ἀποδημέει δὲ δις
 ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κομιδὴν τοῦ εἶπον ὕδα-
 τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέεται 34
 πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι, μόνου
 γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτεν
 δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι
 τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέε-
 σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα·
 Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάμπαν ἐναργέες, καὶ
 σφέας πάντες ὀρέουσι. κοίη ὧν αἰτὶν ξοανουργίης, τοῖσι
 ἐν τῷ ἡέρι Φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
 ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον εἰώθεε ποιέεσθαι· οἱ μὲν
 γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγήνται, καὶ
 πρωτῆβην ποιέουσι. μῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειή-
 τεω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἐωυτοὺς μὲν
 ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων,

fam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
 [desertur] vero his quotannis ad afferendam, quam dixi,
 aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis
 primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
 inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
 Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
 didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
 rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
 na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
 causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
 conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis si-
 gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
 omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
 pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum
 ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἰλάσκονται· αἰτὶν δὲ ἥδ' ὀφείλει αὐτέοισι, ἀσοφίῃ μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνα καινουργέουσι. μῦθοι Ἀπόλλωνα εἰμασι κοσμέουσι.

36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ πέρι, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου ἐπιμνήσομαι. μαντήια πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐστὶ. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἰδέσθαι ἄνευ αὐτῆς προφητέων φθέγγονται, ὅδε δὲ αὐτὸς τε κινέεται, καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ αὐτῆς τοίοςδε. εὐτ' ἂν ἐβέλησι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἔδρῃ πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἰρέες αὐτίκα ἀείρουσιν. ἢ δὲ μὴ ἀείρωσι, ὃ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὐτ' ἂν δὲ ὑπαδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντα περιδινέων,

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis viderur, quod magna sit insipientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in fede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille sudat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδέων. τέλος ὁ ἀρχιεὺς ἀντιάσας, ἐπερέταί μιν περὶ πάντων πρηγμάτων· ὃ δὲ ἦν τι μὴ θάλη ποίεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δὲ τι ἑταιρινή, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοῦς προσφέροντας, ὅκωσπερ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θεάφата, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὔτε ἴδιον τούτου ἀνευ ποίεουσιν. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι, καὶ τῶν ὠρέων αὐτοῦ πασέων, καὶ ὁκότε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημηίου πέρι, κότε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίην. Ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἐπρήξε. οἱ μὲν 37 μιν ἱεῖς ἀείροντες ἔφερον, ὃ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μῶνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38 Ἀπόλλωνα, ξόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆα καὶ Εἰλειθυίης. Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὧδε κεκο- 39 σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱεῶν. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

& in alium ex alto transiit. Tandem obstitens sacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Prædicit etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, & quando non futurae sint: item prædicit de Signo, quando eam, quam dicebam modo, processionem suscipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adfunt & alia signa sexcenta aenea regum & sacerdotum: recensabo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεῷ Σεμιράμιδος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ
τὸν νηὸν ἐπιδεικνυούσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε· ἀν-
θρώποισι, ὅσοι Συρίην οἰκεῖουσιν, νόμον ἐποιέετο, ἑωυ-
τὴν μὲν ὅπως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων
καὶ αὐτῆς Ἑρῆς ἀλογεῖν καὶ ᾧδε ἐποιέον. μετὰ δὲ ὡς
οἱ θεόθεν ἀπίκαντο νοῦσοι τε καὶ συμφορὰ, καὶ ἄλγεα
μαίνης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωυτὴν
ὁμολόγηε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖθις ἐκέλευεν εἰς Ἑρῆν
τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπι-
κνεομένοισι τὴν Ἑρῆν ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
40 οὐκ ἔτι ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρυμά-
χης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
λην, καὶ Πράκην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
νιβα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιδος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
tra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Homini-
bus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea pla-
carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
rore illo resipuit, & mortalem se confessā est, & suis ci-
vibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit.
Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
sed illam confessā. Vidi etiam Helenae ibi signum, & He-
cubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaidae filii, & Phi-
lomelam, & Procnem, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud;

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῶ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δέ οἱ Σαρδα-
 νάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐτῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμᾶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροή-
 βεις. Ἰρεές δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχαται τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήια σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίαν ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο.
 ἐσθῆς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. πορφυρέην δὲ μῦνος οὗτος φορεῖ, καὶ τιάρῃ
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, καὶ συριστῶν, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ Φρενοβλαβέες. Θυσίῃ 44
 δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & urfi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias,
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 asseclae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres fu-
 riosae ac fanatice. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κνέονται. Διὶ μὲν ὧν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰδόν-
τες, οὔτε αὐλέοντες. εὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται,
αἰδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι.

- 45 καὶ μοι τούτου πέρι, σαφεὲς οὐδὲν εἰπεῖν ἰδύνατο. Ἔστω
δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, οὐ πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
ἰχθύες ἱεροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
ται δὲ αὐτέων ἐνίοι κάρτα μεγάλοι· αὐτοὶ δὲ καὶ οὐνό-
ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
εἴην ἐν αὐτοῖσι χρύσοΦορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
χρύσειον αὐτέων ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἔδη-
46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
λὸν ἐγὼ μὲν εὐκ' ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὧν καὶ διηκο-
σίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώειν
τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐπαχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὥδε νο-
μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στύλος ἐφειστέως μέγας, ἀνέ-
χειν τὸν βωμόν. ἑατεπταὶ δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ae de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum oppido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus magna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducentorum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum. Putes ad primum conspectum, natare illud, & in aqua fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur columna subiecta ingens sustinere altare. Vittis illud fem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
πανηγυρίες τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
καταβάσεις, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἰρὰ πάντα
κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρῃ πρώτη ἀπικινέεται τῶν
ἐχθρῶν ἕνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἰδῆται. ἦν γὰρ
τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆ-
τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπείρ-
γει τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγυρίες, ταὶ ἐς θάλασσαν νο-
μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ ταυτέων περὶ σαφές οὐδὲν ἔχω εἴ-
παι· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιέουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγῆ-
σομαι. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι σεσαυγμένον φέρουσι·
κρηρῶ δὲ τὰδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἰρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὼν) Πότερον ὄρνις οὗτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
ἢ ἀνὴρ οὗτος καλούμενος; ὄρνιθι ποία μηχανὴ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος
γὰρ τί συντελείσει μισθὸς καὶ τασ- οἰκίσει; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie pre-
candi causa eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-
ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno pri-
ma advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter con-
spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse acces-
si, neque illam profectiorem expertus sum. Quae autem in
reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
num pro se quisque afferunt: illa obfignata sunt cera: nec
vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπεὶ σφέων θέξεται τὰ ἀγγήια, τήν τε σφρηγίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλὰί μνέες ἐκ ταυτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες, 49 ὁπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἵαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καὶ μιν οἱ μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδ᾽ ποίεουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐλῇ ἐστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἴας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι· ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὰν δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται, περιενείκαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνιάσι, τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπιπνέονται ἐκ τε Συρίας καὶ τῶν πέριξ χωρέων πασέων· Φέρουσί τε τὰ ἑαυτῶν ἱρὰ ἕκα-

est facer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, figillumque inspexit, accepta eius rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogum, vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbores excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspendunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Perfectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

στοι, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμη-
 μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἶρόν 50
 ἀγείρονται. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱροὶ
 ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πῆ-
 χεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
 πολλοὶ δὲ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλεύουσι, πολλοὶ δὲ
 τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰεῖδουσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
 ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τὸδε γίγνεται. οὐδὲ
 ἐσέρχονται ἐς τὸν νηόν, ὅκοσοι τὰδε ποίεουσι. Ἐν ταύ- 51
 τῇσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίγνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ
 ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιεῶνται, ἐς πολλοὺς
 ἡδὴ ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θῆν ἀπικό-
 μενοι, μετὰ δὲ τοιαύδε ἐπρῆξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
 ποίεουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῳ τὰδε ἀποκίεσθαι, ρίψας τὰ εἴ-
 ματα, μεγάλη βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
 ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκεῖ, διὰ τοῦτο ἔστη-
 κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑαυτὸν, θῆει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, caerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicumque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibus abiectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

- πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ Φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ οὐκίην τὰδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικῆιον λαμβάνει. τὰδε μὲν ἐν τῇσι
 52 τομῇσι ποιέουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἐταῖροί μιν αἰείροντες, ἐς τὰ προάστεια Φέρουσι. Θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ Φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν, ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τὰδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι· Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τούτων, ἢ ἐσέλθωσι,
 53 οὐκ ὅσια ποιέουσι. Νόμοις δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται· τοτέοις ἢ μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνῃ τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἐτέρῃ δὲ, καθήρας ἑαυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκῆϊων τοῦ νέκυσ ἐκάστωι Φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποιῆσαι, οὐ
 54 σφίσι ἐσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum accipit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gallus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum una cum feretro, quo portaverant, obruunt lapidibus, eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si intrent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce. Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero singuli, & rasis capitibus, intrant: ante vero quam istuc fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλας, καὶ αἰγας, καὶ οἷας. σύας δὲ μούνων ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρούς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοιςι περισσότερῃ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι· καὶ ἣν ἀέκοντες ἀψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τούνεκα δὴ αὐτέοιςι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων περὶ, τὰ 55 ἐκεῖνοι ποιεῖουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὁδὸ καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήneos ἐπὶ τὴν ἐωυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεῖσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubacula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concifas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem profectioem susceperunt. Tum abla-

- κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἐωυτοῦ ὁδοιπορεῖ, ὕδασι τε
 ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
 ἐς πᾶμπαν χαρμοκοιτέων. οὐ γὰρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἐωυτοῦ
 56 αὐτὶς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκάστης πό-
 λιος αὐτόθι ξεινοδοκοὶ εἰσὶ καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκον-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἷδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σοφίᾳ πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἱρῷ· ἀλλ' ἐπεὶ παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπι-
 σπείσας, αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκίᾳ· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἐωυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιοῦδε· στέψαντες τὰ ἱρήϊα ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιάσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
 ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἐωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιάσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθήμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέοισι ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens: nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit illum publicus hospes ignotum: certi enim uniuscuiusque civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua domi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod omnia illos *solemnia* docent. Maestant vero non in ipso templo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, viventem reducit domum, atque apud se maestat, ac preces fundit. Est autem alius quoque sacrificii modus, *nimirum* iste: Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae deiectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum liberos inde deiiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos inge-

θες ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πους, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κείνοι ποιέουσι. Τροϊζηνιοὶ τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡϊέβοισι νόμον ἐποίησαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
 πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νεηνίαι τῶν
 γενεῶν ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρούς
 ἐκ γενετῆς ἀπιάσι· τοὺς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τάρνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπιάσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἐτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἐτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, folis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 fuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iu-
 venes mentorum ibi primitias ponunt. Submitunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscri-
 pto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

1 ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυχάνει. τάχα τινες αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἐτι προσίοντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν; ΘΕΡΣ. Οἶκοθεν, ἧδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δέόμενος· ἄωρὲ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστάς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

1 ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἀνδιᾷ τῆς τοῦ Λουκίου τοῦ ἰδίας καὶ ἀγχιότηας. G. 11 Ἀμέλει μὲν) Ἀντὶ τοῦ πάσης. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

IN AMBULANTI mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde Lutere, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Parvus est, vulturino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspiciatus, Heus, inquam, Thersagora poeta, quorsum ergo, & unde?

Thers. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thers. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poetices quibusdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γὰρ σὺ ποιεῖς, ἔφη, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδείσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκείθεν οὖν ἀρξάμενος, ἥδ' ὅς, ἔλαβον ἐμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφη, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Παλὺ μέντοι πρότερον, 2 ἔφη, προσεπτεῖν ταυτοῖ δέόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπιδείξας. ἵστε δῆπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νῶ, τὸν κατειμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμεν, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδίδοναι τῶν ἐπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφη, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαι γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαι τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσαι τὸ εὐχεσθαι, συμβουλοίμην ἂν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον.

5 Πολὺ μέντοι πρότερον) Ἡ ἔκπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνα τῷ φιλοπλεονάζουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἀττικαῖς, καὶ ποτὶ μὲν, ὡς ἀπὸ σπουδαίου προσώπου δραματικῶς, ποτὶ οὐ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, 15 Ἑρμαῖον) Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εὔρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. οὐ

Lyc. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Thers. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe nos sis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, istum demissis comis. Hunc ergo addraturus veni, inquit, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium faceessiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, socium me tibi adiungerem: commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεπονημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ' ἐγὼ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

- 3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νεικηκός, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ἰδῶν παρὰ τὰς οδοὺς ἔγραφον. ὅτε καὶ εἰ τι εὐρίσκον τινες ἐν ταῖς οδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀνέτιθον, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νεικηκός, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νεικηκός. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστῆλθαι εἰδῶσιν Ἀττικοί, ἐν τῶν δύο ἀνάγκη παρεῖσθαι, συνεπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὴ γὰρ τὸ τοῦ εἶναι, λείπει τὸ τὸν, καὶ ὅσαι οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νεικηκός τὸν δόλιχον, συνεπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φανλότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἶναι, ἀλλεῖ-φει

τὸ τῆς γυνικῆς ἄρθρον συνεπακούμενοι οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νεικηκός τὸν δόλιχον. ἐγκριτάτερον δὲ ἵσταται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἠλιπιστίρας τὰς πτώσεις προφέρειν, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλείαν, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὄνομα δρόμου ὅσπερ ἴσθιν ὀκτὰ στάδια. ἵνα αὐτὸς Ὅμηρος συγχρίναι Δημοσθένει. καὶ δαίκευσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δι' αὐτοῦ Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρειν. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυδούμενος, τέρπην. V.

Thers. Equidem, *inquit*, eorum, quae vel nocte vel interdium feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, *inquam*, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης οὔσης. ὃ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικη-
κὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντρυφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ
κατορρώδουσι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τὶ τῶν ἀπόρων
εἶπεν, ἐργασάμενος.

ΛΥΚ. Ἰσως γάρ, ἔφη, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναι σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν.

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωας, εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὀ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖ γε, εἶπεν· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

5 Κατορρώδουσι) Φελαυμένη. V. ex Demosthene addita in Urba-
13 Πρὸς Ὅμηρου) Πρὸς pro no. Πρὸς Ὅμηρου. πρὸς τοῦ Δη-
ἐπὶ antiqui utuntur. Exempla μοσθένους τετάχθαι. G.

palaestrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, in car-
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poëtica cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Therf. *Isfe ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam aëtu.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes,
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Therf. Calumniaris, inquit: nolim ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare malle a De-

5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτρεμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὁῦλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῆ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἵππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰούσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης Φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὧ ἐταῖρε, καὶ χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἔγγυς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν εἰνοβαρεῖς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ κορδακισμούς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὀμήρου συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσαι μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸ βίον δι' αἰμυλῆν Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τοὺς ἐπαινοὺς εἰσφέρειν. V.

13 Ἐνθουσιασμός) Ἐνθουσιασμός λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμός) Κορδακισμός ἡ αἰσχρὸς τῶν μίμων ψόφος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poeticon opus putare, oratoria vero opera contempnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Thers. Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam; licet multo sane furore opus est ad poeticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Thers. Novi sane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum *his*dem Homeri virtutibus contendere; & illud *Viste me-ro...* conferre cum ebrietatibus Philippi & saltationibus & lascivi-

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑπαθεμένους
ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μέγ' αἰμῶξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό·

Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεύς νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
κὰν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεῖρξας τηρῇ. καὶ μυρίαὶ
γεγόνασιν αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρο-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθη, καὶ διαβέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπαγόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας.

*via: istud vero, Auspicium felix unum... cum illo, Opor-
tet enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:*

*Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem oppetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:*

*Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:
Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiamsi in
cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas satietati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis reductus, & suavitates illas comparationum ad vim ea-*

- 7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάββαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τάληθες ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυρίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὁ τὴν παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνειμένος, τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς Ἀχαιῖδας προσειπόντος· διαρκεστέραν δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν Φορὰν σκεδαννύοντος.
- 8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κάλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' εἰκε Φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνειμένος) Ἐκλελυμένος, παρ-
ειμένος. V.

5 Διαρκεστέρα δὲ τόνῳ) Ὅτι
κατὰ τοῦτο κριτέων Ὁμήρου Δι-
μοσθένει. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ
πεποιήκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύ-
κῳ, ὀργώσης ἤδη τῆς μάχης διεξο-
δικώτερον ἀναγνωριζόμενον τῷ λό-
γῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique
elucescens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque
enim verum diffimulaverim) decentius reprehendere so-
cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt,
dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaidum nomi-
ne Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
loquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* impetum. Sae-
pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
& numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingre-
diuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt an-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
tum, ut *suae utrique* facultati virtutes velut *mutuo* imple-

Φρονοῖν ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων;
 Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον τοῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὀμηρον 9
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέν-
 ην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποβίσει,
 Φημί τῷ τοῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραΐαν τινὰ κρηπίδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς·
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφί-
 λεκτος ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίν, ἢ νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γέ-
 νους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα.) Lege Gellium: (III, II.) *Septem urbes certant de pa-
 tria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos,
 Athenae.* G. Graece sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσι περὶ ρίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemnam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua univërsa obscura partim, ut pa-
 tria, genus, tempus, quo floruit. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γε καὶ τοῦνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγενῆ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ τὰυτα εἶναι ἐν ἀσαφεῖ
 κείμενα. περιστενὸν δὲ μοι κομίδῃ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν
 ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 10 μένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὅψον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δη-
 μοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθηναί μὲν
 αὐτῷ πατρίς, αἱ ὕπαραί, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ διαρείας, καὶ τῆν

tum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, *prione an aequalis, an postior*, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto
 fane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. Tuum autem *opus*, ita pergebat, ad manum,
 percurfu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te *adijciendis* indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane
 Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσῖνα. νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
 καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλασ-
 τίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἷς ἐπ'
 ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, Φησὶν ὁ Δη-
 μοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
 δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτᾶν ἐνομιζόμην, ἐν νόμῳ τοῖς
 ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
 μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης Φέρων
 ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλευ-
 θερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παραιμίας σκῶμμα
 ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐπαγαγέσθαι, μή σοι μείζον προσ-
 κέοιτο τοῦ πύγμαμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὲ τὰς II
 Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυ-
 σέα κρηπίς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
 πρότερον τιμήματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
 νους ἐτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
 lemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tro-
 paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
 oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
 no mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere
 laudationem mihi videar, cum in lege & formula laudandi
 sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
 mus. Isocrates autem corollarium laudum Helenae inferuit
 Thesea. Ac poetarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
 metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
 violaram tibi arceffas, maioremque ipso facco tabellam at-
 que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
 tionem excipit Trierarchus pater, aurea, ut Pindari verbo
 utar, crepido. Nec enim ordo ac census maior tum Athe-
 nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
 admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὀμήρου μὲν οὖν
 οὔτε παιδεύσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καὶ ἱστορίαν παρ-
 ειλήσαμεν, ἀλλ' εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μηδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ραθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δή-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατὰ
 λόγος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
 μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοῦ
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχεῖας δ' οὔσης
 τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρφεις ἀπολισθαί-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
 τικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρίφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 siodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum no-
 minum catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κάνταῦθα, 13
ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἐρωτος
παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
ὀρμαῖς, αὐτόχρομα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανοῦ χρυσοῦς
τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τέξοις ἐντιθεῖσαν δυσαλ-
θεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
λους ἄχραντόν τε καὶ καθαράν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
νία σάφροσι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν
ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πόρι- 14
μα, κουρά, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
διαβρῶσαι, μετελθεῖν ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πύρρον. V. Ἀν πόρην, vel πόρην; Reitz. 14 Μετελθεῖν).
Ἀσχεῖν. V.

sed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam,
feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
ris procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulne-
rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
chritudinis puramque formam contendat, sano quodam il-
larum mentium furore, quae *Iovis propinquae, & proximi
comites Deum* Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
ticulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare ope-
ram, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

πτας ἐπιπόνους ἡμέραις. ἐξ ᾧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσεσιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμφυ-
 15 χον, οὐ σφυρήλατον παρέιχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἶνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὕδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis ignorat, *inquirit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate exstiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sententiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consolidatamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschylō Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem modo per ebrietatem composuit orationem Demosthenes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades, alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

σθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθεά δὲ ὁ κρότος τῶν
 Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ
 λύχου· καὶ τοῦτ' ἐμὲν, ἔφη, σοι τὸ χαρίον τοῦ λόγου,
 κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γὰρ τοι μείων ὁ περὶ
 τὴν Ὀμήρου ποίησιν ὑπῆρχε καί μοι λόγος. Ἄλλ' εἰ 16
 μετείοις ἐπὶ τὰς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρή-
 μασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρό-
 τητά· καὶ ὁ μὲν ἤει συνεύρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσω·
 ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἡ πού γε, ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν
 ὧτων, ὥσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοβοιρίας τε, καὶ χρη-
 γίας ἐτελουστίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ
 τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδό-
 σεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας,
 καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσόν, γελᾶν ἔπεισέ

8 Συνείρων) Συμπλίκων. V.

scribere. Pythaeae vero lucernam nocturnam olere videba-
 tur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste
 quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis
 est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque ora-
 tio suppedirat. Sed si ad humanissima illius opera venias,
 & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica
 administranda splendorem. . . *Atque ille sic continuans ora-
 tionem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas,
 ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Thers. Sic est per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas,
 & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, &
 moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & eloca-
 tiones virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio
 est; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa
 rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγους τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιεν.

- 17 ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφη, ὦ γαθε, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεβρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινός, ὡς σὺ φῆς, δέόμεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τὸνναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπύσεως, οὐκ ἔχεις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτόν ὄν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήγεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεβιζόμενος ἀντίον ὄραν. καὶ μὴδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὀφείας, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

- 18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

dere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim abfuit, quin abiicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & *insitius* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
μιας ὁρμῶσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ
ἀνάγκης ἦν ἀπάσης λαβεῖσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μά-
λα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον αἰτῶν, οὐκ ἔχων ὅτου
πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πά-
σχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι
καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
μάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἐλ-
θωσιν, αἰεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύ-
ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
ξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
ουσίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
ματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum mihi negotium. Etenim
Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum refera-
tur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
mum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Sy-
racufanas mensas, aut cupidis audiendi videndique homi-
nibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque vo-
luptates incidunt; nec enim quo se vertant habent, trans-
ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
multorum magnorumque quaestuum contemptu, iustitia,
humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλησπόντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνάμην ἀποκλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. 19 Ὡς περ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ κῷ τραπόμενος, οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἴσμηνόν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

ἢ Κάδμουν, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαβέα τιμὰν,

ἢ γάμον λευκαλένου Ἀρμονίας ὑμῆσομεν;

οὕτως δὲ καὶ σύγε ταῦτον ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμηνὸν καὶ χρυσάλακα) Ἄρ-
καὶ τὰν Πινδάρου τοῦ με-
λοποιῶ ὕμνων. V.

14 Οὕτως δὲ καὶ σύγε) Γρα-
οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταυτὲν ἔοικας
ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quem *tot* praeclara *velut* auferant. Quem admodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadmumne, spartos an genus inclytum,

An caerula flammea Thebes,

Vimne conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

Θάνατον τάνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδέν ἔργον ἐκφυ- 20
 γεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ
 τῆς ῥητορικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατάθου τοῦτον τὸν
 λόγον. ἰκανὴ γ' αἶ σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν
 γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθαῦς τι κέν-
 τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτήν γε οὐχ ὁρῶμεν,
 δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδέν ἔμμονον ἔχουσιν,
 οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
 κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλείψω
 λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιο. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
 ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπημένῳ, καλὸν μίαν
 ἡντιναοῦν ἀπατέμενέσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
 δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεῖς ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
 λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
 εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero la-
 bore, *inquit*, oberrationem effugeris: sed quamcunque par-
 tem arripiens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
 hanc orationem conferto. Apti tibi *hic* fuerit *eloquentia* Pe-
 riclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae il-
 lum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus
eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcunque animo
 conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod
 temporis illud examen iudiciumque possit sustinere.... Re-
 liqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si ver-
 teris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in re-
 publica facta converso decens fuerit, quodcunque inde de-
 cerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volue-
 ris, duobus, summum tribus delectis, habere satis mate-
 riae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singu-
 lis. Si vero non in universum, sed ex parte laudare veli-

νέμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τῶν, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ εἰθεῖν. οὐκ οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινεῖσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφην, ἐν ἐπιδεδειχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ αὐτοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὐκ, ἔφη, τὴν ῥαστώνην ὑποτιθεῖς,

mus, praeſto quidem Homericā lex eſt, Heroum laudes inſtituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex geſtaminibus, aut ſcutis, cum indignum Dīs non fuerit cantari a poētis ob colum, aut ſagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire ſingula nemini datum ſit. Ergo neque aegra feret Demotheſenes, ſe ab uno eorum, quae pulchra in ipſo ſunt, laudari: quandoquidem univerſitati ſuarum laudum ne ipſe quidem par eſſe videatur.

Haec ita percurrente Therſagora,

Lyc. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonſtratum mihi cuperes, non ſolum poētam te bonum eſſe, illud quaſi corollarium feciſſe Demotheſenem, ſolutā oratione adiuncta carminibus.

Therſ. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos poſiturus eo provectus ſum, orationem ut percurre-

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος
ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο.

ΛΥΚ. Προὔργου τοίνυν, ἔφη, σοι γέγονεν οὐδέν, εὖ
ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλεόν ἢ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γὰρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν
ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν
ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἂν ταραξείεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα
πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τάδ' ἤδη κατηνά-
λωται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπο-
ρίας ἔωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μέν-

3 Προὔργου) Προῖργου πλεόν. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον τοι
γίνηται, ἀπὲρ τοῦ πλεόν. V.

rem, & levia tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua
remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, *inquam*, nihil te quidquam profecisse. Ac
vide, ne illud alterum [*illa difficultas, quae me angit*] etiam
auctum sit.

Thers. Praeclaram, *inquit*, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, *inquam*, difficultatem praesentem ignoras,
deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam
curas.

Thers. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si
quis primum ad eiusmodi orationem aggrediarur, mederi
conatus es: at illa olim consumta sunt antiquis annorum
anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae
medicinae.

Thers. Haec ipsa ergo, *inquit*, medicina tibi suppeditat.

τοὶ καθάπερ ὁδοῦ, θαρράλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθε-
στάτην.

- 23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προὔθεμην, ἣ Φασὶν
Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον Φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά
τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἄρματη-
λασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν
ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτροχίας ἅπαν-
τας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ
τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμὸν δὲ γε, τὸναντίον σπεύ-
δει, τὰς ἄρματοτροχίας ἀλεείνειν· οὐ μάλα ῥάδιον δ',
εἶμαι, καίνουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρέπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύσωνος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφη· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι
γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tri-
tissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi
proposui illi, in qua gloriam appetiisse dicitur Cyrenaeus
Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenaeum enim
aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum
Academiā egisse curricula, per eandem omnia orbitam,
quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unius
in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem
facile arbitror, novas comminisci vias, declinatis his, quae
tritae sunt.

Thers. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis com-
mentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audiui.

Thers. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum
volutantem se: at illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κοινορτὸν περὶ τὸν ἵππον ὥς δ' ἔτι γρά-
 Φοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ
 τοῦτο προστάξαι τὸν οὖν Παύσανα τοῦ πίνακος τὰ
 μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν
 ἐπιδείξαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον
 ὀφθῆναι καλινδούμενον.

ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ, ἔφην, Θερσαγόρα, ἂν μίαν αἷ με
 στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
 σας στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
 μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τῷ
 Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γινόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρα-
 σμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὀψέως, ἐπεὶ κατηνα-
 λώκει πάσας ιδέας ἀν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
 χείων, αὐτῆς αὖ πενία μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα
 γενέσθαι.

circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
 locaverat, questumque: neque enim hoc se ipssisse. Pauso-
 nem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus
 ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
 versum volutari visum esse.

Lyc. Suavis homo es, inquam, Therfagora, si putas,
 unam me tot annorum hominum conversionem machina-
 ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
 mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usu veniat.

Thers. Quid illud est, inquis?

Lyc. Ne fiam, inquam, quod ille factus est, cum huma-
 nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
 denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷς
τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ, ἔφην, τοῦτα. παρέξω γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὲς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κυήματος ἄφροντις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμΦροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδό-
κει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος,
ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὃδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μεταξὺ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας
τὸ γραμματεῖον.

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικόν, ἔφη, μισθόν,
καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν·
ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἶσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fa-
natiko vebui impetu correptus, complicatis tabellis suis,

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οικίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεῖς, τὸ βιβλίον
 σὺ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην
 ἔχων οἰκαδὲ. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ
 πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἃ
 μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
 χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-
 λείβομαί σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι·
 σύ δ' εἰστιάσας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέ-
 θλιον, ἔοικας δ' εἰστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.
 Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27
 ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δι-
 καίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου, καὶ μάλιστα
 μὲν, ἐπιτυχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε
 μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέ-
 θην, ὡς οὐδὲν τι περιτρεψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie
 libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum.
 Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi ge-
 stis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditu-
 rus esse videris.

Lyc. Et nunc, *inquam*, pro istoc nuntio eam tibi gra-
 tiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: ne-
 que verò te relinquam ante, quam fides promissis tuis
 confiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis ac-
 cepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris acceptu-
 rus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati pau-
 lum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae do-
 mum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo
 ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam,
 ut nihil impunitum, sed ipsius totidem nominibus & verbis illum

τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκλη-
πιῷ μείον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων
αὐτῷ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Ἀλυσσώδμου τοῦ Τροι-
ζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ἄδεται, καὶ τῷ Διούσω, τὸ
μὲν ποιήσιν καινὴν ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας,
ἐκλέλειπται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον
ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρεи, τῷ τῶν
28 θεῶν δοκεῖν τιμημέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτα.
(ἐστὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τόδε
δράμα) τὸ βιβλίον Φησὶν, Ἀντίπατρω μεμνηνύσθαι
παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεω-
τέρων ἀγνοεῖ, τοὺς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν.
ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυ-
ρίας πείσσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπα-
τρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύ-
της ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς
οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio,
si, cum nepos salutantium fecit cantica, Alisodemi Troezenii &
Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere,
Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis com-
posita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non
minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur.
Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum
ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo
refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Ar-
chias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsiliis
fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasioni-
bus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad An-
tipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies exspe-
ctans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-

πῶθ' ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἶσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
ἤγαγες;

APX. Ἦγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία.
τί γὰρ τῶν ὁστῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ
ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;

APX. Κατειλήφαμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπὲρ ἦν, ἐν Καλαυρία.

*etiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
Sed ipse libellus dicet reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sum, si adduxisti Demosthenem?

*Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum De-
mosthenis afferò.*

*Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
& urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἄλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῶν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τέ πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀΦίκετο; πάντως οὐδεὶς ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. ΕὐΦήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοῦναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non factis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-
re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfectorus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μεν' ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
 τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότες, Ἱμεραῖον τὸν
 Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
 ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ρευμάτων οὐδέν
 διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
 ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταρα-
 χῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἴτα πτήξαντας
 οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
 ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν
 οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ πλήθους συκο-
 Φαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
 σχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
 μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ
 κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέ-
 σθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπὶσχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & eiusdem felicitatis esse, invenisse De-
 mosthenem, & illos conquirere homines male perditos;
 Himeraeum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, &
 illum ex Piraeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles,
 humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
 nibus *velut* innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
 ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
 more, residentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
 ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
 latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
 bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
 catus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
 lam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi,
 reditum *ab exilio* contigisse accepimus. Verum hic [Hy-
 perides] pensit nihil habuit, neque pudivit ipsum contra

ποτε Φιλτάτων τῇ γλώττῃ χράμενος, ἣν ἐχρῆν δήπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτὸς τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὥς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων) δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ Ἀλλ' εἰ δὴ τινα θαυμάσας Δημοσθένης. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, convenerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τῷ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῷ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε
 τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγοντες
 Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πεπιστευκότες, εἴτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταπτον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὄργανον. Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλιπῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμαῖς τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τάνδρὸς ἡπιστάμην. οὗτος μένγε δημηγορίας ἐξαγγελ-
 θείσης Ἀθήνηδεν ποτε, καβαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 inducī, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 secundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτηκότος, καὶ τι καὶ σκωπτὴ-
 κὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων,
 ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν μόν-
 ος γέτοί τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμῶ
 τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμά-
 των. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριη-
 ρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκα-
 στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμ-
 ματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λα-
 βόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-
 34 μεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ
 Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ἂν ἐν Ἀθήναις
 λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν
 προείμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δὲ τις ὑπὲρ τῆς πα-
 τρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν non est in Codice D. Marci. G.
 Λυχνί. Vel Βοιωτίας accusativi 11 Μηχαναῖς) Κριὸς ἢ κατα-
 casus: sunt enim duae. Lege πίλτας, arietes, τεῖχη· μαχικά ὀρ-
 Stephanum. Sed illud ἀδύνατον, γὰρ. G.

lippum inuestus fuerat, & indignante Parmenione, atque
 ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo*, in-
 quit, *o Parmenio*, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes.
Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum
rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis
trivremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum,
 ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, par-
 tim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius ma-
 chinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem.
 Atque ego, inquit, Parmenio, si quis Atheniensis Athenis di-
 cens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiterim,
 non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me ha-
 beat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πό-
 λιν καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' ἂν
 προσαπολέσαιμι τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθεῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον,
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθές
 εὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιούτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπίθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὃδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγόν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριῆρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος
 ἔμοι γε, καὶ Φλήναφος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράττειεν
 θιονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
 εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civita-
tem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
stitutus lubens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
bus vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam
minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
sermones habuit. Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sol-
licitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dice-
bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
set, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos frau-

τῶντες, βιαζόμενοι, Φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
 ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγί-
 μασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
 χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
 καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἀνδρῶπος
 ἐστὶ, μὴ πᾶντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
 τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀlynθον, οὐ Φω-
 κίας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνησόν, καὶ τῶν
 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι
 μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐ-
 τοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ραθυμίας
 τῇ παρρησίᾳ χρώμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν Φροντί-
 δας. μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
 θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν
 νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως
 διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si fletisset, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus & Pylas, nec Chersonesum, & quorum circa Hellespontum positi sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae redditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abiectam satis longo iam

δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πά-
 λαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανά-
 γων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
 κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ
 συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον αὖ λαβεῖν ἐστίν, οὐ Φενα-
 κίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
 ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Αν- 37
 τίπατρε, χρὴ δεδέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ
 πάντας ἀποστόλους. ὃ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δη-
 μοσθένης, ἐΦάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν,
 Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτῆσατο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν.
 Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν
 Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιῶσιν Ἀθηναῖοι,
 Χάρητα μὲν καὶ Διοπίθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τους τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 εἰσὼ κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἀν-

*tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat:
 hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemu-
 lationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutui-
 que auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc
 celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Ari-
 stidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipa-
 ter, magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod
 enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Peri-
 cles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus
 cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
 cto igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 Hellepontum sunt, Boeotiam. Et praecclare e re mea faciunt
 Athenienses, cum Chareta, & Diopisben, & Proxenum, & horum
 similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi
 in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant &*

θρωπὸν ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὁκνῶ, μὴ περὶ τῆς
 Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὅς καὶ νῦν
 ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ
 συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκει, δύ-
 ναμιν συλλέγει· ὁ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
 38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε
 καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τὰνδρὸς ἔλεγεν,
 ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ
 στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὕγε καὶ τοὺς λόγους ὡς-
 περ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμωμένους, δια-
 σείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν
 γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς
 ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέ-
 στησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν,
 καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς
 τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένη, κε-

navium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum;
vereor, ne de ipsa me Macedonia in disputationem vocet: qui
vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurret, de-
prehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas clas-
ses dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat.
Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dice-
bat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum
non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam concio-
nes, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis in-
de ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam
de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud
nos defuit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset.
Esti enim praeter spem, & vitio ductum, & militum immodestia,
& nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perfi-

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἶσω
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ρητόρων εἰ τινας ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλεις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥα-
 στα ἢ κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
 Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ 40

*ciendis nos adiuvit, vicimus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 tae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestan-
 tissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotisque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene ser-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali. Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, Frustra, inquit, legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγεῖραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἐλάττων ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Δίος, Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις; βῶν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων· ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν ἐπαυέτο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδένα οὕτω πάποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
 41 τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τοῦτον ἀναπείθειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

mismus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [nos Philippo] talem virum si cepissemus; per Iovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio nostro adhibiruri? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tor haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, inquit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, & Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσιν οἷσθε,
πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς
πατρίδος ἀδύλοις τύχαις· καὶ καταπτομένου τῶν πρατ-
τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
μον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
καὶ τῶν αἰεὶ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεά-
μην, ἀποστάς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν·
καὶ τι καὶ νουθεῖσθαι δίκαιον, ὑπὲρ οἶκον ὄντων Ἀθηναίων
τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιο τὸν αὐτοῦ βίον,
ἐξὸν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρησθαι
φίλοις.

*qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, pu-
blice in civitatem impenderit; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
iicere incertis patriae fortunis? & in saecula illo vestra invehente,
indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nesci-
tis, inquit, patriae illum amore tractare rempublicam, sibi au-
tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
putarem illum admonere, pro quam ingratum Atheniensibus
vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
tos magis & firmiores amicos habere.*

ΑΡΧ. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς Φιλαθήναιος ἦν.

ΑΝΤ. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 ΑΡΧ. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὦν αὐτὸς βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν ἀναλωκότες.

ΑΝΤ. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

ΑΡΧ. Πολλὰ καὶ Φιλάνθρωπα προτεινόμεν, ἑλεόντινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχειν

ἢ Πῶς ἀπέθανεν;) De Demofthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses: sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obtusescēbamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὰ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσέετο τοὺς λόγους; καὶ με μὴδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σὺγε μὴ παραλίπῃς μὴδὲν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον αἰτονος καὶ ναυθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε, πῶς γάρ; ὅς ἥδ' 44 γελάσας, καί με δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσας, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4. Παρὼν εἶναι νῦν) Παρίκει ἀπαγορεύσεως τάττεται, οἷον οὐκ εἶναι, ἐπισκοπεῖται δὲ εἰ ὅμοιον ποτ' ἂν ἐγὼ ἰκὼν εἶναι πει-
τῶ ἰκὼν εἶναι, ἐκεί μὲν γὰρ σῶϊον. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Eξ noli me celare quidquam, Vellem enim vel maxime affuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingenium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere. Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclinatam illam mentis altitudinem servavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse, Sed, quando iubēs, Rex,

γεω, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμετον, οὐδὲ
 παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς
 Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὀρωπόν. τοιαῦτα πολ-
 λὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστήσαμην,
 ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ
 Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ
 ἂν Ἀντιπάτρει γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πο-
 λύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν
 παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκεῖναι, μηδ' ἦν ἑμαυτὸν
 ἔταξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
 45 κικῆν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γάρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ
 ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπι-
 δέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξ-
 αιργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἑθελοντὴς
 ἐχορήγουν· ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρη-
 σία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα
 στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων
 ἀρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοία, τῶν ἐμῶ

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est:
 neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipo-
 lin, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim
 notarios constitui, ut dicta tibi servarentur. Tamen ego,
 inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Anti-
 patri nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi
 cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrup-
 par, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in
 Macedonicam me coniiciam. Praeclarum enim esset, Archia, si
 vitam mihi Piraeus ipse praestaret, & triremis, quam dedi, &
 moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus, in
 qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, & Solon, &
 Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & milita-
 ria decreta, & leges trietarchicae, & maiorum virtutes, & tro-

πολλάκις ἔστεφανώκωτων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλε-
 θέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὧν συνέξεδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δὲ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρά γε τούτουι Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεώ,
 μὴδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίνην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευ-
 τεός. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταπτόμην. ἔξην
 γὰρ καὶ ὅψ' ἐ τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπησχυνόμην·
 οὐκ οὖν ἡρώμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ-

*paea, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Grae-
 corum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolera-
 bilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos,
 aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolven-
 dis eranis adiunvi. Si vero servare me non potest insularum im-
 perium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab
 hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit,
 praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Ar-
 chiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos
 pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere
 Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum
 Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluissem.
 Licebat enim vel sero aliter instituire animum, nisi Erechthei fi-
 lias vereretur & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-*

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
παντός αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ'
ἑμαυτὸν οὐ καταισχυῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
ἐλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγω-
διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθῆν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὁμῶς,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν
κόρη καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου
βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαβόμενος; καὶ τινα
πικρότερον ἔλεγε, προαχθεῖς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν
στερρῶ κεραννύντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
χίας ὧν ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνώσκέ μοι,

6 Λεχθῆν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυέτης. G.

ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
ab omni turpitudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia,
quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute
ultra eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo fetali amicu-
lo. Verum, inquit, fas enim est Tragoediarum apud te memini-
se, nonne praeclarum est illud dictum:

At illa dum moritur, tamen

Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
oblitus? Et provectus ultra, amarius quaedam dixit in eos,
qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus
est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhi-
bente, & mollem Musam illa rigida miscente, Moverer, in-
quit, hisce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-

ὦ δαίμονε, μὴ πεφυκότες κακῶ γενέσθαι. Τότε δὲ 48
 τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διενοούμεν· ὅδ' ὡς ἤσθε-
 το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
 Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
 τεῖχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
 τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
 Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
 ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν ἀπόρθητον
 εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
 μην, ἀδελφοὶ δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλη-
 σε δ' οὐδὲν οὐκ Εὐκτῆμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
 Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
 τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
 χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γάρ, οὐδὲν παράνομον ὁ νεὺς
 πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἴποιμαι. καὶ γὰρ

sthene, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad igna-
viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moe-
nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
& Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
pers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eu-
ctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Phi-
lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponte sequar. Atque ego

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτὲ ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις Θεραπαίνης ἐφωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεύσθαι, λύσει ψυχῆς ἐπὶ σώματος ἐλευθερίαν κτάμενον. οὐ γὰρ οὖν ἐφθασεν ὑπερβᾶς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τούς. . . καὶ μοὶ μὲν ἐφαίνετο
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζεω ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρᾶνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egresus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum; Demosthenem vero non ducet. Per ego illos...* Et videbatur mihi adiecturus, qui *Murathone ceciderunt*. At *Valete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obfessi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis & ista, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus certissimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οὔχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζομένας ὁδοὺς, ὁπαδὸς τις δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Ναύομεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae putantur animarum in coelum, sectator Daemon Liberatoris Iovis. Corpus vero nos Athenas mittemus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere, praestantius.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α .

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ θεοί, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερόν τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῇ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

3 Μήκετι τονθορίζετε) Ἀντὶ τοῦ ὑπ' ὀδόντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

II Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἐφεί-
ται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἥρωα.
οὐ γὰρ ἐξ ἡν θηλείας δημηγορεῖν. V.

D E O R U M C O M I T I A .

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius miffare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius mifcere sermones, & aegre ferre, fi indigni multi convivio nostro interfunt: fed quandoquidem concio de his data eft, aperte dicat unusquisque, quid fibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari clafficorum Deorum, quibus ius eft? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεῖνὰ ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσotίμους ἡμῖν ἀποθανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἶονται εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρήσias μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικός τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconium tibi hoc iam permittit: itaque me [*meo permisso*] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam nostrum, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege possim, cum sciant omnes, quam liber sim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σίος τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπεῖπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.
 3 Πολλοὶ γάρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνοδρίων, καὶ εὐωχῶνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπῆρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοῦνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὥς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis *propterea* dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniiciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῆς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τὸν ὄνομα. ὁ γάρτοι
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλη-
νητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοινικός τινος ἐμπορίου, τοῦ Κάδ-
μου, θυγατριδοῦς, ἐπέπερ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν
μέβην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ἐρᾶτε
ὡς Θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ἄλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς παλλοὺς,
σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους·
ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
αἰγὶ ἐοικώς, καὶ γένειον βαδύ καθεμμένον, ἀλίγον

7 Οὔτε τὴν μίτραν) Μίτρα ὁ δῖος τις ἡλλοῖς ἀλυσιδαντῇ, τῶν
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδυσμός· πρὸ τοῦ ἡτροῦ φυλακῇ τις καὶ
λέγεται διὰ μίτρα καὶ προγαστρί- ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare fane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit
& effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerosque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διαΦέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σίμῳς
 τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος·
 οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεϊς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κε-
 ράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίοις τὰ κέρατα
 ὑποΦέται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
 5 ἅπαντες. ὁράτε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
 τα θαυμάζομεν, εἰ καταΦρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι,
 ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἐγὼ γὰρ
 λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρω-
 μέην οὖσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
 ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

I Ὁ δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιλητὸν
 λέγει. V.

II Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ)

Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγι-
 γνέει γεωργός· τοῦτω φασὶν τὸν
 Διόνυσον δαῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον,
 ἐφ' οὗ ἰκαρία ἡ πρῶτη ἀμπelos
 ἀνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἡ ἐνεγκούσα
 τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος εἶδωκε
 ποιμέσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
 κοῖς, οὗ πίνοντες νομίσαντας τοὺς
 λοιποὺς, ὅτι τεθνήκειεν οἱ βαθεῖ τῷ
 ἔηναι διὰ τὴν οἰνοποσίαν κατασχί-
 θέντες, ἀποκτείναι τὸν Ἰκάριον, νο-
 μίσαντας θανάσιμον φάρμακον δι-
 δακέναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν,
 ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγορῶσι καὶ
 πῇ μίθῃ βαλχεύουσι μακίας ἐμποι-

τικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον
 ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ
 τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλον αὐ-
 τοῖς ἐμβάλειν τοῖνδ'. ἐλθὼν γὰρ
 πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ἀραιῶν παι-
 δος, ἐξέμνηεν αὐτοὺς πρὸς ἐρμὴν μί-
 ξως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν
 διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφα-
 νὴς ἐγγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου
 ὑποσχομένου τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς
 εἶναι ἐκτελέσαι, ἀρμήκεσαν ἄχρι κι-
 νήσεως. καὶ δὴ μεμνήκεσαν οὕτως
 αἰὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατά-
 παυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
 ἐξίλασάμενοι τὸν θεόν, τοιαῦτα
 κατὰ χρῆσιν πεποιηκότας πόλιν
 σχήματα, καὶ ἀνθ' αὐτῶν ἀναθί-
 ντες ἐπαύσαντο τῆς μακίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus senex, fimis
 naribus, afino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri
 autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
 diti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges.
 Caudas habent universi. Vide, quales nobis praetclarus iste
 Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
 mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos.
 Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
 fiam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam fide-

γεωργού θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνέγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ζύνθηδες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἶπης, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιού, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ οἱ Φέρη τῷ λό-
γῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ
τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων· ὁ δ' Ἡ-
ρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν
ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν
ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ
πυρός. εἰ δὲ ἔξῃν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆ-
σθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam : & quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat, compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεισι μάλιστα. μῶν δ' οὐ καμὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαι ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείβομαι, οὔτε Ἀχαιῶν 7 Αἰγυῖυσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἄ δε μάλιστα ἐλεγχθῆναι δέω ἡγοῦμαι, ταῦτα ἔρω. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες. θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπῃ τ' ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ αὐτὶ Διὸς,

5 Οὗτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖυσιν)
Αἴγιοι καὶ Ἑλίκαι καὶ Βούρα καὶ
Ῥύπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πε-
λοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ
τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ
τῶν Ἑχινάδων ἦσαν, ὡς πρὸς τὴν

ἰώ, αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι,
τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλίκης
δὲ καὶ τὰ εἰρηκία ἔστιν ἰδεῖν παρὰ
τὴν αἰγιαλὸν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις
ὑποβρύχιος ἔστι τῇ θαλάσσῃ, σὺν
σμῇ πάλαι τοῦτο παθεῖσα. V.

Iup. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, suppositicium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, tute, Iuppiter, praebuisti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὄρμιος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλάβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὅπότε ἂν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταπτεν αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νέως, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθείως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ 8 Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηται σε· καὶ οὐχὶ ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχίσταν, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίστην, καὶ τὸν Τιβανόν, καὶ τὸν Ἐνδυμῖωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 *Ἡ ἐλλάβιον ἡμῖν γένη) Ἑλλάβιον, τὸ ἐνύτιον παρὰ τὸ ἐνέυρεσθαι τοῖς τῶν ἀπάντων λαβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. Insuper vero coelum nobis semideis istis opplevisti: neque enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subito audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero, qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propinqua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eurysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus Thebis Bacchus Deus est: at consobriini illius Pentheus, & Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicissimi. Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti talibus, conversus ad mortales feminas, imitati te sunt universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen, & Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἑάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἵ-
πης· χαλεπανῶ γάρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεираκίον, ὄνει-
δίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἵετος εἵπω, ὅτι καὶ
οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου
καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμή-
δους ἑνεκα ἑάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλή-
θησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίβρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν,
καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ· ὥστε οὐδ' ἦν
προπτή τις, ξυνήσι; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται
ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες,
αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν
ἐθελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥνπερ καὶ Ζάμολξις,

Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit
omnia reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim
feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius
aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coe-
lo est, in regio sceptro sedens, & tantum non tuo in ca-
pite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam
Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis sane,
Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro
vocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara,
qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi pro-
pinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum
videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi do-
nant, & Deos, quoscunque voluerint, suis suffragiis con-

δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθάν.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια· σὺ δέ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δέ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δέ ἰβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανὸν, ἂ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς
 ἀνεχέσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατα φύσωσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φης τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματὰ ἐστὶ, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελαῶν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῶν,

fituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delirefcens irrepfit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro, involute sindonibus, Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producunt?

Iup. Turpissima fane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὡς εἶδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΤΣ. Ἐα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

- 12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοὺς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιωθεὶς ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυὼν ἄβολοις ἐνέκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλον, εὐδοκίμεις, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμάθει, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητραλόου υἱὸς ὢν) Ἀλκμαίανος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπικτονὰς ἐπλάκωτο κατὰ πάσης γῆς, μηδὲν αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρησάμενος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ἑρτεῖν γῆν εἰς κατοικήσιν, ἥτις οὐκ ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὐρεθῆναι, ἥκε πρὸς ταῖς ἐχβολαῖς τοῦ Ἀχιλλέου. Σο-

ληρὸς γὰρ οὗτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινάσιν νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδούς, ὑποπτεύθη αὐτῷ πρόσχυσιν οὗτος ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναθεῖξαι, ἥτις ἱκανὴ σῆμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὐσα τοῦ τῆς μητρὸς φένου. καὶ δὴ πορευθῆναι Φασί, καὶ κατοικήσας τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἐνὸς τῶν υἱῶν Ἀκαρνανός, Ἀκαρνανίαν τὴν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, &, quod maxime angit me, Amphiloichum, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatores hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριάς ἱᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορι Δύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτοκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13 περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλητος ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν Φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πρᾶξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae; & Theagenis in Thaso; & Hecitori sacrificant in Ilio, & Protefilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot numero facti fumus, magis periuria invaluere & sacrilegia; & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spuris & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnantia sibi & cassa rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatiis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἀ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἠδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διατριβαῖς, αἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὡς βοῶντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
 14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐβέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγκάσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγηται.

sunt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo furdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, definam orationem. Video enim, gravari plerisque dictis meis, & exhibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excrescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐνόμου ἀγομένης, ἐβδόμῃ ἰσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτης Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ εἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μῆας ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Q U O D felix faustumque sit! Comitibus legitime habitis; septimo die ineuntis *mensis*, Comitibus Iuppiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudine sit convivium, diversarum linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque ambrosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

15 θεοὺς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πατέρα, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινάς, ἐλίσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὁμόσαντας τὸν νό-
 μιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυν-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυτελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τούντεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
 θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἦν δὲ
 τις αἰλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμο-
 νων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνειν τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν Τάρτα-

accubitus praeter patrum morem arrogant, & in terra
 quoque honore praeferrari illis velint: Earum rerum causa
 placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo cir-
 ca brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum
 numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Sa-
 turno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quae-
 sitores autem illos sedere iuratos prius legitimum iusiuran-
 dum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes,
 qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro ve-
 nire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis.
 Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores
 vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad
 sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si
 quis vero reprobatorum, & semel electorum a Quaesi-
 toribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitetur

ρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναίαν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησμευδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδόν,
ἢ ἱατρὸν εἶναι. Ταῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀνα- 17
πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιαῶν ἤξειώθησαν, ἐκείνων 18
μὲν καθαيرهῖναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἑρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν καὶ στήλην ἐπιστήσαι ἀντὶ
βωμοῦ. ἢν δὲ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
καταδαιτησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ZETΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro placeat, suum quemque Deorum opus
facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne nova fin-
gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
rant. Quotquot autem *reprobatorum* iam templis aut altari-
bus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi placeat
aut Iovis *signum*, aut Iunonis, aut Apollinis, aut cetero-
rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
& ad Quaesitores adire recusset, eum deferta lite damnan-
to *etiam inauditum*. Hoc nobis decretum est.

Iup. Aequissimum, o Mome; & cui ita videtur, manum
protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,
Lucian. Vol. IX. N

γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν αἶψιτε ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῇ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατὴρ ὄνομα, καὶ μητὴρ, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὥς ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum vero praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quique argumenta afferentes, patris nomen, & matris, & unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & curiales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, & homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Υ Ν Ι Κ Ο Σ .

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὗτος, πάγωνα μὲν ἔχεις καὶ ἰ
 κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερχῇ, καὶ
 ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
 θηριώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
 δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περνοστεῖς
 ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
 ὡς ἄσπην ἀμπολλὸν τοῦτ' ἐν τριβώνιον φέρειν οὐ μέντοι
 καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιοῦτον δὲ ὁποῖον ἂν περι-
 σθεῖν ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλα-

1 ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
 fuit in C. G. Πᾶς δ' ἰ Κυνικὸν
 εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κιν-
 δυνεύει οὗτος ὁ λόγος ἄλλου τῶ
 νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.
 9 Τριβώνιον) Τὸ τριβάνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεβρυχὲς
 ἱμάτιον. τριβανὸν δὲ τριβανος τὸ τῶν
 φιλοσόφων ἱνδύμα εὐτελές. Erat
 autem usque ad pedes, καὶ χει-
 ρίδας ἔχον πλῆτειας καὶ κακοπώ-
 μινας. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **H**EUS tu, quid tandem barbam alis & comam,
 tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine
 soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
 tus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut ce-
 teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
 ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum
 tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & fa-
 cillime paretur, & possessori quam minimum facessat mo-

2 χρίστα παρέχον· τριοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτώμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιά, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἶδωμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

lestiae, tale, inquam, mihi fatis est. Tu vero, per Deos; mihi dic, sumtuosae vitae vitium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerisque, victu & cultu utentem, illos vero sumtuoso magis, me accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque; quam vulgus, videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit fatis?

Lyc. Si ita tibi videtur,

ΚΥΝ. Ἄρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικνη-
ται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τί λέγεις;

ΛΥΚ. Ἐστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδές δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρείας,
καὶ μὴ ἐξικνηται πρὸς τὸ θεόν;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδέν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδές ἐστίν. οὐδέν γὰρ
πυτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμὴν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἑκάστον, ὧν
θεόμεθα, οἷον βικίας, ἃρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δέ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ
τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis,
quod aequè late, atque usus & necessitas illius, pateat; an
aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non
aequè late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum re-
rum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque
illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, non-
ne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam
haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς-δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεή-
θημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τῷ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον αὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμὰ
πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τούτῳ μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν αὐδὲν χεῖρα ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὰ
ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἴσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον
διακείμενος τῶν παλλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsum vero illud, ut recti effemus, per Deos, cu-
ius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum,
quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes peius habere tibi viden-
tur aliorum pedibus calceatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam
ceterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus
suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor dete-
riore, quam plerique, conditione esse.

ΛΥΚ. Οὐκ οἶκας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος
ἰσχύς. ἄρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐθ' οἱ πόδες φαίνοντό μοι σκέπης
ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶ-
χον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἐνδεῖα πανταχοῦ κακὸν.
καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προση. ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦμὸν,
ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνον-
ται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, 5

Lyc. Non videris.

Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus
deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim
corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?

Lyc. Non apparet.

Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male ha-
berent. Defectus enim & indigentia semper malum, & fa-
cit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed ne-
que deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.

Lyc. Nempe manifestum est.

Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur
enim a malis alimoniis corpora.

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτίᾳ μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄβλιον;
 ΛΥΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ
 τῶν Θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων; ἐκ δ' αὐτῆς
 ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γαθὰ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πᾶν-
 τα ἄσθονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος
 εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδέν μάλλον ἢ τὰ Θη-
 ρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ Θηρία, σιτῇ δὲ
 ὅπερ ἂν εὐρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρείτ-
 τω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον Φορεῖς, οὐδὲν ἐπικριέστερον ἀκλή-
 ρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς Φρονήσεις, ὁ
 Θεὸς αὖκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας
 ἔμματα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυαίνους, τοῦτο δὲ τὴν
 ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον,
 καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis
 contemnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni
 facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa
 bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus bea-
 tam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad vo-
 luptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, ex-
 pers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam be-
 stiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes me-
 lius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium
 gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his re-
 bus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves
 illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites, reli-
 quumque apparatus admirabiliter varium produxerit, &
 oleum, & mel, & reliqua, ut cibum habeamus omnige-

τοδαπά, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδύ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμοῦταις· παλὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφές.

ΚΥΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκείνο δέ μοι εἶπε, 6
εἴ τις ἀνδρὸς πλουτίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως, ἐτι
τε φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα
καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐρρω-
μένους, καί περ παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπά,
πάντα ἀρπάζει, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μό-
νον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενούσι παρε-
σκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum suavem habeamus, habeamusque pecu-
nias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pul-
chras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim
opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem
omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis
privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem
miserius, si quis ipse bonis se omnibus abiudicet, ac pro-
fessus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte *istoc*. Verum illud mihi dic, si
quis, viro divite prolixè, & humaniter, & benigne adeo
accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex ge-
nere homines, infirmos partim, partim robustos, ac mul-
ta deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, vo-
ret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remo-
ta, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum

κοιλίαν ἔχων, ἀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ
τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ,
ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρα γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σῶφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δέ, εἰ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τρα-
πέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν
ἑγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν
ἐαυτοῦ χρείαν, τοῦτο ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ
χρᾶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τοῦτον οὐχ
ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγώ γε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνῆς, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνω

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis
illis perdendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid
prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus,
multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae
proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessi-
tati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua
ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas saniozem, & me-
liorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est;

ἔαικε, παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
 νοσοῦσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν· οὐχ
 ἵνα χράμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μά-
 λιστα θεόμενης. Ἰμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα εἰκάτε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἐξιοῦντες, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρεούμενοι τὰς ἡδονάς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων αἰεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ
 δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐβέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
 των ζῆν. τὰ γὰρ ὅη πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 κα παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
 λῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαίμονίης καὶ τάλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes utamur
 omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam rapient omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercari voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vilibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ac-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὥνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοί, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβαλεῦνται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐρι-
 9 Φύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προβοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἄργυρῶν οὐκ ὠφελοῦντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὐτῶν κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδία

Ieriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis, optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburne lecti praebeant: sed iae-

παρεχομένων· ἀλλ' ὅψι πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐδαίμονας ὑπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 10 ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσιν τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἡ μανία καὶ διαφθορά φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκαστῶ χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνθ' ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι, καθάπερ ἀμάξῃ.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis; beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero dicam, quot negotia Veneris causa homines & facessant aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cupiditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in illam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus videtur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes unaquaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plau-fri loco uni tanquam plaustro velit lectulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iubetisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi

Φῶντες, καὶ ἐκείθεν ὥσπερ ὄνους ἡμιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες.
καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρί-
II Ξεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέαςι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰ-
σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
Φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ Θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίε-
σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν' ἐπεὶ καὶ τῷ
κρατῆρι δύναιτ' ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χηῶσα-
σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς
ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναιτ'
ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι
ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς· ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμος
ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς ἐντε-

vero supra iacetis delicati, & inde velut asinos habenis re-
gitis homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tinctu-
ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte fane. Potest enim inficere, non edi modo
caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere
possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
quae ante me posita sunt, & quae minimo parari pos-

λεστάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 οὐκ ἐφίεμενος. Καίπειτα θηρίου βίον, βραχέων δεόμε- 12
 νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοὶ ζῆν, κινδυνεύουσιν.
 οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χεῖρονες, κατὰ γε τὸν σὸν
 λόγον, οὐδενὸς γὰρ δεόνται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι
 ἐκάτερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι δεόνται πλειόνων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλειόνων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἐγγίστα θεῶν ἐλαχίστων δεόνται.
 Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἀρι- 13
 στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρθῶς νομισθέντα, διὰ
 κακοδαιμονίαν περινοστεῖν γυμνὸν, δέρμα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

sunt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deside-
 rans. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam sanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaque earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὅς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν·
 ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυ-
 τοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς
 στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιῖεναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεύς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὥς
 14 Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὅμως καὶ κεί-
 νος ἠθέλεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ
 πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυρώμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναῖξί πρέπειν ἡγοῦντο·
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἀνδρες ἤθελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet
 impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aeta-
 tis vel similem se vel meliorem incidit, donec ab homi-
 nibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calcēis
 indiguiffe, & propterea sic oberrasse? Non est, quod il-
 lud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat
 vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theseus di-
 scipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius ve-
 ro Neptuni, ut aiunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?
 Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere
 nudus, & barbam & comam alere ipsi placuit: & non
 ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis
 meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se
 passus esset, quam leonum, Mollitiem enim & laevitatem
 carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πῶγονα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζαν, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ Θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινὰ· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πῶγονα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἧ πέφυκεν, ἔχειν ἑῶντες. Εὐχόμεαι δὲ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἱππέων οὐδὲν διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἀπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥᾶστην πορισθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

15

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invidео admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam membrorum ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quis.

Lucian. Vol. IX.

O

φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πέ-
 λεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πη-
 γὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα,
 πολὺ δῆπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ
 θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω
 δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν,
 καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νῆ Δία, σχῆμα, καὶ στο-
 λὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν
 οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν
 τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ
 μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι ἂν
 μάλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μάλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum
 cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidiae,
 & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupi-
 dinem. At a nobis illa absit, & plus aequo habere nunquam
 ego concupiscam, minus contra me habere possim tole-
 rare! Habes rationem nostram, multum sane diversam a
 vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differi-
 mus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror,
 quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes &
 habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Trag-
 oedi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes,
 sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vul-
 gus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus &
 suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam il-
 le, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα, ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
μηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
ποδήτεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ
διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροίᾳ τῶν ἱματίων,
οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
τριχῶν, οὐκ ὁδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα· καίτοι τί
ἂν δῶή τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδοῖς ὁδμὴν ἔχον-
τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρέ-
φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐβέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσ-
περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. καί-
γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλπος

quemque habere hi maxime detestentur? Iam vero is est
meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
mo possit, nec colore vestimentorum, neque molitie, ne-
que tunicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
xime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi,
olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis,
voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν Θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν; διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐβέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐΦίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι Θέρος, Θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.

- 18 Κάπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ιδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιῶντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμία. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πᾶσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de forte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine omnia & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον·
 ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερον ἄρα ὁ ἵππος· ὃδ' οὐκ ἔτι
 καταβῆναι, τοῦ ἵππου θύοντες ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαν-
 τήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὃ δὲ εἶπεν, ὅπου
 ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις
 ἐρατᾶ παῖ φέρεσθε; τάλῃβῃ ἐβέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε
 ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ
 μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ·
 ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ
 ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνε-
 ται. οὐ γὰρ ἐφ' ἐνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵπ-
 πων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάν-
 των, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάρατ-
 θρα, καὶ κρημνοὺς. ἴστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι
 πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὐ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nem-
 pe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere
 ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam
 forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic;*
 equum monstrabat, *visum fuerit*. Sic vos interroganti, *Quor-*
sum feramini? si quidem verum respondere velitis, dicatis
 simpliciter quidem, *Quorsumcunque lubebit cupiditatibus*: per
 partes, autem, *Quocunque lubuerit voluptati*; interdum, *Quo*
gloriae studio; interdum, *Quo lucri cupiditati*. Interdum ve-
 ro iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam
 ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, ve-
 rum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus qui-
 dem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & prae-
 cipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, ne-
 quaquam scitis. At istaec detrita, quam ridetis, penula,

λαῖτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμόν, τηλικαύτην
 ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ
 πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι εἰς βούλομαι.
 τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδευτῶν, οὐδεὶς
 ἂν ἐβέλοι μοι προσιέναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ
 καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψό-
 τατοι, καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗ-
 τοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὰ
 χαίρω συνών. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ
 θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορ-
 φύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελαῶ.
 20 Ἵνα δὲ μάθης περὶ τοῦ σχήματος, ὡς οὐκ ἀνδράσι
 μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα
 καταγελαῖς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν,
 πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ
 μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quie-
 te vivendi copiam mihi praestet, & faciendi, quod volo,
 & cum his versandi, quibuscum volo. Inficitorum enim
 hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me
 ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longin-
 quo devitant: accedunt commodissimi homines, & aequi-
 fimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum
 his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum,
 qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coro-
 nas, & purpuram sumum arbitrör, hominesque derideo.
 Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo
 bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde deri-
 deas, simulacra Deorum adspice, utris similia videan-
 tur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

καὺς ἐπισκόπει περιῶν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι,
καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι
πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας
οἶψι τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶς
περὶ ταύτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς Φαύλου, ὁπότε
καὶ θεοὺς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati
sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingan-
tur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerisque,
uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
quam contemptibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos
decere appareat?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ

Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

Ι ΛΥΚ. ⁴ΑΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινός, οὗτος
καὶ φυλάσσεται μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάσσεται, οὐδὲ γινῶναι τὸν
οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέ-
γομεν περὶ σοῦ;

⁴ Ἀράγε) Βαυλόμενος ἄπατα
εἶδεναι τὰ σόλοικα. δ' οὐ Λουκιανὸς
βουλόμενος — εἰσήγαγε σολοι-
κίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφι-

στην αὐτὸν ἀνόμασεν. ἐπιτιθεὶς οὐκ
ὁ Λευκιανὸς σολοικίζαν, ἵνα δείξῃ
τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγχειν
τὴν σολοικίζοντα. V.

PSEUDOSOPHISTA

SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iun-
gentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iun-
gat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere
sic habentem [*loquentem*]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de
te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
λικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο
δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντας, ἄρτι δὲ
σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἶπέ.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εὔργασμαι, σὺ δὲ
οὐκ ἐπέγνων.

ΣΟΛ. Παίξεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαβόν σε
ὥς οὐκ ἐπιστάμενον. αὐτῷ δὲ σκόπει, σὺ γάρ σέ Φη-
μι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
οἶσθαι.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι 14 Ἄ μὲν οἶσθ', 2 δ' οὐκ)
μείλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα Ἐχρὴν εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.
λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

Sol. Nemp̄e indoctus valde fuerim, si a sribligine hoc
aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito sribligine utentem.
Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloe-
cismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
sus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικίσταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐκ ἔπη ταῦτο δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθεῖσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαβεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναμαι τὸν ἓνα μαβεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζω δοκῶ.

6 Ὁφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαρεμφάτω, ἢ ὑποτακτικῶ, ἀλλ' ἐνεστώτος ὀριστικῶ, ἢ ἀπαρεμφάτω ἢ ὑποτακτικῶ, ὁσαύτως καὶ παραχημείων. εἴδει οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν

δυνήσθαι. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὰ νῦν πρόκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ἐν τῇ ἐνὶ σεσολοικίσται. διδ καὶ λέγει ὅτι τρεῖς σεσολοικίσται. Υ.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces iunxi, tu vero non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & soloecismus facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et quæ possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΑΤΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΑΤΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνων. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνων.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογῆσαντι.

ΑΤΚ. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνων.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΑΤΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπραῖσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΑΤΚ. Ὅρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· αὐ γὰρ ἐβέλεις ἐπεσθαι. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσεις.

5 Μίγα οὖν ἄθλον) Ἐπὶ τοῦ ἐγῶτος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V. προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο.

12 Καὶ πρόϊθί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν) Κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπεὶ πρόϊθί φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & sribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confecerat, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professo necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἄλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἴπας ὡς ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥῆδεν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκαλούθησον αὐτίς, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδοραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως. ἄρα παρήξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῶ πεισόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας,

7 Μεθῆκα θεῖν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοικον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἢ γενικῇ, ἡ δ' αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimissi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [*corruptus*].

ἵνα μὴ αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῇσαι. οὐ γὰρ πρόσσεστιν αὐτῷ τὸ τίνα.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Καί μιν τοίνυν εἴη τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνω σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμόν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότε.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν αὐτῶν, ἐπεὶ καὶ τότε σολοικισθῆναι ἀπέφυγε

1 Οὐ γὰρ πρόσσεστιν) Ἐπειδὴ φησι οὐ πρόσσεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τίνα σολοικίαν. τούτου χάριν οὐκ ἔγνω τὸν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων) Ἡ τίθην θηλάζει, ἡ δὲ ἀντιστρέφας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία) Αὐξάνοντα γὰρ ἔδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὄφειλε γὰρ καὶ τὸν δυνητικὸν προσθῆναι σύνδεσμον τὸν ἄν. ὅσον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γνῶμεν οὐδὲ

γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῶς σολοικισται, καὶ τῇ ἑλλείψει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνητικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero Vossiano sic: [ἀν] ἰστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὐρητας ἔξω ἄν, καὶ ἐρῶ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἐν τε τῷ ἰνιστάται καὶ παρακείμενῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσωμεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεια τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἰνισχόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptis] male loquentesprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iamprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tuncprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactant]. Aut si ne nunc quidem me sribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri solocismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σο-
λοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω.
5 Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύ-
πτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε
τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνί-
κα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
τῆμερον ὡς ἐξιών; ἐτέρου δὲ Φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ
πατρῶα, πῶς Φῆς, εἶπε· τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου;
ἄλλου δὲ αὐθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι
ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλου δὲ εἰ-
πόντος, ὁ δεινὰ ἐστὶ μεθύσης, μητρός εἶπεν, ἢ πῶς λέ-
γεις; ἐτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν) Πόσου
παῖδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ
τὸ ἡμερον, ἐνιστάτος γὰρ. τί οὖν
φθοι ἐρωτᾷς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ
αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῶα) Πατρικὰ ἔταν
εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν,
ζόντες τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ
πατρῶα, τεθνηκότος. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοῦθης γὰρ εἶδει
εἶπαι, ὁμόγλωστος, ὁμόνομος. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ
βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φα-
σὶ, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι
μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων
μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς
νόμοις, τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὁσο-
περ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελιώ-
της δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὐ-
τω πατριός, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μίδυσος γὰρ, ἀλλ'
οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum
soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita
ibi confido. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in
Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, neo
peccantem redarguebat: verum interroganti, *Qua hora*
[quando] *exiret?* Quis enim, inquit, *responderet tibi de ho-*
dierno die, quasi exiurus? Alio autem dicente, *Luculentum*
habeo patrimonium; Quid ais? inquit: *Pater ergo tuus mor-*
tuus est? Alio rursus dicente, *Concivis meus est;* *Nescieba-*
mus ergo, inquit, *te barbarum esse.* Alio dicente, *iste est ebrio-*
sae [ebriosus]; *Matris,* inquit, *aut quomodo intelligis?* Alio
ἐκλελοχότας dicente, *Duplicas,* inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἔξειλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσκεισιν ὁ μείραξ οὐμὸς φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λαιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαϊότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἔξορμῶ δέ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστίν, εἶπεν, ὃν ἔξορμᾷς; ἔξεπιπολῆς δέ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δέ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα πάρεστιν) Λῆμα γὰρ ἢ ἀνδρία δι' ἑνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἑνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μείραξ) Τὸ μείραξ οὐ φαίνεται ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσεως· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μείρακιον λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργεια οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαϊότατος) Κορυφή ἡ κεφαλὴ. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερβητικὸν τὸ κορυφαϊότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἕτερον καὶ ὁρμηθῆναι ποιεῖν ἔρμῳ μοι δι' ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαθίσις. V.

cente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μμ (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum & fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid altius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumfeti [subterfugi] illum, ut deliscerem;

περιέστην αὐτὸν ὥστε λαβεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς
ὧν, περιέστης τὸν ἕνα. ἑτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς
τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
γούν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
ἑρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἑτέρου δὲ σπουδῇ διηγουμένου
τί τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ
μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι
δεῖνόν εἵργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περιέστην αὐτὸν) Ὑαυγαγόμεν γὰρ ἴδαι εἰπεῖν, ἢ μετήλθον αὐτόν. τὸ γὰρ περιεσθῆναι ἐπὶ τοῦ κύκλου λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in Vossiano maiore ita habet: Περιέστη) Τὸ περιέσθῃ δηλοῖ τὸ περίεξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς ὧν περίεξ αὐτοῦ ἔσθῃ;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικάζετο γὰρ ἴδαι εἰπεῖν, ἢ ἀμφισβήτην, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνούσθαι ἢ δοκίμῃ χρήσει τῶν Ἑλλήνων οἶδεν. V.

In Voss. maiore sic: Σύγκρισιν καὶ διάκρισιν φασιν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἴσασιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φασὶν ἐν τῇ συνθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. οὖν συνεδικάζετο ἴδαι εἰπεῖν, ἢ

ἀμφισβήτην.

3 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ εὐθεία καὶ αἰτιατική. ἀλλ' οὕτως καὶ δοτική. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζειν αὐτὸν αἶρκειν. ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἱρεῖς ὡς ἀμαρτάνομεν, ἴδαι γὰρ εἰπεῖν καὶ νῶϊν ἀμαρτάνομεν ἱρεῖς, τουτέστιν ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ φασὶν γυναῖκα, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρά. V.

9 Καρῆναι) Τὸ κείραςθαι ἐπὶ τοῦ κορμίου. τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ ἀτίμους, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν φιλικῶς διαλεγομένων ἱερχεῖν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, si unus ipse unum circumstetisfi. Alio dicente, Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separabatur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [nobis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos peccare. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus illi Hercules? Quodam dicente, Se tondendum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, & dignum ignominia? Et, decer-

δὲ τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; προκόπτει δὲ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ τινος εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δὲ 7 τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταράμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλῶν; ἀφιστᾶν δὲ τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ καλαζομένων ὡς τιμωρητικῶν ὀργάνων. V.

6 Εἰ μελετήσῃ) Οὐ γὰρ ἀξιούσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γάρ φασι

μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξει γὰρ ἔχρην λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρῳ. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς τάττεται τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τεκμαιροῦσθαι. V.

tare quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proficit in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressiones facere. Interrogantē aliquo, Num declamabis [*declamabit*] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sum, dicis iste? Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Mox morieris [*morietur*]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστᾶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (*pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem*); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis lar-

Lucian. Vol. IX.

διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδ-
 αἰτικόν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλὸν,
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε χρωμένου τινός, ἕτερα ἀνθ'
 ἐτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνήμῃ λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιπαίεισθαι. βράδιον
 δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βα-
 ρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 νερόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερόν δέ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρᾶσθαι γὰρ λί-
 γοοσιν Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δό-
 χιμον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι Ἀπτικοὶ ἐπὶ τοῦ κα-
 λῦειν ἢ ἀντίχουσθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς. βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα
 Ἀπτικοὶ εἴληχα φασὶ, καὶ τὸ λί-
 λειφα. V.

giris [gratis & frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι,
 uti] dicente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Di-
 centi ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex superiori an-
 no, Plato enim in tunc ait †. Ei, qui ecce pro vide ute-
 batur, Ἀλῖα, inquit, pro aliis significas. Dicente quodam
 accipio pro intelligo, Mirari se dicebat, quomodo † qui vin-
 dicet sibi dicendi partes, dicat, se vindicare †. Βράδιον dicente
 aliquo; Nonne est, inquit, simile [aeque vitiosum] alteri, τά-
 χιον; Βαρεῖν [gravare] cum dixisset aliquis; Non est, in-
 quit, βαρύνειν qua putasti [ita insolitum, ac putasti.] Cum
 λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα [sortitus sum], dixisset,
 † Parum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi
 ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [volare] dicerent; Verbum hoc esse
 α πτήσις [volatus] plane scimus. Columbum [pro columba]

ὥς δὴ Ἀττικόν, καὶ τὸν Φάττον ἐροῦμεν, ἔφη. Φακὸν δὲ
τινος εἰπόντος ἐδοκίμει· καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακὸν τις
Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ 8
δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμίλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον.
εἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
κούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἰσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος·
ὁμῶς εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γ' ἠρώσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τόνυν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

i Φακὸν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνδὲς
εἴρεται καὶ ἀμῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐφ' ἡ
τοῦ φακὸ λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
μέλλον τιμῶσάν τε. ἐπὶ οὖν τὸ δυνή-
σεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται
αὐτοῦ, ὥς μὴ συνιάντος συλοκί-
σεται. V.

ii Τὸ ἀνέως) Βούλοντας μὴ
λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέ-
σεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆ-
ται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδρῳ
ἀνεώγετο λέγων ἡ θύρα σου πάνυ
πρωί. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiā hūc anatem*
vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro*
lente] *se edisse*; *Quomodo tandem, Lentiginem quis edat?* in-
quit. Atque ista Socratea sunt. Redeamus iam, si vide-
tur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem ci-
tabo optimos, ut sint universi: tu autem *qui sint* agnosci-
to, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* pos-
sis, qui tot deinceps profertur audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic
tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prope
tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μὴδὲ νῦν ἀκολουθήσῃς τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ἄμην ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἱππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὐς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

- 9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδὲς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλὴν γε ὁ Ἀπόλ-

6 ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Καὶ εἰς πεδίον φαρμὴν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ ἱππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequeris.

Lyc. Non ergo illud aperuit se assecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipso*s agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipso*s, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ αὐδὲ τὸ μαντεύμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λανθάνει σε περιϊών;

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἷς, πῶς παρῆλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἶσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί σὺν τούτῳ;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί σὺν πρὸς τοῦμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ Φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

1 Μαντεύεται γοῦν) Χρᾶ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσ-
ῶν. V.

8 Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὶς τὸ μνηστεύεσθαι· ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μιᾶσθαι. μιᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

4 Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Οὐ γὰρ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστος δεῖ λέγειν. V.

Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo ad unus [ad unum] fugit te oberrans soloeicifmus?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud ad unus quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem sibi conciliantem nuptias?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. Soloeicifmum committat necesse est, qui sibi conciliet nuptias.

Sol. Quid ergo ad meam rem, si quis nubens soloeicifmum faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὥς ἀπολεί-
ποι τὴν γυναῖκα, ἂρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέπαιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδελ-
φούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐ-
τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σο-
λοικίζοντι τῷ Φίλῳ, ἀλλὰ διδάκτεον, ὅπως τοῦτα μὴ
πείσεται. καὶ εἰ τις γε νῦν ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ
ἐξιῶν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδὲν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλε-
σθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὰν ψοφοῦν-
τα, οὐδὲν ἄλλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαιδευτον ὄντα;

Ἰ Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Ἀπο-
λείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἱερῶ.
ἄνδρ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει. V.

10 Νῦν φοφοῖν τὰν θύραν) Κό-
πτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἔξω τι
ἰσθῆς, φοφοῖ δὲ ὁ ἴστω. V.

quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se
discedere ab uxore, num illi permittas?

Sol. Quidni yero permittam, si is iniuria affectus vi-
deatur?

Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num
hoc ei permittas?

Sol. Non equidem.

Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico
stribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat.
Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens
pulsat, quid tibi animi fuisse dicemus?

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

Lyc. Te vero, qui vel pulsantem vel crepitum excitantem
ignores, plane nihil sensisse putabimus, inductum adde
hominem?

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι. σοὶ διαλεγόμενος; ἔεικε δὲ σολοικίσαι τὸ κῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' οὐκ ἔχων.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' εἰπέ τι τοιοῦτον, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἰ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμὲ λαβεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σε σολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερόν τι ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα.

2 Νῦν δὲ) Πλατωνικόν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὅσπερ οὖν τὸ ἀρτί διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐπιστάτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὲ

σολοικίζοι ὁ χρώμενος οὕτως. V.

13 Ἄττα) Τὸ ἄττα δασιζόμενον δηλοῖ τὸ ἄτινα, φιλοῦμενον δὲ τὸ τιτά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἑτέρου φιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τιτά. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus fiam, dum tecum disputo? Videtur autem male iunctum illud modo fiam, quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, &, in quo quidque peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia quaedam [ἄττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξευεγκεῖν, [ὁρθῶς φαίνεται αἰ
ρηθὲν μετὰ τοῦ ἕτερα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως
ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρεως, ἣν με Φῆς ὑβρί-
σαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φαίνῃ ἰδίαν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν,
ἥτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς
σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὑβρις. καὶ γὰρ
ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις
παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ
περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγ-
μα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ
Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

ἅττα non denso spiritu, fed leni efferre oportet. [Recte
dictum apparet post nomen ἕτερα compositum.] Sic enim
minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videa-
mus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed
in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum
aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed
in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid
exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contu-
meliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium
tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus
ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis
esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in
Symposio.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σαλοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἴσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτ' ἀνὴρ λέγειν δοξεῖ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴῃ ταῦτ' ὅτι ὑπαλλάττειν τὰ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστὶ. τὸ δ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi stribliginem orationis obici?

Sol. Certe nunc [a te monitus] sciam.

Lyc. Sed ipsum immutare?

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem sit permutare & immutare, cum hoc sit [propositio] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [falsi pro vero]?

Sol. Iam assequor: permutare est improprium dicere proprio: immutare, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non iniucundam: Studiose appetere aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: studere alicui, utilitatem eius, cui studemus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦνται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστω.

ΣΟΛ. Ὅρθως γὰρ λέγεις.

II ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθεζέσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἃρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθῃτι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὁρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὰ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον.

Ἦσο ξεῖν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆμεν ἔδρην.

ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὰ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστί· τὰ δὲ καθίζω, τοῦ καθεζομαι ἄρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἰ-

tem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *considerare* & *sedere*, itemque *assidere* & *sedere*, numquid nosse, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audivi, *conseditor* esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego *assidere* & *sedere* differre aio.

Sol. Et quid tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur *Assidere*! alterum autem ad sedentem. V. g. *Quin, peregrine, sedes, sedem invenimus & ipsi: sedes, pro manes sedens. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a sedeo-numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus*

περὶ τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὰ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελέλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12 οὕτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφοράν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὰ μὲν ἑτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκράτους ἐν τῇ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν ἡσὸν Λουκιανοῦ. V.
ἔστι βασιλεῖ τῇ μεγάλῃ κατεδού-

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis solis, federe.

Sol. Haec etiam satis enarrasti: & dic sane ultra: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non nosti, quid sit vir scriptor?

Sol. Omnino novi nunc quidem, postquam te ista dicentem audiui.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλεῖσθαι, putasti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum significat alterius potestati subiacere; καταδουλοῦν vero sibi,

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, ἔπειρ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superfunt alia quoque multa tibi discenda: nisi tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc autem solvamus colloquutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΑΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω-
 σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
 βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέο-
 Φρονι εἰκῶς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρος τέ σευ εἶλε
 παρείας. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἐκάτην ἐξ
 αἵδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
 κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
 τὸν ἡκηκίεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
 τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
 ἐμοῦ ἐπιβωμμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιά-
 1 ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου τοῦ, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ
 εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βά-
 θους σκέπτη. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. **Q**UID hoc rei est, Critia? totum te mutasti. Su-
 percilliis deorsum contractis profundas volvis sub pectore
 curas, sursumque & deorsum vagatus animos sub vulpe la-
 tentes, ut est in poeta, videris circumferre, oraque pallor
 occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
 ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti?
 Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mun-
 dum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum peritu-
 rum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
 dis multum tibi inclamantem, & prope iam te consisten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντά ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκουα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕβλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ἀθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιώτου ἐμωλεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

- 2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τερατολογία φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθατοῦμαι, ξηρανθήσομαι. V.

tem? Irafne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niobe, & fabula poetis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poetae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius mearae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρόν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γε-
νήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρόν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον
πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων.
ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστα-
τον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν,
ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ,
ἐξέμεσον τοὺς ὕθλους, μὴ τι κακὸν παθέης.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδρα-
με ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πε-
δάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ που καταπεσὼν,
Τριεφῶντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρος
τὸ πρὶν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκατα-
ράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου
τὴν νηδύν.

8 Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse am-
plius. Neque enim a me insuper habendus es, aut ne-
gligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam
facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Co-
lor enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa
inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te
conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo
malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iuge-
rum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime subla-
tus, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut
quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo fi-
gnes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis
audivi, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ἰπόσον καὶ βού-
λει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕβλων ἐκεῖνων. ἰοῦ,
ιοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
τῶν κενῶν ἐλπίδων.

- 3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέ-
λας διέστρεψε. ξεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ
τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προ-
ποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ἀλκάδες τὸν
Εὐξεινον πόντον οἰχῆσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλιν-
δούντων ἐκ τοῦ Φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις
ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμός, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα
σου συνετάρασσε· πολύωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τοσ-
αῦτα ἀκηκόως. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ
τῶν ὀνύχων ἠκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur
respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem,
hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes
vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus,
quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi
Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super
Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxi-
num Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna se
vi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit in-
testinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi
conturbavit! auritissimum te esse demonstrasti, qui tot ac
tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam
audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθίασαι,
καὶ κεφαλὴν κύουσιν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναι-
κείαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μετα-
βαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει
πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κυχῶν
τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον
εἰργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐῆχα κελαδοῦσιν,
ὣν ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα, τό, τε
ὔδωρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταβέλλει.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που 4
ἐπώδῃ τὸ ἡκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον, ἢ θύρετρον,
ἢ ἄλλο τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάζεται ἡ θαυμασία σου
αὕτη κατὰ πληξίς.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσε-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσά-
μενος. τί γὰρ ἂν δυνήσῃται ἀμυνόμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vi-
disti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam
divina vi transeuntem, mutataeque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si poetis credas, portentorum plena est. Sed cum
te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo,
ubi solem platani arcent, lusciniæque & hirundines dul-
cisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul-
cens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam
tranquillet.

Trieph. Eamus fane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio
sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid
rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua percussio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terras, cum Iovem deierasti. Quam
enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

Lucian. Vol. IX.

Q

βαίης τὸν ὄρκον; εἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς εἰς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπὲρρίψεν ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρώην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γίγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρω;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκείνος ταχέως ἐπαμίσσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἤροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodienum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, in primis apud Homerum decantatur.

Triepl. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iupiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

ἐπλήγῃ κατεκεντάνντο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευχόμε-
σθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις;
καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβε-
βρηγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνας τηλι-
κοῦτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἵτου,
καὶ τῆς Ἰῆς, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμα-
τος, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσόμεθα, ὃς ὅς
προφῆτης ἄριστος, καὶ ἰητρὸς, ὦ γαθέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρῶν
διολωλεμέτα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἐτέ-
ρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαῖναν ἐν ταῖν
χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν
βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκά-
χιλαι, ἀλλὰ καὶ σειςίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπνο-
μάζεται;

*sentiret & scuticam. Illud verò non rubore dignum cen-
ses, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas ce-
lebrare; Nigra viris facie & vultibus obtenebratis, & duode-
cim totis solibus apud eos, vinò madentem desiderare? Illa
enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum
corpus solet, dicere etiam pudor est.*

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabi-
mus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper
Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos,
vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sce-
ptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bel-
lo clamat, quantum vix novem decemve virorum millia?
qui praeterea terras quassator, o Triephe, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρῶ, πρῶν διεφθείρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστὶ; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τῶ θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπῶντων, ὃ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γράες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmo-
nei filiam, olim corruptit, & insuper adulteria committit,
taliumque, & sibi similitum liberator ac patronus est. Mar-
tem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indis-
solubilibus constrictum, omnibus Diis prae pudore tacen-
tibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum
funt magistros timentium, aut vetularum puellas decipien-
tium, effusus, deslevit. Instabat autem Vulcano, ut Mar-
tem solveret; claudumque illud daemonium misericordia
fenis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui
saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinofissimi Iovis
administram, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu
insanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρῶην παρὰ σοῦ.
ὥστε ἑάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηναῖς ἐτι ἐπιμνησθήσο-
μαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς
Θεᾶς, ἣ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει.
περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν Θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι
λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γέ βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει ταῦτο ἡ Θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς Φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτροπτικὸν
τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους,
καὶ ἑτεραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γέ βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Γλαυκῶπις ἀκατα-
μάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittamus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si respondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζων δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς φωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχῆτους ἐργάσανται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν;

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

- 9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐβέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἶδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπὴς, καὶ ἐπέραστος Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίας ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχέκασιν.

ΤΡΙΕΦ. Τοῦτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celebris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσπαιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφείρετο,
καὶ κόρην αὐτὴν ἐπώνομαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ. τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρβένος διέ-
μεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἰ τις παρβένον κατατομήσειε, ταῦτ'
γένοιτο Φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας δια-
μελείσθαι τμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτην δὲ τέ-
μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία,
πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε
στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα ποιηταὶ
δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ μὲ Περσέως διέκριναν, ὡς
πλείονας Γοργόνας, ἐφευρηκότα. Ἀλλ' ἐτι ἀνεμνή- 10
σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ
Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς
αἰθαλεῖς αἱ λόχμαι αὐταὶ διαμένουσι.

1. Προσπαιρίζετο): Ἐταίρους προσέλαβεν. V.

praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero
clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese no-
minavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussione[m] permanfit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum
terriculamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi
enim vel decies mille virgines, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam Cretam dixerē, ambit circumfluis hu-
mor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecis-
sem? Poëtae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum
inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudicas-
sent. Sed quoniam in Cretenfes incidimus, memini adhuc,
illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae
ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque per-
petuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπαίδην, καὶ τὰ ὄργανα.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξ ἐπαδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξηνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα, ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

- 11 ΚΡΙΤ. Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχῃ;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἔνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῶν καὶ χεροῶν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

- 12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitus, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem, Morte carentem omni, natum patris, inde profectum Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum. Iuppiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ' ὥδε μετρεῖν τὰ φυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ' ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφаланτίας, ἐπίρριτος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἣν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

II Ἀναφаланτίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario facis Pythagorae; aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, naſonem, qui per aëra incedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auctultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ Φό-
βου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκός ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ
δραματοποιῦ ὄρνιθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγχεχάραται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νῦξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἶθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον,
ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀποσμίαν ταύτην ἀπῆλασε,
λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωστος
ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν,
ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διατάξατο, οὐς
σὺ σέβῃ θεούς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἄν-

11 Φῶς) Θεός. V.

13 Ὁ βραδύγλωστος) Μωσῆς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incescit.
Trieph. Legistine unquam Aristophanis Comici poemata,
quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

*Chaos olim & nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus
ingens:*

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisâ, incomprehensâ,
quae solvit tenebras, squalorem lumine abegit. Verbo tantum
a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram
aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas for-
mavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis
venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

θρωπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπεγραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἡν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινηησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ Ὅμηρος ὁ αἰοίδιμος ποιητὴς εἴρηκε,

Μοῖραν δ' οὐ τινά Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεΐη Φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.

II Ἀοίδιμος) Ἐνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praefinivit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nanne Homerus, celebris poëta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,

Qui Iove natum erat, patri carissimus idem:

Ἀλλά εἰ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

—— ἐνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλιῶθές τε βαρεῖαι
Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξενίᾳ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἴσλον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἴσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ἰκέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελήσαι τὸν υἱὸν

—— θανάτου δυσχερὸς ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε.

1 Ἐ) Αὐτόν. V. 7 Γενεμένη) Ἀνθρώπου. V. 13 Τὸν υἱὸν).
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:

—— *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poetae testimonio constet. Io-
vem ipsum non velle a gnato

—— *diram defendere mortem,*

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Παῖδα Οἶλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

Ἔσπε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδὲν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μοιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγόν-
εις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυθήης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητῆς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς
τόδε μὲν τι πράττει, τοιῶδε τέλει συγκυρῶσαι τοῖον δὲ
ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,
Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
᾽Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέκεν οἴκαδ' ἵκωμαι,
᾽Ωλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,
Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχύνωρος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
coelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poëta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biforem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem;

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes;

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυίδος,
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλήϊ Φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἡ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

- 16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἡ ἀμφίβολος
 αὕτη, καὶ ἀμφίσημος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ
 Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἴρηκεν
 ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνο-
 νος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλ-
 λομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου;
 τοῦτο καὶ γὰρ πολλάκις προὔμαντευσά μιν· εἰάν τις
 τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ
 τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδὲ σ' ὥκα θεῖμις τέλος θανάτοιο κίχρη.
 οὐχ ὅρας ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφί-
 λοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἕασον ἅπαντα;

Qui facti gnarus, naves classetque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria periturum, aut inter Achivum

Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguum po-
 tius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Io-
 vis etiam, si vis, orationem adiiciam. Nonne Aegisthus
 dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Aga-
 memnoni fruendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista
 facere aggredetur, acceleratam mortem non effugiturum.
 Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occide-
 ris alium, ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non
 feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poetae fin-
 gunt, quam ambigua, nullisque submixta fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλὰ 17
μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ
εὐχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλούς γε γραφέας Φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς
ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς Φλαῦρον Θεοῦ
δεξιού, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ
ζῆν χρήξεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλω-
σε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν,
ἄνθρωπον ἐκ μὲν ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ
τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ
οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ἢ Φλαῦρον ἀνδρὲς, δύσφημον, λυ-
κακόν. διαφέρει γὰρ Φλαῦρον καὶ πρῖν. V.
Φαῦλον. Φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ
μικρὸν κακόν, Φαῦλον δὲ τὸ μέγα. II Δέρριν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si sapias, omitte, ut te etiam in coelestibus
bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discefferamus. Sed il-
lud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse
inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem de-
scribant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas
petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-
ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem
explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit,
& stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante
adeffet, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam
describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαβε τούτων πρᾶξις ἀπόβλητος· πόσῳ μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρᾶξιν, καὶ ἔννοϊαν; οἱ γάρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ Φρονοῦσιν ἐγένοντο.

18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφνη· ὥστε τούτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι παθεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως Φιλεῖς, μὴ ἐτερεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί.

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπης. ἄλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο ἀκουσμάτων ἄεισον, ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαιδίστω) Ἀπαγορεύσω. ἀπολέγμαι. V.

exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium & actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adicio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, cave committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut & ego pallescā, immuterque penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἐκπληξίν κατ' ἀν-
 θρῶν λειμῶνα ἐκτραγωδήσω.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς; οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε; παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ
 λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδούμαι;

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰδῶν.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνησόμενός γε τὰ 19
 χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὁρῶ πλήθος πάμπλου ἐς τὸ οὐς
 ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χεῖλεσιν· ἐγὼ
 δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
 ροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα; εἴ που
 γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν
 πολιτικόν, παιδόμεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον· τὸν ἐξισωτῆν γὰρ εἴρη-
 κας· εἴτα τί;

10 Παπτήνας) Σκηπσίας. V.

*mela olim, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
 pescendam consternationem tristi vocola referam.*

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est; amet, ut istuc
 non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu fermomis virtute.
 Ego vero hic confidebo,

Cantare, exspectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus;
 prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
 aures alter alteri infusurrabant, adeo quidem ut labia hae-
 terent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque
 incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
 cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim.
 Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque
 compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum;
 Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

- ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκώνισάμενος ἦκον εἰς τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἑωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοῦνομα Χαρίκενος, σε-
 20 σσημένον γερόντιον, ῥέγchon τῇ ῥινί, ὑπέβητε μύχιον, ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου· εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχυμένον· οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
 πασμούς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ τὰ τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰρα-
 μάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατε-
 Φλυαρεῖ ἐτι παρότερα. οἱ περὶ αὐτὸν δὲ ἤδοντο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο.
 21 Ἄλλος δὲ τοῦνομα Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πο-
 λύσαβρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τις κακοεῖμων,
 ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
 15 Κακοεῖμων) Κατὰ τὰ εἰρήματα ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni,
 & ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio
 autem aliquis Charicenus nomine, putridus seniculus, in-
 ter ingentes ronchos, tussimque imis ductam pulmoni-
 bus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius.
 Tum exili voce ita infit: *Hic, quemadmodum ante dicebam,*
Peraequatorum indulgebit omissa, debitaque reddet creditoribus,
privatasque impensas aequae ac publicas solvet. Recipiet
etiam vanos futuri coniectores, non aestimans illos ex ar-
te. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem
circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audien-
dis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen
erat, lacinia, quam caries consumferat, indutus, excal-
ceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul con-
crepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus ali-
quis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum

Θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ ρέν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερεθήσεται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἐμοί γε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην· καὶ δῆμον ὄνειρων καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὄνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 22 δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἢ εἶπω τι κωμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὄνειρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσταγωγῇσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσεν-

15 ἦ δ' ὅς) Ἐφ' ἐκείνος. V.

in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua solutionem somniasli; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba rupe, somniorumque indormisse populo, cum tantum contractissimis hisce noctibus somniatis. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio risu metus esset, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Male ne omnia olfeci, inquam, ut ex comoedia loquar, neque secundum Aristandrum Telmessium, Ephesiumque Artemidorum, probe investigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia: si enim potes es, ut fileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque iam iam eventura. Cave enim somnia illa putes: verissima sunt,

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί· ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκὺς, ἥρθρῖασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμενῃ, πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὀριμὴν καὶ Τιτανῶδες ἐνιδῶν, δραξάμενός μου τοῦ λώπου, ἐσπάρασσε, ρήτῃν ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυτόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

- 23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακῶς αἰσινούμενον εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγῆθῃναι. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκεούς οὐδούς. ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσοῦρον οἶκον ἀνῆλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου Φησί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκείνος

1 Μεσορί) Αὐγουστόν. V.

5 Λοπὲς) Ἐνδύματος. V.

6 Ρήτῃν) Ρήτραι, συνθήκαι,

λόγοι, νόμοι, ἡμολογίαι, ψήφισματα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεύϊλαος. V.

& intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cratone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui, vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem increpans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemonio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, inductus instigatusque. Sermone autem longius producto, persuadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatōres homines accederem, & in infaustum, quod aiunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenei, multisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας
ἐπικεκυφότας, καὶ καταχρῶμενους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
θησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς
εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ
οὔτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς
λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποιοποιοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφα-
λὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἤροντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἦδὲ τοκῆς;
χρηστὸς γὰρ αἶε εἴης, ἀπό γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ,
Ὀλίγοιγε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ Κριτίας
δὲ τοῦνομα, πάλις δέ μοι ἔνθεν, ἔθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ
τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ
ἔτι γε χαίρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ
οὕτω δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vultibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos viderent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim, numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui manifesto pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris solent furiae, luctuosis rebus gauderent. Tum vero capita invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes? Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo minime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium, quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critias: urbs eadem, quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt, Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque, gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim perniciemque civitas parturit. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νουόκα-
 τε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἵθερος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ
 σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἢ
 Ἀφροδίτῃ εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀποκηύσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠδεσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νιφετὸν πολὺν ἐπι-
 στρωννύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 καταΐξουσιν, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὰ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροντο-
 25 ποῖον δοχεῖον ἀνεμειστώθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρῶ-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξία δὲ καὶ ταραχὴ τὴν
 πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται. τοῦτα ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

*Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublatis, tanquam
 de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
 perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol pa-
 tietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? num Mars ex qua-
 drante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur
 Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edola-
 bunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid
 impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram con-
 sternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac fa-
 mem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque
 conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta,
 de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum fa-
 cies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem inva-
 dant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehe-
 menter commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,*

καόμενος οἰδηθεὺς, διάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐκ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρρώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραϊδίῳ, καὶ παίγνιαι. ἐπιτολὴ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἰ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26 αἱ κεκαρμέναι τὴν γνῶμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τε-τεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄστικοι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμναδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὄνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, cristæ nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriæ vestræ male adeo ominamini. Neque enim aut consensu æthere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & præstigiæ in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi consecrari solent naenias.

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus prætermisiss, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia somniamus.

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρεισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μὴδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἡδεσθε, μὴδὲν ὀνούμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἐάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλεύματα, καὶ μαντεύματα, μὴ που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino ridu subridentes, Extra tamen lectulum, inquit, nobis obveniunt. Tum ego, Sint vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis indulti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, rugabimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissimae quae sunt aversemini, malis autem delectamini, idque cum nullum ex tam detestabili facinore bonum consequamini. Omitte igitur absurda illa epotae mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, fallacissime vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in malam

λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
 θυμὸν ἔχοντες, ἔμοι πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βού-
 λει, καὶ τὰ γε προστιῶ σοι, ἃ τινὰ με καὶ ὡς στήλην
 ἀναιαυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλιὰ λιβού-
 μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τοὺς
 ὕβλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσ-
 περ κυρφοῶν ἑδήχθην γὰρ ταῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
 ὑπὸ κυνὸς λυτῶντος. καὶ εἰ μὴ φάρμακον ληθεδανὸν
 ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοί,
 μέγα κακὸν ἐργάζεται. ὥστε ἕασον τούτους, τὴν εὐχὴν
 ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυάνυμον ὥδην ἐς
 τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
 ἐστίν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβᾶς, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ
 κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῶ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

*rem vos proiciat. Hic vero uno omnes animo multis me
 obiurgare; & si vis, iam ea adiiciam, quae quasi co-
 lumnam elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allo-
 cutio iam saxea membra resolvit, hominique me restituit.*

*Trieph. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam ute-
 rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi summa procurandae oblivioni me-
 dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omit-
 te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
 nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
 Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatissime gressi-
 bus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?*

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι παραδράμης γε ποσὶ, μηδὲ παρέλθης, ἀλλ' ἐλθε χαίρων, εἵ γε ποῦ μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδὴ; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ, μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν Ὀφρῦς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν·
Καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας.

Χεὶρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτω κράτει.

29 ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὥς

Ἄεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖξει, ἄγοι ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δέ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν.
ἐδυσχέλαινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις κατα-
λιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereaſve:

Accede, ſalve, ſi quid apportas novi.

Cleol. Vos vero ſalvete ambo, nobile amicorum par.

Trieph. Quanam eſt iſta tua feſtinatio? multum enī anhelas. Ecquid forte novi factum eſt?

Cleol. Cecidit ſupercilium celebre Perſicum:

Cadetque Suſa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus iſta mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc eſt illud,

Nunquam bonos pioſque negligit Deus,

Sed augeſt, ornat, in boniſque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Ange-
bar enim, quid, cum moriendum eſſet, liberis meis testa-
mento relinquerem. (Noſti enim mendicitatem meam, ut

ὥς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοῖται.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κρίτια, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμᾶς ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνωστον ἐΦευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιώντες τοιούτου κράτους ὑπήκοα γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος οὐ μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vjta Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ullā ad terrorem nobis incurtiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos,
excursionibus Scytharum repressas, utinam omnino praecisas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum sublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari finamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippoclidī.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

Ι ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθες, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαπτεῖῳ, ἀμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ραστώνης, ἀμα δὲ (ἔτυχον γὰρ τι μελετῶν) καὶ δόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὲ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἤκεν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S

SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet existere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
θυκότος Ἑρμῇ ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν
Διασίῳ. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενησθαι 2
ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια
εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκείνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
πεῖν ὑπὸ τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' αἰ ραδίως εἰ-
πεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γὰρ
οὐδ' ἐμοὶ ράδιον ἐπ' ἀκριβεῖας ἅπαντα διεξίεναι. οὐ
γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, Θορύβου πολλοῦ γινο-
μένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλ-
λως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνήσθαι λόγους ἐν
συμπόσιῳ γενομένους· οἷσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσιμονας ποιεῖ
καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἄλλα σὴν χά-

raeo, apud Androclem Epicharis filium, qui rem sacram
fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo
Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa ur-
bane facta esse & venuste, tum *illud*, quod pulchritudinis
laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum
senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu ser-
monibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui &
ipse dixisset laudationem, & toto convivio animum alijs
attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi faci-
le est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat
omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter at-
que a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, me-
minisse sermonum in convivio habitorum: scis enim, quam
obliviosos *ea res* faciat illos etiam, qui praestantissima me-
moria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιῆσαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

3 EPM. Τούτων μὲν δὴ ἕνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἰ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοῖς, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανὴν καταβοῖο τὴν χάριν.

XAP. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνειράτος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ· νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δοξῆς.

EPM. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

XAP. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκύροιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταβεῖναι τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροϋς ἰστίους ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiffurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavisti; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensē, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praesertim ab ipsis, cum in flagitio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

προσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένης, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδρακλέους ἀδελφιδύς, μειράμιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μιν καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὅφ' ἧς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γὰρ, πάλαι δυνάμενους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιο, ὅποτε φίλος τις ἂν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniæ filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audirer. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones provecti estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἦν δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός.
 καθήμενός γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ θεοῦ, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ιδιώταις
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπε-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρή-
 σαντες, κάθηντο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μεираκίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ιδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ὧ μόνῳ τούτων οἴομεθα προέχειν, καὶ
 οἷα ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν,
 οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυ-
 Φῆν) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Andro-
 clem patrum affideret, multus de illo sermo inter in-
 doctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma
 ipsius supra modum percultos. Igitur obliti fere reliquorum
 omnium affidebant laudes illius enarrantes: quorum nos
iudicium atque amorem pulchri cum probaremus laudare-
musque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis re-
bus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo il-
lis nos praeferre putaremus, dicere de pulchritudine ipsi
quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim
laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit,
cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordi-
ne, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre;
verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ 6
 ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως τὸν λόγον ἐποιεῖ-
 το, Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης
 ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ
 δὴ τοῦ κάλλους οὐδὲνα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω
 καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν
 ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρό-
 νον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως
 τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ
 τοῦ καλλίστου σιγῇ τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λό-
 γοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα
 παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκά-
 στοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ λέγειν μὲν ὡς
 χρή περὶ τούτου διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπί-
 στασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου
 περᾶσθαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπε-
 θύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἡζιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicen-
 di partes sumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est,*
si, quicquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pul-
chris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus
rationem, sed ita silentio defideamus, quasi vereamur, ne forte
imprudētes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus.
Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tan-
to circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherri-
imum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est,
pulchrius fervetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo fine
eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere
quidem posse, quomodo affectu circa illam esse debeamus, de re ipsa
autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor expo-
nere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt:
digni autem illa habui sunt omnino pauci. Quicumque autem mu-
 Lucian. Vol. IX. S

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν ἐξ ἠρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύτης λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσκούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχέκασιν κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τούτου χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κενρατηκέναι λέγεται τοῦ πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον εἶναι, εἰς Γάργαραν καταπτάντα τῆς Ἰδης, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, honore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & Helena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est invenire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum amatum venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γῆν ἐκείσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα
 ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται
 τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων
 ἀναγαγὼν ἐκείσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύ-
 χοι γινόμενος, συνῆν ἑκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Ληδα, τοῦτο δ' ἐν
 εἵδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκασθεῖς δ' Ἀμ-
 Φιτρώωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι
 λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει
 συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἶον
 ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀν-
 θρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν
 τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποιήται· σοβαρὸς τῷ κωνῷ
 τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτι-
 κός, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καί-
 τοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, ὅμως δ'
 αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

garum Idææ verticem, & eò puerum educere, ubi toto deinde tem-
 pore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non
 tantum ut coelestis illis sede eo deductos dignatus sit, sed ipse
 quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versa-
 tus, nunc in cyncum versus cum Leda luserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis sumta forma Hecue-
 lem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis com-
 menta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Qua in re
 illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens
 inter Deos, (neque enim ad alios se homines, præterquam ad pul-
 chros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo
 turbidus a communi Graecorum poeta, & audax terribilisque in-
 ducitur, ut in prima concione Iunonem, quæ quidem olim ex-
 probrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterrituerit, ut sa-

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Διί· τοὺς δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἥττον κατέστησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπᾶσιν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι καλοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδικοῖς ἀηδῆς, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, καὶ οἷου τὸν ὀρῶντα προσαγαγέσθαι·
 9 τασαῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἑάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχεν δοκῇ ταῦτα κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρησθαι· ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσῃ σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δῆ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ἷακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττωδες οὐκ

tis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, & mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspicientem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini! Neque vero solus ita Iuppiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosae in Iovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos inveniet, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-

εἰσχύονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δαίني συγγενομένην καλῶ διηγέισθαι, παρῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη προστάτις οὖσα, οὐχ ἑτέρ' ἀμφοισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηναῖ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ Θήρας· ὡς δ' αὐτῶς Ἀθηναῖ κακείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἥρ' Ἀφροδίτη, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τασσῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ραδίως, ἔπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μῆλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελεῖξαντα, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης.

buisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praeuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium suscepit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praeest quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subdolis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim poma, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμιᾶς δὲ τολμῶσθης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἄρ' αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσai τὴν δίκην αὐτῶ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀπαφῆνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὃδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ρώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδῇ, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμητὰς, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπεικάσιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκάλενος ἢ Ἥρας, ἢ πρέσβα θεᾶ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουλευθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι Ἀφροδίτη τε τιμήσται ἂν τοῦ παν-

quaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferro suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque sortes multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & fortitudine maiorem esse pulchritudinem. Tantam potro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poëtae persuaferint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Lucundius ergo audiat Iuno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nolis Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quāvis aëstimat appellari aurea :

τοὺς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν ἀψευδές,
 τοῦ κρείττονος εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηναῖ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιβήφει.
 ἀμφοτέρων γὰρ προίστατο τούτων Ἥρα δ' ἀπάσῃς
 ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνηγα-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοίνυν οὕτω
 μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
 σπούδαστον τοῖς θεοῖς πῶς ἂν ἡμῖν ἔχῃ καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὃ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιβείς τοῦτο τῇ
 τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκείνον δ' εὐθύς Ἀριστίππος ἥπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantiorem. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiore esse decernit, cuius utriusque rei praeses est: hunc autem imperio omni & potestati praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Iovem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quidquid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pulchritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dicturum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, multum incitatus ante ab Androcle. Nolebar enim dicere, di-

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνος εὐλαβούμενος λέγειν.
 14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐΦ' ἑτέρας τινας ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀΦ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δοῖαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα ἑτέροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχῳσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς
 νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἰό-
 μενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων.
 καὶ ἦν πᾶς ὅστισθ' ἂν Φαίῃ κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκού-
 15 ειν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exoritur est: Multi
 saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam
 sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisse
 ratus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusa-
 tas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 cidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendi
 materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque

ἔποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τούτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶ κεινός τι δυνήῃ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος εἶσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρείττωνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οικειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσούτον λόγων μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαινεῖσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam ascendendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post

γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὴ σε-
 μνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστίν, ὥστε ἢ ὅσα
 16 θεοὶ καλὰς τετιμήκασι, παραλείπω. Ἄλλ' οὖν ἐν τοῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἑθαυμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὐ-
 σαν ἐντός, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενό-
 μενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ'
 οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχεύουσας, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, εἰ ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμέμενην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ἀλιχωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίθου παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς

*Philonem verba sine facienda. Adeo vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut — — (praetermitto enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admira-
 tioni fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 tii alicuius causa agens in Peloponneso. Theseus, ita ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo agigaret, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elooaturum sperabat, quae iustam ae-
 tatem nondum attigisset; contento illius imperio ac neglecto, par-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto
 rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-*

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτη-
 σι, ὥστ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίθου Φιλίαν. ἐπεὶ δὲ ἔδει καρκύνειν ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπεὶ δὲ
 πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπείσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 την πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθού- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπεὶ δὲ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγονυῖας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς Φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ
 δεῖσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομέ-
 νων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὅρκον τουτοῖν ψήφω

*icae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae Ce-
 reris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenien-
 tes hanc sibi expetebant, contemptis tanquam deteriores reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore*

κοινῇ, ἥ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἑρίδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηῶν κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ Φαύλοισι μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθῆ-
 18 ναι, προέειλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἱ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permisso, si quis iniuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia secessit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam exeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, liceretque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,

κεῖν τὴν αὐτῶν, οἷβ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἑάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφότεροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμου, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμῶς τὸ παρῶπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam fe belli caufam, pro qua morentur, habituros iuftiorem: ipſique Dii ſuos filios, quos aperte ſcirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, ſed induxerunt, non minori ipſis gloriae futurum arbitratī, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii eſſent. Et quid dico filios ſuos? Ipſi inter ſe maius & terribilius iniere bellum eo, quod adverſus gigantes ab illis geſtum eſt. Etenim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra ſe invicem: quo ecquod maius eſſe poteſt documentum, quantum humanis rebus omnibus praeſtet immortalium Deorum iudicii pulchritudo? Quando enim de aliarum in univerſum rerum nulla nunquam omnino diſſeſſiſſe illos conſtat, pro pulchritudine autem non filios tantum ſuos dedidiſſe, ſed iam contra ſe invicem pugnaſſe, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἐνίοι δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς
 οὐχ' ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
 19 Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλλους λό-
 γων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτέρον βούλομαι
 μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἑλαττόν ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ
 κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος
 Ἴπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
 αἰλόντας, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν,
 ἢ ταύτης διώκισμένους, τὸν ἥλιόν προσόραϊν. ὥς γὰρ
 ἔλαβετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ
 οὐ πολλῶ τῷ μέσῳ παρένεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ἑώρας
 αὐτῆς αἰλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν
 γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τούτ'
 ἀξίων αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκιδόναι
 πλαττόμενός αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώ-
 πων Φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπι-
 θυμίας ἀδικωτέραν, καὶ ἣν ὤετο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

*etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia
 eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista sem-
 per morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonst-
 randam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad
 Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, hu-
 ius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac dis-
 clufos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puel-
 la, videretque illam pater non medioori intervallo alias relinque-
 re, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet,
 ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam
 secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae
 causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commen-
 tum comminiscitur ipsa cupiditate iniustius, quod putabat facile*

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζευξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθοντας αὐτοῖς αὐτὴν προτιθεῖς, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμυλοῖεν τῆς ἵππικῆς. οἱ δ' ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀφαιμένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνήσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταβεῖναι τι τῶν βεβουλευμένων, μειρακιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικώς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκεῖνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησί, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηται τοιδύτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι·

fibi, quod vellet, confecturum. Currum enim, quanta maxima arte potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenierunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,

κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονε γε τὸν κηδεστὴν
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 EPM. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ᾧ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσας τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσα περ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potitus est, interfecto in metis victoriae focero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praesertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

προσνεύοντα. ῥᾶν γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἐτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶ.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦ-
μεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσούτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλυσε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἦν ταύτων
ἀποστερήσης, καὶ κεῖνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη.
ᾧδε τοῖσιν καὶ αὐτὸς ἐποίησά μιν τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἤρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων
ἂν ἐδεόμην συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἑρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κε-
κρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamur
fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes
curabamus, quam tuam. Iraque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio
promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de
pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis:
quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis
usum, ipsam statim meam orationem adiungere: cum praesertim

Lucian. Vol. IX.

T

τ' οὐδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἂν οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν οὖν ἥκει γ' ἂν εἰς εὐΦημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτῳ δὲ τοσούτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δοῖαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, αἰὲ τῶν Φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχείων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπὼν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἐτέραν τινα τῶν ἀρετῶν ἡρώων προέχον δο-
 κῶσιν, ἢ μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus furas fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturae sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes afficientibus. Ego vero deligens ex omnibus, quaecumque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omissa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακείσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθοῦνται τῆς ὥρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλίσκομεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ'
 ἀποκινῶμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμεῖν ἐξὴ δουλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν εὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκό-
 τι, ἢ προστάξει τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδέη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μὴδ'
 ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεῖς ᾖμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ'
 εἰάν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναγαβάντα
 ταῖς Ἀχαιοῖς, εἰάν θ' Ὑάκινθον τὸν καλόν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάβωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

*idiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti co-
 gant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pul-
 chris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum
 conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatiga-
 mur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, ser-
 viendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felici homini,
 quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniun-
 genti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum
 indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pul-
 chritudinis autem nulla unquam est satiety: verum si & illum
 Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hy-
 acinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vinca-
 mus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuemus,
 ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita
 dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur,*

κεινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστὶ καὶ οὔτε στρατη-
 γοῖς εἰς κάλλος ἡμέλῃται τὰ στρατεύματα συντάσ-
 σειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γρα-
 Φεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφεῖναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγεις;
 ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν
 ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξ-
 εστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεω
 οὐ τοσοῦτον ἐμέλῃσε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τοὺς
 εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτε-
 λεστάτους ἅμα κατέσκευασε, καὶ καλλίστους, καὶ
 τῆς γνώμης οὐχ ἥμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς οὕτως
 ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πα-
 τρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ
 τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηγός που τοιγὰρ γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
 αὐτός θ' ὁ τοῦ μεираκίου πατήρ οὐκ ἄλλου του χάριν
 μιλτοπαρήους ἤγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἐλ-

*exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad
 pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere oratio-
 nem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico,
 quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate qua-
 dam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam
 potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat
 usum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: at-
 que ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Ne-
 que aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admi-
 ratas esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset,
 ut Pisistrato diceret Nestoris filio,*

Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?
 Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa
 splendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-

λασιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρώντας ἐκπλήττειν
 ἔχη. καὶ σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὀράσας, καὶ
 τούτου τυγχάνειν ταῦ πάντες τίθεμένας. Τόσούτον δὲ 26
 τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἡ δικαιοσύνης, ἡ σοφίας, ἡ ἀνδρείας μετεχόν-
 των, πολλά τις ἂν εὖροι τιμώμενα μᾶλλον τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βελτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετέσχηκότων ἀτιμότερον
 οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλαὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὡς οὐδὲν ὄν, εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἑστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἡ δημοκρα- 27
 τουμενοῖς τὰ κατὰ διακρινόμενα, ἡ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λούμεν μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλακάλους
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inueniet, ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapien-
 tiam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his
 vero, quas huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contentius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatorum vocamus: solos, qui sub hac
 Pulchri & Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque & ho-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-

- καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτω τι διακονῆσαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσαῦτον ἔχοντες κέρδας κερδαίνειν, ἔπειθ' ἔκοντ' ἐπρωτέμεθα, μηδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθῆσθαι δυνηθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;
- 28 Τοσαῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποησάμην, πολλὰς τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἴαρον.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνουσίας· σχεδὼν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchritum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere? Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio frui sitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui,

N E P Ω N

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΗΗΣΙΟΣ.

MENEKRATOUS KAI MOUTSONIOT.

MEN. **Η** ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, ἔ
διὰ χειρὸς, ὥς Φασι, γεγονυῖα τῷ τυράνῳ, νῦν εἶ-
χεν Ἕλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἰσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυ-
μῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννή-
σου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττουμένοις,
εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

MEN. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς
ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ
δὴ καίκεναις ἀποχρῶν οἱ οἶκοι καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάτ-
τια εὖ πράττη. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSONII.

Men. **Α**Τ Isthmum certe perfodere, Musoni, quod prae
manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo
etiam iudicio fuit.

Mus. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse
Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Ma-
leam navigantibus compendificiebat, perumpendo vigin-
ti stadiorum Isthmo.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuisset, & maritimis
urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fru-
ctus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῶν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μὴ τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίδειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀΦιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτως
2 Οροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαιῶν ᾠδαὶ ἦγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἤδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγῶνων) στεφανοῦσθαι ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετέμναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἀποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ Φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τὸν τε βασιλεῖα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐκθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βαιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaferat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam profectorum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυράθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύ-
 θας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνενόησε, μέ-
 γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δι'
 ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντα, εἶσαιτο τὴν Ἑλλά-
 δα λαμπρῶς ἐστιασθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκούσαι τοῦ-
 το φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
 Φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾠσμα οὐ μέγα
 Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν
 δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
 ὀρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικό-
 μενος τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
 μένοις παρακτευσάμενος ξυμπόνως ἄπτεσθαι τοῦ ἔρ-
 γου, ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
 βεβλήσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ
 πέτρῳδῃ τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera
 forte ante hæc ipsa cogitavit, magnificorum operum ma-
 xima. Ad hæc videri sibi poterat, se permiscendis tam
 parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
 velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
 quidem; tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
 gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat
 Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
 certæ & Leucotheæ. Cum vero rastellum illi aureum por-
 rexisset præfes Graeciae, ad fossam accessit inter plausus
 atque cantus; humoque ter, puto, percussa, hortatusque
 eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud ag-
 grèderentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
 peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti fa-
 xosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δὲ πού καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὡς αἱ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνωκότος τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδους αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλότεραν ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιῶν περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυθέντος, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγιναν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τοῦ Ἰσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὰν ἦρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίου ἄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἰσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haeremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 filio. Dicebant autem, Aegyptios, dimisso utriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 alius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu allabitur*, atque
 Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demonstrasset: magis enim
 secare illum iam cupiebat, quam ipsum publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille vir, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναί. τουτὶ καὶ αὐτοὶ χθές ἠκούσατε τοῦ προπτα-
σαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ Φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6
καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἔρα, πῶς ἔχει
τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν
ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΤΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυ-
μασίως ἔχει τοῦ Φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ
Φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. Φθέγ-
γεται δὲ κοῖλον μὲν Φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ
τῆς Φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ
πως. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν Φθόγγων ἐπιλαίνουσι τοῦτον,
ἐπεὶ μὴ θάρρει αὐτῷ· χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία,
καὶ μελοποιία, εὐαγώγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδία εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones
iam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e
tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Mu-
sicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat,
quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum ap-
pulerunt, admirati quidam sunt, alii deridere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est,
quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum
sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem
quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad in-
teriora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo
stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant
illum, tolerabilioremque faciunt, cum sibi non confidit, co-
lorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sa-
ne, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλῆι, καὶ οὐ καὶρὸς βαδίσαι, καὶ στήναι, καὶ μετα-
στήναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιωῖν τοῖς μέλεσιν, αἰσχύ-
νην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

- 7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττους, Φεῦ γέλωτος, ὡς πολὺς
τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρε-
μένων, εἰ τις ἐπ' αὐτῶν γελῶν εἴη· νεύει μὲν γὰρ, τοῦ
μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων δίστα-
ται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ.
Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπταμένου
αὐτῶ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀποχρῶν που δῆ.

- 8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ
Μουσῶνιε; τέχνη γὰρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ'
ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nu-
tum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpi-
tudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtri-
liter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah ri-
sum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti ter-
rores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim, su-
pra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum
digitis infistit, retrorsum inflexus, ut qui rotæ *alligati*
sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa
illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane
sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se sub-
mittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed
tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἴσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνήκοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὄφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἴσθμοῖ γὰρ νόμου κειμένου, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγωδοῦς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἑπειρώτης, ἀρίστα Φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στεφάνου ἱρᾶν, καὶ μὴδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαντα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἡγρίαινέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βοώντων δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

perit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si intendunt se artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audivi.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Neroni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam, quam solebat alias, fingeat se & coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari & furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem iu-

ὑφείναι αὐτῷ τοῦτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ Φέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντας τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

10 MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσῶνις, μιὰρὸν οὕτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδία ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ Φέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὥς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musonî, tam impuro facinore in oculis Græciæ perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suæ matris. Si vero Tragicum histrionem, extirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum cepit, ut neque sua Apollini vox porro esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmæones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriæ quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ ρηθαρμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μετὰ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; 11 ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἔστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τίς ἐκ πρῶτας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακαλούμενος ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχεσθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσω τῆς γῆς ἀπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὐγε, ὦ θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ Φασι δεῖν.

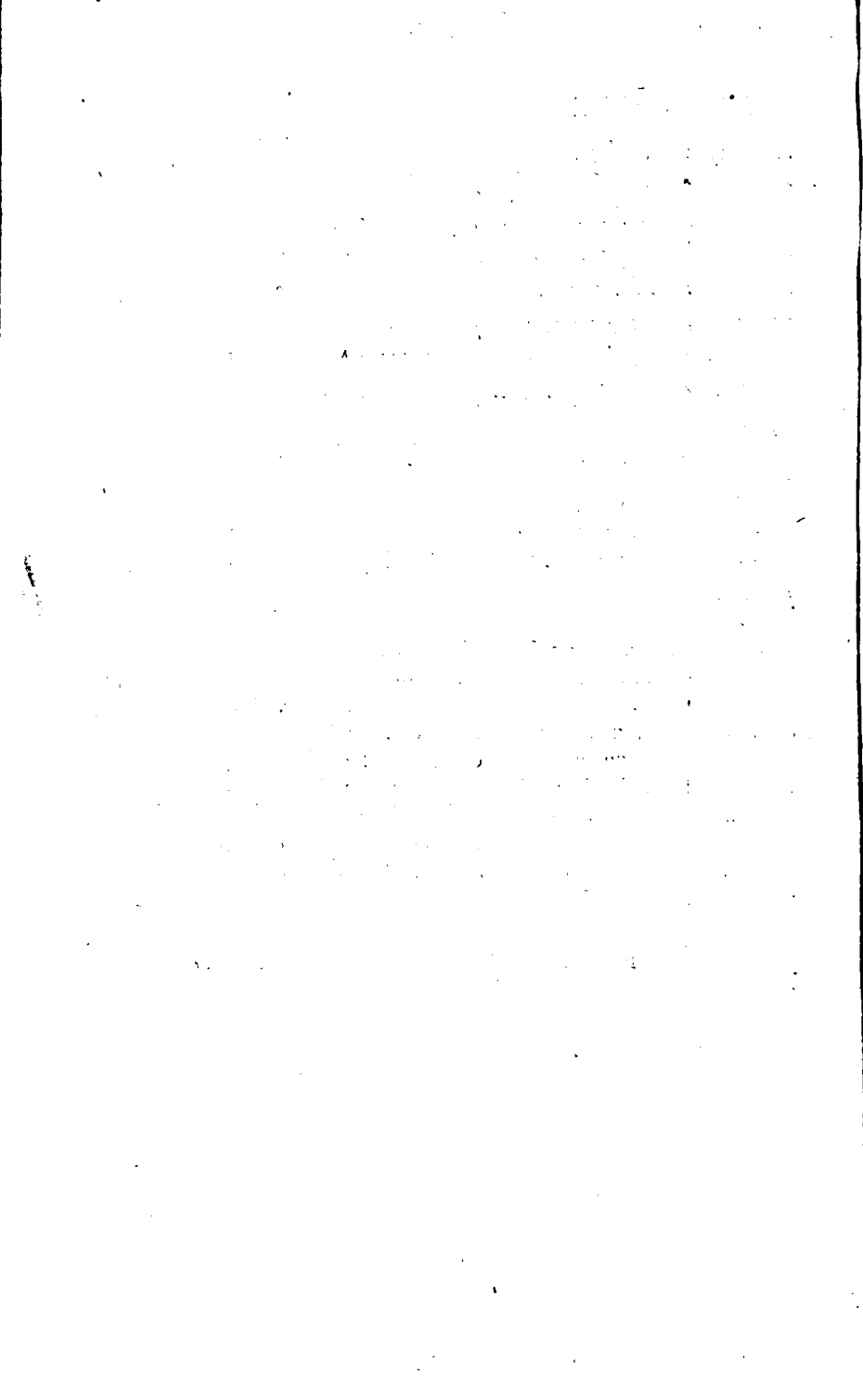
nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quanam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Μυφονί, & disertius, quo propius terram venit.

Muf. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

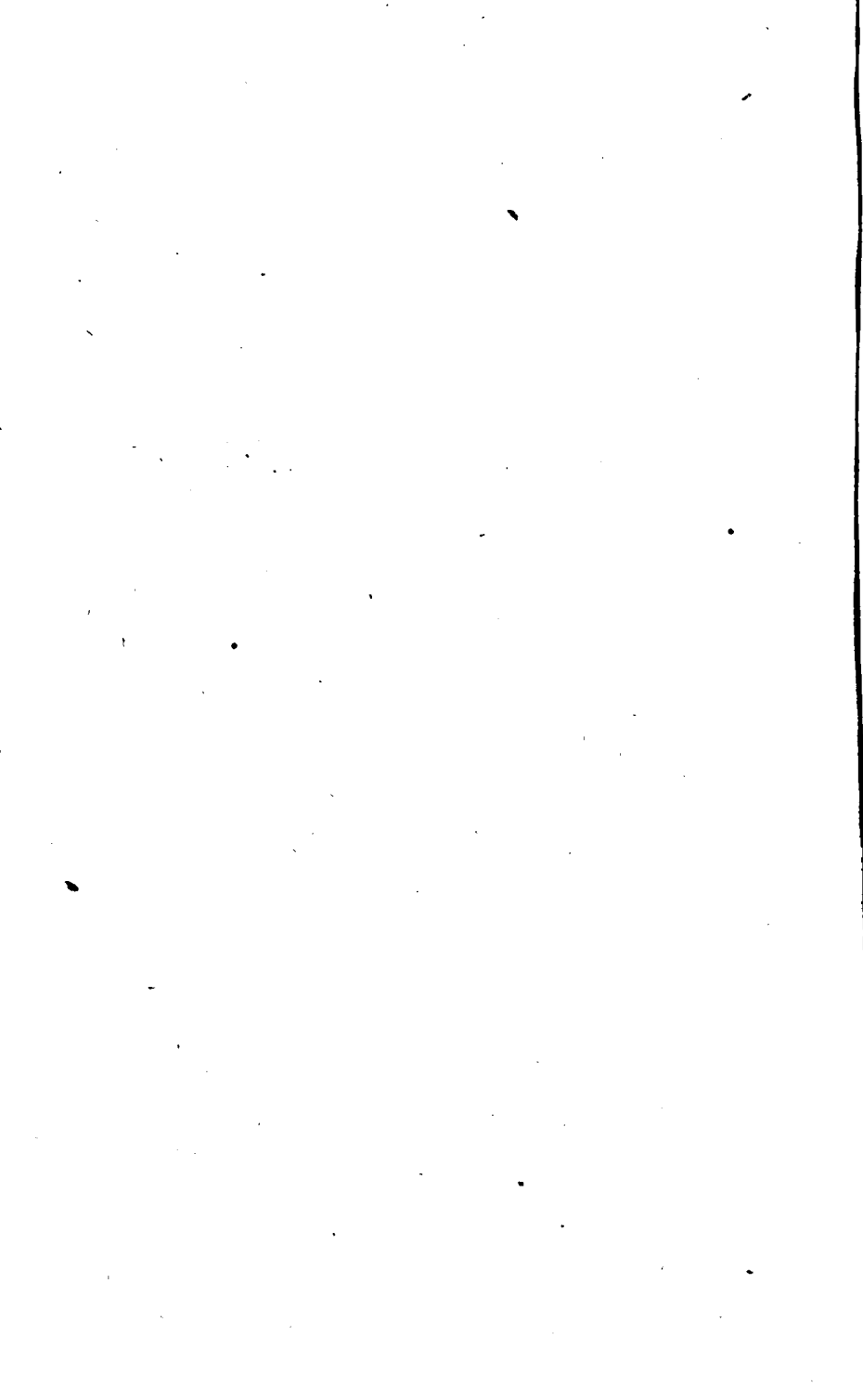

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in *l. B. 1. Fl. Ald. H. S.* Omissa in *P. Pag. 2. l. 4. Αὐτὸν*) *Recepi ex Fl. l. V. 2. & L. Αὐτῶν Ald. P. &c. male. l. 6. Αὐτῶν*) *Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. l. 11. 'Επτά) τῶν ἑπτὰ Coll. male. Pag. 4. l. 4. Σοὶ)* *Sic L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. l. Ald. V. 2. Fr. l. 6. 'Επινεύσει)* *Sic in omnibus. 'Επινεύση Ienf. l. 9. "Αμα)* *Et hoc omnes obsidet. ἄσαι marg. l. coniicit. Pag. 6. l. 1. 'Υποβαλλομένη) ὑποβαλλομένην Fl. l. 16 Γάρ τι)* *Sic omnes. Pag. 7. l. 6. 'Αφείλετο)* *Male omissum in Fl. Pag. 8. l. 2. Εὐ ποίων)* *Sic Fl. B. 1. & 2. Εὐποιῶν iunctim cert. l. 14. Οἷος)* *Bene L. Fl. V. 2. S. Οἷς male Ald. l. Fr. B. 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας)* *Erasmus legit, adscriptum marg. A. 1 W. Et sic H. 1. Παιδοτρίβας cert. male. Pag. 11. l. 3. 'Ο οὐ)* *Ira Fl. l. Sed ὁ male omisere Fr. B. 1. Ald. H. P. S. Amst. Pag. 12. l. 1. Παλίμπαιδας) καλλίπαιδας male Fl. l. 8. Τῶν φίλων)* *Nihil varietatis invenio.*

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male Fl. l. 5. Προσειρήσθαι) *Sic dedi ex Fl. V. 2. Ald. B. 1. S. Προσειρεῖσθαι l. H. Fr. l. 8. Μονοχίτων)* *Sic V. 2. Μονοχιτιῶν cert. l. 9. Κρύος)* *Absit a Fl. l. 15. Προσεικάζειν)* *Sic omnes. Forf. προσπειλάζειν. Marg. l. etiam πλησιάζειν adscriptit. Pag. 15. l. 14. Καὶ)* *Non habet l. Habent Fl. H. P. B. 1. &c. l. 15. Μάτην)* *Leg. οὐ μάτην. l. 17. Αὐτὸς) αὐτός edita misere. Forfan οὐτως in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare sustinui. Reitz. Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις) τυμπάνοις Graev. l. 15. 'Εορτῇ) εορτῇ γενέσθαι Fl. l. 16. col. 1. Βάκκλοι) βάκκλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? Reitz. Pag. 18. l. 11. 'Επαχθεῖς)* *Bene Fl. B. 1. & 2. P. 'Απαχθεῖς male Ald. l. H. V. 2. Fr. S. cad. Μηδέν) μηδὲ male Fl. Pag. 19. l. 11. Lucian. Vol. IX.*

Ἡ, ἦ) Dæst postterius ἦ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐ-
του autem conspirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προτομήν) προ-
τομίαν Pell. *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέ-
σθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένντες Gron.
l. 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξ-
ίστω &c.) Varie hæc & seqq. interpunguntur. Vid. nort.
l. 12. Καί) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττεύετωσαν) πεττεύεσθωσαν
Fl. ead. Ἐπὶ καρύων) Ἀν καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίφ;
Pag. 22. *l.* 4. Οὐτε λιμὸς) Omissa hæc duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl.* *Ald.* *I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ
S. ead. Ἡ) Ita, ut Ienius voluit, est in *Fl.* L. & Coll. at
reliquae ἦ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἦ) In edd. hæc ad ver-
ba ὥς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic
in V. fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit No-
ster. *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr. B.* 1. & 2.
H. P. S. Οἶοι εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. com-
ma ante h. v. habent, quod sustulit Solan. Sed innumera &
ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25.
l. 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *l.* ac cett. *l.* 8.
Γούν) Nihil variet. inveniri addidit Solan. *l.* 13. Οὐ) Omittit
negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoscit S. *Pag.* 26.
l. 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. col. 2. Ἡ) Emendatio
Solanī pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit,
unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Χοίρικα) σχιέσκη edita ridi-
cule. *l.* 20. col. 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam V. *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπι-
βάλομεν) ἐπιβάλλομεν Schol. At vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *I.*
P. & Coll. cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & L.
Ἰμῶν male *I. H. Ald.* *V.* 2. *Fr. B.* 1. S. *l.* 17. Παραμείβε-
σθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit prio-
ra Solan. ead. Ἐπιβάλομεν) Ita dedit Solan. (pro vulgato
ἐπιβάλλομεν) adscriptisque: sic etiam C. Locus est ex ali-
quo scriptore defumtus. *Pag.* 28. *l.* 2. Τπὲ) Recte edd. Ἀπὸ
Schol. *l.* 10. Παρεισπεσοῦσαν) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c.
l. 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλᾶντα. Schol. ἄλλαντα. *l.* 17. col. 1.
Καὶ ἡδύος) Hæc verba in edd. omissa, inserta ex V. *l.* 18.
col. 2. Ἐντέρου) Restitutum ex Cod. Vulgatum ἔτερον ἐσκευ-
ασμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπτα-
μένας *Fl.* ead. Ταύτας) Bene *P. H. Fl.* *I.* &c. Ταῦται male
S. *l.* 11. Ὑπορρέουσας) Ex emend. Solanī. Ἐπὶρρέουσας edd.

hac priores. - *l. 12. Οἷοι*) Sic iam omnes. Cum ante c. 19 οἷον εἶσιν habent. *l. 14. Ἐκκεντοῦν*) ἐκκεντοῦντα *Fl. Pag. 30. l. 13. Εἰς ὅν*) Non agnoscit *Fl. l. 17. Ἀφῆς*) ἀφῆς *Fl. Pag. 31. l. 3. Τῶν δειπνῶν*) τοῦ δειπνοῦ *Fl. l. 7. Ἐχωσι λέγειν*) ἔχειν λέγωσιν *Fl. Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃ*) Nihil mut. edd. Φθειρίζῃ. *Cod. Graev. l. 6. Ἐκείτοι*) ἐπεὶ τί *Fl. l. 8. Αὐτὰ*) αὐτὸν *Fl. l. 12. Εὖ ποιῶν*) Sic iam discretim omnes. *l. 16. Ἰσως*) Ita habere omnes, adscripta Solan. *l. 18. col. 1. Ἐποτιῶ*) ποτιῶ edita. Mutavit Solan. *Pag. 33. l. 8. Συνεξελέξαντο*) συνεξελλέξαντο edd. priores male. *l. 14. Συγκεκαττιμέναι*) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμένοι omni. antea male. *Pag. 35. l. 1. Τῶας*) Bene *Fl. ut Ienf. voluit. Cett. ἡμᾶς. l. 5. Χρῆσονται*) Sic *Fl. Fr. P. &c. Χρήσονται I. l. 7. Ἀξίον*) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *l. 23. ΤΟΙΣ*) Omisit *Fl. Pag. 36. l. 3. Μὴδ' ὅλως*) Sic *P. S. Μὴδ' ὅλως I. Ald. Fl. Fr. H. B. Pag. 38. l. 5. Ἰσοδιαίτης*) Sic edd. Ἰσοδιαίτητης Solan. Ἰσοδαίτης Gesf. *l. 8. Τιμήσωσι*) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl. Pag. 39. l. 2. Διαβαστάσαντες*) Bene sic *Fl. P. S. (B. 4.) Διαβαστάντες* male *I. Ald. H. &c. Pag. 40. l. 8. Ἐπιδείξασθε*) ἐπιδείξετε *Fl. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita edd. vet. Μὴ δὲ recentiores. *ead. Γένοντο*) γένηται *Fl. Pag. 41. l. 1. Ὀπτόμενοι*) Bene *I. P. Ὀπτόμενοι H. male. l. 3. Ψύτται*) ψύτται *Ald. H. Fr. P. &c. Ψήτται I. & V. 2. Ψύττα Fl. & Schol. l. 12. col. 2. Ψύττα*) Sic edita & *V. l. 14. col. 1. Γόνδης*) Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni auctor habet Ἰόνδην. *Cler. Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτητας*) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην *G. Ἰσοδιαίτοι* edd. omnes. *l. 11. Συνδιαίτητην*) Sic iam bene *Amfl. S. G. Συνδιαίτην* cett. *ead. Αὐτῶν*) Sic *P. H. B. 1. Fr. Αὐτὸν I. Fl. Ald. S. l. 12. Ὀλίγων*) ὀλίγων *S. l. 17. Πάντα εὐθύς*) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὰν καὶ μῖσος referretur. *Reitz. Pag. 43. l. 4. Αὐτὸν*) αὐτῶν *V. 2. sola. l. 15. Λαυρότερον*) λαμπρότερον *C. ut Schol. 14. Ἐταιρ. Δ. Solan. Scribe λαβρότερον. Weiff. Pag. 44. l. 4. Συνθόιντο*) συνθόιντο *Fl. (& S.) l. 6. Ἐργάσασθαι*) Sic *Fl. Ἐργάσασθαι* cett.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους *B. Cod. five Q. ead. Σμικράν*) Sic edd. Μικράν *B. l. 7. Τραυμάτων*) πραγμάτων male *B. l. 12. col. 1. Αφαιμοῖνται*) In *C. recte, ex quo & sequentia restituta, cum in V. legeretur*

male, ἐφ' ὁμοίῳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz.* *ibid.* l. 14. Τετελεσμένοις) γεγεννημένοις. C. l. 18. col. 2. Κατὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόντος, edita, quibus Solanus ita adscripserat: Deest in impress. πόντος. Posterior huius Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur: unde & ex V. ultima in impr. manca restituiimus. *Pag.* 46. l. 4. Σχεδόν) Deest in B. l. 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. l. 15. Φθάνεις) φθόνοις B. *Pag.* 47. l. 1. Ἐπαρώνησαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρώνησαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους) διηγούμενοις marg. A. l. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1. Ἐστιᾶσει) ἐστιώσσει male edita; & mox διηγούν, pro quo διηγού ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. l. 2. Τὴν) Omittit B. l. 5. Ἀκριβῶς) ὅς ἀκριβῶς οἶδα B. *ead.* Γινώσκων) Sic B. l. B. 1. *Ald.* H. Fr. S. Γινώσκων *Fl.* Γινώσκοντα P. B. 2. l. 10. Ἐξεῖς) Restitui ex *Fl.* pro ἥξεῖς, quod erat in cett. & B. l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. l. 4. Φθάσεις) φθάσῃ *Fl.* l. 5. Δεήσῃ) Et sic cett. cum *Fl.* l. 16. col. 2. Σχοίσις) σχοίσις V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. *Solan.* *Pag.* 50. l. 1. Πλουσίῳ τῷ) πλουσίῳ τε τῷ B. l. 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. l. 4. Ω) οὖν ὦ *Fl.* l. 7. Ὁ ἀπὲ) Artic. omittit B. l. 9. Τῷ Ἀρισταίῳ) Articulum omittit B. l. 16. Παρεκέκληντο) παρεκέκλιντο male B. l. 17. col. 2. Κοτίδα) πολίδα ante editum prave. l. 18. col. 1. Σκολιώτερον) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hauserit. *Reitz.* *ibid.* l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male edita. *Solan.* *Pag.* 51. l. 3. Συνεστιᾶτο) συνεστιᾶται male B. l. 14. Τὸ ἀντίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι) Hoc αἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. l. 8. Σοι) Deest in *Fl.* l. 11. Ἐρεῖ γὰρ ὄντι) Desunt in B. l. 12. Πάνυ) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. l. 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. l. 5. Αὐτόν;) ἑαυτὸν B. l. 8. Ἐπεισέφερον) Sic omnes. l. 9. Κοινὸν) κυνικὸν B. l. 20. col. 1. Παρεισέφερέ σε) Lege παρεισέφερσε. *Solan.* *Pag.* 55. l. 4. Ἐδέδοικεσαν) Ita O. & *Fl.* Ἐδέδοικεσαν edd. cett. *ead.* Ἀτεχνῶς) Nihil mut. *Fl.* l. P. &c. Forf. ἀγαθὸν marg. l. Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. l. 8. Καθίζεσθαι) καθέσθαι B. hic & mox iterum. *ead.* Παρὰ) παρ' B. l. 11. Ὑμεῖς) Bene B. *Fl.* Fr. P. H. Ἑμεῖς l. *ead.* Ὑπτιοι) Deest in *Fl.* l. 12. Ἐστιᾶσθε) Bene sic *Fl.* Fr. P. &c. Ἐστιᾶσθαι male

*I. & V. 2. l. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. l. 15. col. 1. Ὑπο-
 γογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγίζοντες. l. 16.
 col. 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτική V. ead. Ὁ) δὲ
 antea lectum. Mutavit Solan. Pag. 56. l. 10. Ἰσα) ἴσων B.
 male. l. 13. Ἀναδούναι) Restitui ex B. & Coll. Δουναι edd.
 Pag. 57. l. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. l. 4. Περιεσοβείτο) περι-
 εσοβούτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβείτο Coll. In vulgato
 conspirant edd. & B. l. 6. Εἰσεκεκόμεστο) ἐσκεκόμεστο B.
 l. 9. Γλαφυράτατον) γλαφυρότερον B. & Coll. l. 10. Ὁ, τί)
 ὅτι edd. male. l. 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. l. 16. col. 2.
 Τούτων) Omissum in editis. Addidi ex V. C. & G. Solanus.
 Pag. 58. l. 1. Θλιβόμενον) Θλιβόμενος B. l. 12. Ὁρεσκόμενον —
 ἱπποκόμενον) ὄρεσκόμενον — ἱπποκόμενον B. l. 14. Διαφοιτήσαν)
 Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτήσαι
 P. l. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. l. 1. Ἐπεπώ-
 κει) ἐπεπτώκει B. l. 6. Προῦπινον) προῦπιον Fl. ead. Ἐπὶ)
 ἀπὸ B. l. 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὲν λάβοι B. l. 9. Ἄτρεπτος)
 ἄτρεστος B. l. 15. Εἰσεκεκόμεστο) ἐσκεκόμεστο B. l. 18. col. 2.
 Μεγάλου) In impressis omissum, inserui ex V. & G. Reitz.
 l. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
 Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ) Nil mut.
 edd. nec B. Pag. 61. l. 2. Γε) Non habet B. l. 3. Τis ἐξυρη-
 μένος) τις φέρων ἐξυρημένος B. l. 12. Εὐδοκιμοῦντι) εὐδαιμο-
 νοῦντι B. l. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαράλ-
 ληλος θέσις edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 2. Νανώδη) Ad-
 didi ex C. Lacuna enim erat. in V. Solan. Pag. 62. l. 1. Σα-
 τυρίων) ὁ Σατυρίων B. Pag. 63. l. 5. Ἐπὶ ῥήϊ-λαι) Sic edd. &
 B. Ἀπορρί-λαι Graev. l. 7. Ασφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B.
 l. 9. Θυρίον) Ex Fl. & L. recepi. Θυρίον cett. l. 15. Γεγενη-
 μένοις) Sic Fr. Γεγενημένος cett. l. 17. col. 2. Μετὰ στενώ-
 σεως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. G. Μετα-
 στενώσας, κατακλείσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. l. 2.
 Ἐπήκουον) ἐπήκουον B. l. 4. Ἀνεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκειν B.
 l. 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, faepe
 vidimus. l. 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. l. 2. Μό-
 νον Fl. l. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. l. 6. Ἀ παρ'
 ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. l. 14.
 Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. l. 2. Εἶπω
 τ), κερ.) Edd. priores εἶπω, τί κερ. l. 6. Ὑστερον) Omittit
 B. l. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. l.
 corrigit; nam πραγμ. per compendium B. l. 8. Προσηγό-
 ρευκα) προσηγόρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ
 V. 4*

B. l. 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* καὶ τῷ non melius *V.* 2. l. 12. Παρέλαβεν) παρελλα. per compend. B. l. 21. col. 2. Οἶον Ἠράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan.* Pag. 67. l. 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. Aristophan. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἐναντι πορθμοῖς B. l. 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυίαις *P.* l. 13. Παιδαγωγού) Recte pleraeque. Παιδαγωγού *I.* male. l. 14. Αὐτοῦ) Omittit B. Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. l. 7. Δόξωμεν) δοξῶ per compend. B. l. 12. ἠδειςαν) Ex B. recepi pro vulgato ἠδεσαν. l. 17. col. 1. Αἰσχροῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* Pag. 69. l. 3. Ἀναγιγνώσκων) ἀναγινώσκων B. & *Fl.* l. 11. καὶ) Omittit O. Pag. 70. l. 4. Πλειστοὶ) πλοῖστοι male *I.* l. 5. Αἰ) Sine artic. O. ead. Πρεσβυτικαὶ) πρεσβευτικαὶ *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 6. Ἐτοιμοκλῆς) Bene edd. & B. Ἐτοιμοκλῆς *I.* l. 8. Ἠκηκῆς) ἀκηκῆς *Fl.* l. 10. Καλυδονίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr.* l. 18. col. 2. Ὀργισθῆσαν) Edita ὀργισθῆσαν. Emendarat *Solanus.* *ibid.* l. 19. Θεῖοι) θεοὶ *V.* Sed in impress. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis θεοὶ legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam θεῖοι reposui. *Reitz.* Pag. 71. l. 2. Ἠγεῖτο) ἠγεῖται B. l. 9. Δώσεις) δόσεις B. l. 10. Δημίῳ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. ead. τοῦ μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit *Solan.* Sed varietatem non defidero. Pag. 72. l. 2. Γένοιο) γενοίμην male B. l. 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl.* ead. Κρίτωνι) Κρείτων male B. l. 4. Γὰρ) Inferui ex *Ox.* aberat in edd. ead. Ὅπόσον) καὶ ὁπόσον edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἂν ἄξιος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέτετο) Admissum ex *Fl.* Ὑπεξέτετο cett. l. 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστεροῦ B. l. 14. Διασταίωσιν) διασταίωσιν *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl.* Pag. 73. l. 2. Εἰ μὴ τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam praecessit. l. 6. Ἀπάγη) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενῶς B. l. 13. Ἐγεγράφει) Recte *Cod. B. Fl. Fr. P.* &c. Ἐγεγράφη male *I.* l. 14. Ἐστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστιόμενοι male *I.* Ἐστιώμενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενῆς) Invertendum hoc Schol. *Solanus* bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Pag. 74. l. 2. Εἶναι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειν) θαυμάσειν B. ead. Τῷ συμποσίῳ) Ar-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. *l. 10. Σύνδειπνον*)
δείπνον Fl. ead. 'Επ' 'Ιλίω) Sic esse in edd. & B. addit So-
lan. *l. 13. 'Εξεργάσασθαι*) *ἐξεργάσασθαι* male B. *Pag. 75.*
l. 1. Αὐτῶν) Bene sic B. 2. *Fr. H. P. S. Αὐτὸν* male *Fl. & l.*
l. 2. Εἰ) Omisit *Fl. l. 4. Οὐν*) Addidi ex Ox. Deerat in edd.
l. 7. Κτήσεσθε) Servavi scripturam *I. H. P. S. &c. Κτήσε-*
σθε Fl. & B. l. 8. Πλουσίους) *πλούτους* B. prave. *l. 9. Αὐ*)
τε αὐ B. l. 13. 'Εσθιόντες) *ἐσθιόντες* φυσιοῦσθε edd. *Exc.*
Fl. quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. l. 17. 'Απορί-
πτειν) *αὐτὴν μὲν ἀπορίπτειν* vulgo. Sed Ox. & *Fl. duci-*
bus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag. 76. l. 6. Τὸ*) Abest a B. *l. 9. Κατα-*
θήσω) *καθήσω Fl. l. 13. 'Απαλλάξασθαι*) *ἀπαλλάξασθαι* B.
l. 16. Εἰσεκεκόμεστο) *ἐπεκεκόμεστο* B. *l. 17. Κρέας*) *κρέα* B.
Pag. 77. l. 1. Ταγήνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emen-
datum *τηγάνου*. Coll. plane *τηγάνου. ead. Καὶ ὅσα — ταῦτα*)
Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *l. 5. Αὐτῶ*)
αὐτῶν Fl. ead. Τῷ) Omittit B. *l. 9. Καὶ μεμν.*) Abest καὶ ab
O. *l. 10. Εἰς*) *ἐς* B. *l. 16. Ταῦτά*) Sic *I. P.* aliaeque recte.
Ταῦτα B. & Fl. Pag. 78. l. 7. Παύση) *παῦσαι* B. *l. 8. 'Αν*)
Neglexit B. *l. 12. Γὰρ*) Omisit B. *l. 13. 'Ανεγίνωσκεν*) *ἀνε-*
γινώσκεν B. *l. 18. col. 2. Τὰ ἐλεγεία*) *Ἡ ἐλεγεία*) ὅλα, cum
esset in editis, Solanus ἦ in τὰ mutato adscripsit, haec ver-
ba deesse in V. *l. 19. col. 1. Οὕτω δ'*) *εἰρηται δὲ καὶ*, & *μοχ*
τῆς γυναικὸς C. *Pag. 79. l. 1. 'Ἡ οἶν*) Sic omnes, excepta
Fl. quae οἶν. At B. Cod. *καὶ οἶν. l. 5. Κρατερῶν*) *Receptum*
ex *Fl. & schedis la Croze. Καρτερῶν* cett. *l. 6. Νηρός*) *Νιρῶς*
B. Et sic Guyet. voluit. *l. 8. 'Ασόμεθα*) *ἀεισόμεθα* edd. *'Αει-*
σόμεθα B. *l. 9. 'Αρέσθαι*) Sic *Fl. I. P. &c. Αἰρεῖσθαι* B. 2.
(*& 4.*) *'Ανελέσθαι* Coll. *l. 10. Παρακείμενα*) *προκείμενα* B.
l. 14. 'Ἠδὴ) δὴ Ox. *ead. Παρατεθέντα*) *παραδοθέντα* O. & *Fl.*
l. 18. col. 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii
deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag. 80. l. 1.*
'Ἐλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθῆναι αὐτὰ O. *l. 2.*
'Αντεπειλημμένοι) *ἐπειλημμένοι* O. *l. 6. 'Αν*) Omittit O.
l. 10. 'Ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος) Neglecta in O. *l. 11. Δὲ*) Abest ab
O. *l. 14. 'Ἠδὴ*) Non comparet in O. *ead. Δὴ*) δὲ O. *l. 16.*
'Αντίλετο) ἀφείλετο O. *ead. 'Αντεπελάβετο*) *αντελάβετο* O.
Pag. 81. l. 3. Εἰς) *ἐς* O. *l. 6. Δὲ ὥς*) δ' ὥς O. *l. 11. 'Ἀμαρ-*
τε παρὰ) *ἡμαρτε παρ'* edd. priores. *ἡμαρτε παρὰ* O. *l. 14.*
Κατοπήδσαν) Versus integer hic deficit in O. *l. 16. Αὐτοῦ*)
αὐτῷ Fl. l. 17. Μεγάλῳ) *ἀντὶ μεγάλῳ* edebatur ante. Dele-
vit ἀντὶ Solan. *Pag. 82. l. 1. 'Ἡρίστεις*) *ἡρίστεισε* O. *l. 9.*

Ἄπδ) ἐπὶ male O. Pag. 83. l. 2. Παρὰ) πρὸς O. l. 6. Ἀνὰ τετραμμένους) Sic O. Ἀνατρεπομένους edd. l. 7. Ριπτομένους) ῥιπτομένους O. l. 8. Τὸ λυχρίον) τὸν λύχρον O. l. 10. Εὐπόρησαν) Et sic Fl. cum cett. l. 12. Ποτὶς) τότε male O. Pag. 84. l. 6. Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο Fl. l. 8. Ἐπειλημμένος) Sic P. B. i. S. Amß. & O. nisi quod ἐπειλημμένους male. Ἐπιλημμένος prave l. Fl. Fr. V. 2. Ald. H. l. 14. Καταπιλημένος) κατειλημμένος edd. priores. l. 15. Ἐμελλε) Rescripti ex O. & Fl. Ἐμελλον edd. reliqq. ead. Ὁ) Abest ab Ox. l. 17. col. 1. Ὅπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἴτ' ἀπολογούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic restituit Solan. ead. col. 2. Πονήρας) Et haec ita refinxit Solan. cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βάρους. Pag. 85. l. 1. Καθευδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεθέντες. l. 6. Ἡ) Sic emendavit Solan. Ἡ I. & V. 2. Ceterae ἦ. l. 12. Γε) Sic O. Τε edd. ead. Ἀπράγμονα) ἀπρακτον O. Fl. & Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. l. 13. Φιλοσόφοις) φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea male. ead. Τὸ ὄνομα) τὸ οὔνομα vult Solan. l. 7. Ἀπείκετο) ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. l. 9. Χρέονται) χρέωνται Fl. & W. male. l. 10. Δε) δὲ καὶ W. l. 11. Εἰσαμένων) εἰσαγομένων Fl. Sed vulgatum M. Pag. 87. l. 3. Εἰσασθαι) ἴσασθαι marg. A. i W. & Fl. hic & c. 9 & 12, ac 14. l. 4. Ἀποδέξαι) Sic Fr. I. H. P. B. i. M. Sed a recentiore manu. Ἀποδέξαι Fl. S. & marg. A. i W. ead. Ὀνόματα) οὔνοματα W. l. 12. Τούτου) Α τουτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd. & M. studiose notat Solan. Pag. 88. l. 3. Βασιλῆος) βασιλέως W. & Fl. l. 6. Ἐς) εἰς W. & Fl. Pag. 89. l. 7. Καὶ ἐς τὸν ἥερα π.) Sic edd. & M. l. 8. Ευρέονται) ζύρονται W. at Fl. vulgatum tuetur. l. 10. Ευρέσθαι) Sic Fl. & c. Εύρεσθαι W. Pag. 90. l. 3. Φορέουσι) φέρουσι W. l. 6. Καὶ τοῦτο ἐκάστου ἑτέος γ.) Deerant in W. sed lacunae, quae aderat, inscripta. l. 7. Ἐθνησάμην) ἑβησάμην Fl. & M. l. 9. Οὔρεος) Sic M. Fl. Ald. B. i. P. H. S. Ούρεως I. l. 11. Χροῖν) χροῖαν W. male. l. 15. col. 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. Solan. Pag. 91. l. 8. Τῆσι) Adscivi ex W. quod lenf. recte viderat. Τῆς edd. ead. Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι Fl. Vulgatum pro-

bat M. l. 16. Ἔισατο) ἴσατο Fl. & M. ead. Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet Fl. Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ex W. ead. Δοκέειν edd. l. 13. Φέρουσι) Nihil mutat Fl. An φέρουσι, ut supra; & infra non semel. l. 16. Ἀποκρίται) Sic edd. & M. Pag. 93. l. 7. Τὸ) Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. Τὸν l. ead. Εἰσασθαι) ἴσασθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 9. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl. l. 11. Ὦλοντο) Sic edd. & M. Pag. 94. l. 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. ead. Ὦλοντο) Sic M. ut modo. Ὦλοντο edd. l. 8. Ἔχε) Sic omnes praeter Fl. & W. quae εἶχεν. l. 9. Παῖδας) παῖδα Fl. Vulgatum firmat M. l. 16. Τὰ) τὸ W. & Fl. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Sic Fl. & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. l. 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. l. 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐτοῖς edd. Pag. 96. l. 2. Εἰσασθαι) ἴσασθαι Fl. hic & statim iterum, invitis cett. & M. l. 4. Ἐθνησάμην) ἐθεσάμην W. & Fl. l. 7. Οὐ) Deest in Fl. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. Δέχομαι cett. Δέχομαι P. (& B. 4.) l. 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. ead. Ἐνιοὶ εἰσι, οἱ ἰχθύας) ἐνίοισιν ἰχθύας Fl. & W. Ἐνίοισιν, οἱ ἰχθ. M. Pag. 97. l. 4. Ἀττης) Edd. & M. Lege Ἀττις. ead. Γένος) γένος μὲν W. l. 14. Ἀπικέεται) ἐπικέεται M. Fl. & V. 2. Cett. quod edidimus ead. Φέρουσι) Sic edd. & M. Forfan φορέουσι. Pag. 98. l. 8. Ἐπ') Recte L. Fl. l. P. & c. Ἀπ' male Ald. & H. 2. l. 11. Κέρα) Ita Fl. H. P. S. & c. Κέρα l. l. 12. Προτυλαίοισι) προτυλαίοισι W. l. 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν) τὸ ἔμοι μὲν νῦν Fl. & W. Pag. 99. l. 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. ead. Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φορέουσι Solan. l. 3. Πεποιημένους) Bene M. Fl. Ald. P. & c. Πεποιημένους male l. & V. 2. l. 4. Καλέονται) καλέεται Schol. Aristoph. ead. Νευρόσπαστα) νευρόσπαστα Fl. At vulgato assentitur M. l. 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. l. 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. l. 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. ead. Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicitur. l. 17. col. 2. Ἐν τῇ Λέρνῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. Solan. ibid. l. 21. Πελεκήσας) πελεκήσας C. Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως Fl. l. 2. Ἠράσατο) ἠράσατο Fl. Nil mut. M. l. 4. Αἰσχυρῶ) αἰσχυρὸν Fl. l. 8. Ἀρρώστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρώστέοντα Fl. male. l. 15. Ἀρξάτο) Nihil mutant edd. nec M. ead. Ἔχετο) εἶχετο Fl. ἰσχετο M. Forfan ἔσχετο, ut mox. Pag. 101. l. 2. Τὴν) ἦν Fl. & M. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) φρενοβλαβία W. l. 6. Τοιᾶδε) Sic edd. & M. Forfan τοιῷδε. l. 9.

ἔσχετο) Sic iam & Fl. l. 10. ἔχεις) ἐχειραι W. & Fl. l. 11. Φόνον) φθόνον Pell. ead. Προξενείης) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρήτη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. Amst. Εὐφράτη P. & Fl. l. 14. Ὄρη) Sic B. 1. 2. (& 4.) Cett. ὄρη cum M. Pag. 103. l. 8. Τὴν) ἦν Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. ead. Ἐπεδέξαο) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξαο Fl. Ἀπεδέξαο M. l. 11. Δέ) Non agnoscit W. l. 12. Λίσσεται) ἐλίσσεται W. recte. Pag. 104. l. 1. Ἐπείθετο) ἐπίθετο Fl. l. 5. Ὀδύρετο) ὀδύρετο Fl. l. 13. Τρωῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα Fl. Τρῶμα M. l. 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοισι) οἰκείοισι W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αυτῖς) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὐτῖς cert. male. l. 6. Ἐτέρη) ἐταίρη male W. l. 7. Ὦν) νῦν W. male. l. 11. Ὀρρώδεε) ὀρρώδεε Fl. l. 12. Ἀρχετο) Nihil mut. edd. nec M. notante Solan. l. 16. Νῆον) νεῶν W. Pag. 106. l. 5. Ἐδίξεται) ἐδίξῃτο W. l. 6. Ἠδέετο) ἐδέετο male Fl. l. 11. Ἀπικνεομένη) ἀπικνεύη W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούνων) γούνον male l. 13. Ὡμολόγηε) ὁμολόγηεν Fl. Vulgato faverit M. l. 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεεν Fl. Ἐπικάλεε W. l. 16. Ἐξέφηνε) ἐξέφηνε Fl. Ἐφηνεν W. Pag. 107. l. 2. Ἦνεικεν) Sic W. Ἐνείκε edd. ead. Οὐποτε) οὔτε Fl. Lege οὐκοτε, et si οὐποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὔτω) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. Ὦν) νῦν W. male. l. 7. Ἦε) Bene Fr. P. & c. Fl. ἦεν. M. ἦεν, quod verum credo. l. 8. Μην) μὴν male l. 1. 9. Ἐχε) εἶχεν W. Εἶχε Fl. l. 10. Τοι) οἱ male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. & c. At paulo infra cum augmento. l. 4. Ἦττε) αὐττε W. l. 5. Εἵνεκα) ἔνεκα W. l. 7. Ἐνεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. Ἐνηκαι l. Ἐνεῖκαι M. a manu rec. ead. Ἐνεικε) ἠνεικεν W. solus. l. 9. Ἐπέδειξε) Nil varietatis invenio. l. 11. Ἥιον) Fl. ἦον. M. ἦιον. Pag. 110. l. 1. Εἰργάσαο) Sic iam Fl. Fr. l. P. & c. cum M. l. 2. Οὔτω & c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. Ὀφελε) ὄφελεν W. Ὀφελεν Fl. l. 16. Ἀπολείοιτε) ἀπ—εν W. Ἀ—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἵνεκα) ἔνεκα edd. & M. male. l. 8. Ἰρολογέουσι) Recte M. Ἰερολογ— edd. l. 14. Παραμυθεύμενοι) παραμυθ. male. l. ead. Χαριζέμενοι) χαρίζονται W. Lege χαρίζεμενοι. l. 15. Οἶδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἶμ.) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) Restitui ex M. & S. Ἐνέδησατο cert. male. l. 9. Μέν μοι) μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκρινται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. & c. Ἀποκέκρεται l.

& marg. *A.* 1. *l.* 6. *καὶ οὐδὲ*) Et sic *M.* cum edd. *l.* 10. Ἀγα-
θὰ) *ξὺν Fl.* omisso ἀγαθὰ. *W.* vero ἀγ. *ξὺν ἀπάσῃ. l.* 11.
Εὐχολέων) Bene *S.* & *Amst.* Εὐχολέων cett. & *M.* prave.
l. 14. ἤεισαν) ἵπσαν *W.* *l.* 15. ὦν) *νὺν W.* male. *l.* 17.
Ἐγείρουσι) ἀγείρουσι *W.* perperam. *Pag.* 114. *l.* 1. Κατίζου-
σι) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum *W.* καθίζουσι male *B.* 1. *P.* *S.*
l. 3. Ἀνέρχεται) ἀνέρχεται *M.* Vulgatum probat *Fl.* *l.* 9.
Ἀλλοθὶ κου) Et sic *Fl.* cum *I. P.* &c. *l.* 14. Τῶν) Restitui ex *W.*
Τὸν edd. & *M.* male. *l.* 15. Κομίζουσι) τὰ νομίζουσιν εἰς ἀκεί-
νον πρόσδε καίμενον κατίαςι *W.* & *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 6. Πο-
τὲ) Nil mut. edd. & *M.* *l.* 7. Ἐπικέεται) Sic *M.* & *Fl.* Ἐπι-
κέεται cett. *l.* 9. Δοκέειν) δοκέει edd. & *M.* male. *l.* 10. Μέ-
γα ἐς) ἐς μέγα *W.* male. *l.* 11. Τσαῦτα) τσαῖδε *W.* *l.* 13.
καὶ) Omittunt *W.* & *Fl.* *l.* 14. Ἐκ γῆς) Recepi ex *L.* Ἐκ
τῆς edd. & *M.* *l.* 15. Ἐπικέεται) Ita Solan. Ἐπικέεται *I. B.* 1.
S. &c. Ἀποκέεται *H. P.* peius. ead. Αὐτὸν) Recepi ex *W.*
& *Fl.* Αὐτὴν cett. male. *Pag.* 116. *l.* 1. Τε) Sic edd. & *M.* *Le-*
γε γάρ. ead. Χρυσέειν) Restitut. ex *W.* Χρυσέοις edd. prio-
res. *l.* 5. Αὐτῆς) αὐθις *P.* *l.* 7. Πάμπαν) Nil mut. *Fl.* & *M.*
&c. *l.* 8. Οὐκ) οὐχ. margo *B.* 1. frustra. *l.* 11. ὦν) Recte *W.*
ut semper in hoc libello. Οὐν edd. except. *B.* 1. 2. quae ὦν.
ead. Ἐσέρχονται) Recte sic emendatum in *M.* Εἰσέρχονται
edd. male. *l.* 12. Μοῦνον) Omisit *Fl.* Adest in cett. & *M.* *l.* 13.
Τοι) οἱ *Fl.* & *M.* ac mox οἷσι, frustra. *l.* 14. Ἐν δὲ τῶδε) Bene
Fl. M. P. Ἐν δὲ δε τῷ *l.* *Pag.* 117. *l.* 1. Φορέουσι) Recte
plurimae. Φέρουσι *Fl.* & *M.* *l.* 2. Ταύροιςιν) Ἐκ *Fl.* Ταῦροι-
σι male *I.* Ταύροιςι cett. *l.* 3. Εἴματα) Sic *W.* Ὀμματα edd.
l. 12. Περικέεται) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l.* 13. Ὑδατώδες)
Vid. nott. *l.* 15. Φορέουσι) φέρουσι edd. priores. *Pag.* 118.
l. 2. Ἐργου) ἔρκου *W.* Sed in marg. est ἔργου. *l.* 5. Κάρτα) *M.*
Fl. aliaque recte. Χάρτα *I.* male. *l.* 6. Πυρώδεα) Sic & *Fl.*
cum cett. Πυρρῶδεα *W.* *l.* 7. Ἐστὲως) ἐστῆως *B.* 1. Sed *B.* 2.
cum *Fl. P.* &c. vulgatum servat. *l.* 8. Ἰστορέη) Nil mutare
edd. & *M.* addit Solan. Ἐσορέη forsan. *l.* 11. Μὲν) Ex *W.* est.
Non erat in edd. *l.* 14. Πέρι) Deest in *W.* *l.* 17. Περιστερή)
περιστερέη *W.* non assentiente *Fl.* *Pag.* 119. *l.* 3. Κέεται) Et
sic iam *Fl.* *l.* 8. Πάντῃσι) παντίσι *W.* Nil mut. *Fl.* *l.* 11.
Κέεται) κέεται *Fl.* Sed prius *M.* cum edd. vulgo. *l.* 14.
Πρωθῆβιν) Recte sic *I. Fl. Fr. S. P. M.* *Pag.* 120. *l.* 2. Ἥδε)
Inferui ex *Fl.* & *W.* aberat vulgo. *l.* 4. Ἐν) Restitut. ex *M.*
Nam ἐν edd. male. ead. Ἄλλο) ἄλλω male *W.* solus. *l.* 5.
Εἴμασι) εἴματι *Fl.* Vulgato favet *M.* *l.* 10. Ἐν) Sic & *W.*

cum *Fl.* &c. *l.* 11. *Ὀδὲ) Ὡδὲ *Fl.* *l.* 13. *Ἐβέλῃσι) ἐβέλῃ *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιρεὺς) Sic *B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιρεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερέταις) ἐπαιρέται *Fl.* Vulgatum probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἐθέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) Sic & *M.* cum *Fl.* *Fr.* 1. *P.* &c. *l.* 15. Κέεται) κέεται *Fl.* & sic emendatum in *M.* in quo κέεται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμιεος *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσας) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο edd. antea male. *ead.* Συμφορῇ) Ita edd. & *M.* Συμφοραὶ marg. *I.* melius. *l.* 8. Ὁμολόγηες) Recepi ex *W.* Ὁμολόγες edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροῦθες) Admisi ex *W.* Χειροῦθεις edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχεται) Sic *M.* cum edd. recte. *l.* 8. Σπονδὴν φέρουσι) σπονδήφορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) Ita *Fl.* *M.* Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιρεὺς) Sic bene emendatum in *M.* Vulgo ἀρχιρεὺς. *l.* 13. Δέ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P.* *S.* *H.* *Fl.* καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχονται) Sic *B.* 1. *I.* *H.* *P.* *S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰροὶ) Omisit *Fl.* *ead.* Γίγνονται) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἶν) ἔην *S.* & *B.* 4. *ead.* Δέ) Abest ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέω *Fl.* & *M.* Αὐτέων *B.* 4. *ead.* Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & *M.* *ead.* Ἐθνησάμην) ἐδεσάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχε *M.* *l.* 17. Θνώματα) Bene *M.* *B.* 1. *Ald.* *Fr.* *H.* *P.* *V.* 2. *S.* Θνώματα male *I.* & *Fl.* Id tamen etiam adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') Abest ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) Sic *I.* *H.* *B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἱ *Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἶπαι) Ita plurimae. Εἰπεῖν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. edd. & *M.* Forf. φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρυὸν) Et sic *M.* cum edd. *l.* 17. col. 1. Πότερον ὄρνις) Vide notam Palmerii ad hunc loc. *Cler.* *Pag.* 126. *l.* 1. Δέξεται) δέξεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρυόνι) Et hoc probat *M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἀνείκαντες male *Fl.* nec probante *M.* *ead.* Σπένδουσι) Bene *M.* *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Σπεύδουσι male *I.* *l.* 6. Ἐορτέων) ὀρτέων *W.* & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζῶα *W.* cum puncto subscripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἐορτὴν) Sic *Fl.* *P.* Ὀρτὴν *I.* *W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. edd. Sed & *M.* ac *Fl.* vulgatum servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλάωσι) ἀλέωσι marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀργια) Ex emend. *Solan.* Ὀρκια edd. & *M.* male. *l.* 14. Ἀποκέαται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ *L.* Vulgatum tenet *Fl.* *M.* &c. *ead.* Ἐτεα) ἔτη *M.* ἔστι marg. *A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρίψει) ἀπορ-

μέγ. W. l. 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρετρον*) Ita *P. Fr. S. Φέρτρον M. I. Fl. H. B. 1. Ald. ead. Τῷ ἐκόμεσαν*) Sic *M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκόμεσαν I. & marg. A. 1. l. 9. Ἑπτὰ ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. l. 10. Πρὸς* *Fl. & marg. A. 1. Vulgato adflipulatur M. l. 14. Αὐτῶν* *αὐτῶν edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγέας*) *ἐνάγες Fl. l. 4. Ἰρώτατον*) Bene *Fl. I. P. S. Ἰρώτατον W. l. 5. Δικαιεῦσι*) Ita longe plurimae & *M. sed a recentiore manu. Δικαιεῦσι I. & V. 2. l. 6. Δὴ* *δὲ male M. & Fl. l. 8. Πανηγ.*) Omiffum *πέρ* post *πανηγ.* in edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκεῖνοι) *ἕκαστοι M. l. 16. Αὐτοῦ* *Ἀν ἐωυτοῦ. Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ ἐπὶ ἴσως L. male. l. 2. Χρεώμενος* *χρεόμενος M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοκοιτέων* *χαμαικοιτέων Fl. Sed vulgatum ruerur M. l. 5. Αὐτῖς* Recte *B. 1. 2. (4.) Fl. & M. Αὐτῖς I. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τὸδε* Sic edd. & *M. Τὸνδε L. l. 11. Αὐτῖς* Bene *B. 1. 2. (4.) & M. Αὐτῖς male Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν* *ζῶν cum puncto subscr. W. Et mox ζῶα eod. mod. l. 13. Στέφαντες* *στρέφαντες Fl. Vulgatum probat M. l. 14. Κατενείχθοντα* *Εὐ sic Fl. cum cert. ead. Θνήσκουσι* *πίπτοντα θνήσκουσι edd. vulgo praeter Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πέρην*) Hoc recte exhibent *B. 1. Fr. P. S. & M. Ἐσπέρην* iunctim *Ald. l. H. Ἐς πέρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κείνοι* Ita *Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.) Nisi quod τὰ, κείνοι pleraeque. Ἐκεῖνοι minus recte I. V. 2. M. l. 6. Μιν* *μὴν Pell. l. 15. Τὸ οὐνομα*) Ita Ionice *W. Τοῦνομα edd. Τὸ ὄνομα Fl.*

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἐντεῦθ.) *τῶν adscript. marg. B. 1. l. 12. Γάρ τοι*) Omittit *γάρ τοι Th. Mag. v. ἀωρί. ead. Ἐδοξε*) *ἔδοξα marg. B. 1. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων* *τοῦτον Πτολεμαίου Graev. Cod. l. 12. Δημοσθένην*) Nihil variare edd. notat Solan. *Pag. 134. l. 2. Εὐροίας*) Sic *Fl. & ex ea marg. A. 1. Εὐρροίας Ald. 2. Εὐνοίας* cert. quod reieci-mus. l. 5. *Γραμματίων*) *γραμματίων Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ* *τὸ αὐτὸ τοῦ C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἑρμῇ*) Ex *C. hoc insertum. Aberat ab V. ibid. l. 15. Περωνόμαζον* *παρανομάζοντ edita. Emendavit Solan. ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκό-τος*) Quinque haec absunt in *C. l. 21. col. 2. Ὀκτὼ*) *C. κ', quod ad verum propius accedit. Solan. ibid. l. 22. Ἐγὼ αὐτῷ*

Ὀμήρω) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi factitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetii. *Reitz. ibid. l. 24. ῥήτορας* edita, & mox male *σημνύνει*. Mutavit *Solan. l. 26. col. 1. Τὸν δόλ.)* δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post *ei* recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28. Δὲ τὸ* Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead. ἑλλείψει* ἑλλείπει edita. Emendavit *Solan. Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον*) Rescriptum ex L. Ἐπίδοξον edd. l. 6. Σοι) σὺ L. & Fl. Vulg. tenent cett. l. 13. Πλείων) πλέον Fl. l. 15. Νομίζοις) νομίζεις Fl. Pag. 137. l. 6. Ἄν) Deest in Fl. l. 11. Ἔσσεσθαι) Ex Hom. l. d. rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. l. 13. Μυρία) Bene l. Fl. Fr. P. & c. Κυρία) male Th. Mag. v. ἐπίδρομη. l. 16. Καταμανθάνων) Omisit Fl. Pag. 138. l. 8. Μύθοις) Bene sic Fl. l. B. S. Λύθοις H. l. Λίθοις P. l. 9. Δὲ μετὰ) δέ με τὰ S. l. 14. Περιφρονοῖν) Nil mutare edd. addit *Solan. l. 15. col. 2. Ὀμπρος γὰρ*) Ita refinxit *Solan.* Editam enim, οὖον πεποιήκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. l. 18. col. 1. Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμπρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag. 139. l. 1. Τὴν σὴν Καλλιόπην*) τὴν κλειῶν Καλλιόπην Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male S. ead. Ταύτην δὲ) ταυτί δὲ Fl. Ταυτί δὲ S. Ταυτί γε non modo marg. A. l. adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat Gesner. Ταυτῶι L. Ταύτην δὴ marg. B. l. Quod edidi, est in l. Ald. P. H. B. l. 1. l. 5. Τῶ) τὸ Fl. l. 10. Ἰωνικὴν) Ἰον ἢ Fl. ead. Σμύρναν) Sic bene B. l. 2. (& 4.) Fr. Στυππίαν Fl. l. Ald. H. P. S. l. 12. Μελανώπην) Μελανώπου Fl. Μεναλώπην marg. A. l. l. 18. Ἴος) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἴος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quaedam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2. Μελοσγενῆ*) Μελοσγενῆς Fl. l. 3. Πενίαν) Sic l. & marg. B. l. Πενίας cett. l. 4. Μὴν) Adscitum ex L. Μὴ l. aliaque edd. l. 5. Περιστενὸν) περὶ στενὸν edd. priores. Pag. 141. l. 3. Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας) Ex emendatione Gesneri. Ἐπίσης ἀξίως vulgo. l. 5. Τὸ δ') τόδ' edd. priores. l. 6. Ἐγκώμιον) Punctum erat post

h. v. Id sustulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ὃν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τὸδε coniungit, & comma ante ὃν delet. l. 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκῶμματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl. l. 12. Τούτιγράμμα) τοῦτίσγραμμα emendat Erasmi. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῆδ' οὖν) Sic Fl. B. 1. H. Fr. Μῆδ' οὖν P. Μὴ δὲ γοῦν I. & marg. A. 1. l. 7. Ραθύμως) ῥαδίως marg. A. 1. l. 13. Ἠλικίας) ἡλικίας male I. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθαίνειν Fl. l. 14. Κομᾶν) κομᾶν prima longa edd. vulgo. Recte Scholi. l. 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverſe. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφοῖνς) φιλοσοφεῖς Fl. ead. Ἐπ') Ita edd. leg. ἐν marg. I. recte. l. 8. Ἐξιν) Bene P. H. &c. Ἐλζειν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed ſolus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδωρ γράφει Fl. Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μεττίσις) μετεῖσις Fl. male. Μετίσις correxit Geſn. Pag. 146. l. 2. Ἐργων) ἔργων prave V. 2. l. 16. Σοι) Conſtans, at mala lectio. Σὸν Ienſ. ead. Μοι) Sic Fl. H. B. 1. S. &c. Μὴν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Geſn. Pag. 147. l. 2. Ὀρμώσης) ὀρμούσης marg. A. 1 W. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus eſt. l. 9. Γὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρίας Fl. Pag. 148. l. 2. Πρέσβεις) Forſ. πρεσβείας. l. 8. Χρησπλάκατον) χρῆσπλάκ. male I. l. 11. Ἡρακλέος) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγῃ) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαί) Unum eſt initium, non plura. Sic tamen etiam eſt in C. Solan. At ſic ſaltem ἀρχαί ſcribendum fuiſſet. Forſan ἀρχεται dedit Scholiaſt. idque per compendium, ἀρχαί pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατά-δου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic I. & V. 2. (& B. 4.) Γοῦν σοι ἢ ἢ certt. Μὴ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε. H. P. S. Ald. l. 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσαν) Receptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν certt. l. 9. Ἀλλῶ) Ex emend. Geſn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαφιλῶς) Sic pleraeque. Δαφιλῶς I. Δαφιλῆς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑποβολὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. I. &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. Λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Τῶν λόγων) τῷ δόρω Fl. Pag. 151. l. 10. Ταράζειν) ταραΐζειν I. prave. l. 11. Κατηνάλωται) κατενάλωται Fl. l. 12. Παλαιαίς) πολλαῖς Fl. ead.

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτη ταῖς ἀπορίας Fl. l. 14. Τοῦτο δ' οὖν) του δ' οὖν S. Pag. 152. l. 3. *H) Bene Ald. Fr. B. i. 2. P. S. H. *H adspirare l. V. 2. Fl. l. 8. Παραβάττω) παραβάτας Fl. l. 12. Πάύσωνος) Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & mox Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. l. 15. Καλινδούμενον) ἄλινδούμενον male Fl. Pag. 153. l. 5. Κείμενον) Omisit Fl. l. 13. *O) à marg. A. i. l. 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει Fl. Pag. 154. l. 5. Αντι) Bene V. 2. P. Aliae quaedam ἀντι male. ead. Κυήματος) Recte plurimae. Κυήματος H. i. & 2. ead. *Αφροντις) ἀφροντις male P. sola. l. 10. Γραμματεῖον) γραμματίον Fl. Pag. 155. l. 11. Γραμματεῖον) γραμματίου Fl. l. 16. Περιτρέψας) παρατρέψας emendat Gesn. Pag. 156. l. 1. Τε) Omittit Fl. l. 3. Πόισιν καινήν) Utrumque deest in Fl. l. 6. *Ετέροις) ἐταίροις Fl. prave. l. 9. Τόδε δῶμα) τὸ βιβλίον) Ita Gesn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δῶμα τοῦ βιβλίου. Pag. 157. l. 3. *Αντίπατρε) *Αρχία L. male. l. 12. *Αδύνατον) Omittit M. l. 14. Κατελήφαμεν) κατηλείφαμεν perverse l. Pag. 158. l. 3. *Εφ') ὅφ' edd. priores. l. 6. Τε) γε S. & B. 4. Pag. 159. l. 9. Δημοκόλακα) Recte P. l. aliaeque. Δημόλακα male H. S. & Ald. Sed correctum in marg. Pag. 160. l. 15. Παιδιά) Nihil var. edd. Παιδιά Marci. recte. Pag. 161. l. 3. Συνεκτικῶ) συνεκτικῶ Fl. l. 8. Αὐτῶ) Ita omnes. l. 11. *Επ') ἐφ' Fl. male. l. 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτεῦ Fl. cum lacuna. Pag. 162. l. 4. *Απὸ) ἐπὶ Fl. l. 6. *Ἐβουλόμεν) ἐβουλόμεν Fl. quod verum credo, quia alterum magis Atticum. l. 13. Τοῦτω) τούτοις male Fl. l. 14. Προέμην) προήμην Fl. Pag. 164. l. 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. A. i. l. 9. Πύλας) Ita Fl. ut Palm. voluit. Πύλον cert. & Graev. l. 13. Φροντίσας) φροντίζων Fl. Pag. 165. l. 2. Τούτους) τούτοις Fl. l. 10. Τοῦτο τοῖς) Ex emend. Solan. & Iensii. Τούτοις edd. antea male. Pag. 166. l. 6. *Ο δὲ) ὧδε legit I. l. Wetst. Pro ὃ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκει est ἐπισεικῶς in Fl. Pag. 167. l. 4. *Αθηναίους) πρὸς Ἀθην. Fl. l. 15. *Ῥᾶστα ἦν) ἦν ῥᾶστα ἀν Fl. Pag. 168. l. 3. Εἰ) Deest in Fl. ead. Τοιοῦτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα Fl. ead. Τί) ἔτι Fl. l. 9. Λέγων) Sic dedi ex I. V. 2. & Fl. Ἄγων cert. Λέγων etiam marg. A. i. W. l. 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ Fl. Pag. 169. l. 2. Κατηναλ.) καταναλ. Fl. l. 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσειον I. V. 2. Fl. ead. Τὰ τοιαῦτα) Desunt in Fl. l. 10. *Εχει) ἔχει Fl. Pag. 170. l. 7. Διεφέρμεν — ὁρῶντων) Nil varietatis inveniri addit Solan. l. 14. Καθυπισχογούμενος) καθυπισχογούμενος Fl. Pag. 172. l. 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

εν Β. 1. Correxīt Β. 2. l. 14. Εἰς ἥν) ἥς omīssio εἰς Fl. l. 15. Ἐχορήγουν) Bene S. & Amst. Ἐχορήγουν male H. 1. 2. P. B. I. Ald. Fl. Pag. 173. l. 3. Παρὰ) Relscripsi ex Fl. l. & V. 2. Περὶ male cett. l. 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων Fl. l. 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς L. Pag. 174. l. 1. Θάνατος) Emendatio Gesneri necessaria. Θάνατον edd. priores. l. 8. Εὐσχημῶς) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημότως edd. priores male. Pag. 175. l. 7. Ἐλέγξειαν) Bene l. H. &c. Ἐλεγξαν male P. l. 8. Μακεδόνες) Μακεδόναίς Ald. Sed vulgatum eius margini adscriptum. l. 12. Εὐκτημόνος) Bene Fl. I. Fr. P. &c. Εὐκτημόνος male l. Pag. 176. l. 4. Δὴ) Omittit Fl. l. 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. l. 10. Ἀξείς) ἀξή Fl. l. 16. Λῆμα) φώτημα marg. A. 1. Pag. 177. l. 2. Ἡ) εἰ H. 1. & 2. l. 3. Ψυχῶν) ψυχῶν Fl. l. 5. Εἰς) Omisit H. 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 2. ΖΕΥΣ &c.) Nomina personar. ex B. 1. addo, quae Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inscripsit. Cett. omiserunt. ΖΕΥΣ Fl. H. Ald. Fr. l. 3. Τονθορίζετε) τονθορίζετε Schol. Pag. 179. l. 1. Ὅ) Abest artic. in l. adest in Fl. P. H. &c. l. 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. S. l. 15. Ἐπαχθῆς) ἐπαλθῆς B. 4. Pag. 181. l. 10. Φατρίαν) φατρίαν male l. ead. Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν Fl. l. 12. Σιληνόν) Σιληνὸν edd. quas vidi omnes. Pag. 182. l. 22. col. 1. Πίοντες) πίνοντας V. Sed in impressis mutatum est. Solan. Deest tamen aliquid. Reitz. l. 25. col. 2. Οἷς) ὧς erat in impress. Οὗς Exc. G. & V. Lege οἷς, ut in C. est. Solanus. ibid. l. 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. Pag. 183. l. 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male l. Pag. 184. l. 15. col. 1. Ἐλίην) Ἐλίαν V. ibid. l. 16. Ῥύται) Ῥύται C. l. 19. col. 2. Παδοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. Solan. Pag. 185. l. 13. Θήλειαι) Abest a Fl. l. 15. Ἰάσιονα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gesn. Ἰάσιονα edd. septem. Ἰάσιονα Fl. Ἰξίονα L. Pag. 186. l. 11. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Restitui ex Fl. Ἐπεισεκυκλ. cett. male. (Ἐπεισεκυκλήθησαν S.) l. 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter Fl. quae μακράν. Pag. 188. l. 8. Μητρολοίου) Sic l. Fr. P. &c. Μητρολόου Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολόου Fl. l. 14. col. 1. Μητρολόου) Sic editum invenī, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητρολόου. Reitz. ead. Ἀλκμαίωνος) Sic in V. recte legitur.

In impresso prave editum est 'Αλκμαίων. In C. vero scriptum: 'Ο 'Αμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan. l. 17. col. 1. 'Απεκτονός*) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead. col. 2. Ουτος*) οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὗτος δολερὸς — οὗτος. *Reitz. l. 20. col. 2. Τοῦ τῆς μητρὸς*) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid. l. 21. Φασι*) Omissum erat in editis. *ibid. l. 22. Καὶ ἐξ ἐνός*) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοιτιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan. l. 23. col. 1. Ηκε*) Quam C. Ergo legit ἦ, recte. *Solanus. Pag. 189. l. 3. Καταιτικὺν*) Deest in *Fl. l. 6. 'Ημῶν*) ὑμῶν male *Fl. Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ*) Ita *I. B. 1. Fl. S. 'Αγαθὴ τύχη*, nominandi casu *H. P. Fr. Ald. l. 5. Τῆς* Sine artic. *Fl. Pag. 192. l. 1. 'Εαυτοὺς*) αὐτοὺς *Fl. l. 15. Θῆκας τὰς*) Omisit *H. 2. sola. Pag. 193. l. 6. Καινὰ*) Et sic *Fl. cum cett. l. 10. Στήλην*) θύλην male *B. ait Solan.* Sed errat, si *B. 1. vel 2. vult.* Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (*θύλην B. 4.*) *l. 13. Τοῦτο*) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam *Solan. Pag. 194. l. 7. Εἰ οἱ*) εἰ omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B. 1. 2. P. & Fl.* Omis. in cett. *l. 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.*) Haec iam aderant personae nomina supra scripta in *P. H. l.* aequae ac in *B. &c.* aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκικοῦ *B. 1. & 2. l. 4. Γυμνοδερχῇ*) Nil mut. edd. *l. 5. 'Ανυποδητεῖς*) Sic *Fl. Ald. Fr. B. 1. P. &c. 'Ανυποδητεῖς l. ead. καὶ θηριώδην*) Omisit *Fl. l. 8. Εὐναζόμενος*) εὐνηθισόμενος *Fl. l. 9. 'Ασπν*) ἄσπν *l. sola, & marg. A. 1 W. ead. Πάμπολλον*) παμπόλλην *Pell. l. 10. Τοῦτο λεπτὸν*) τὸ τριβώνιον λευκὸν *Fl. l. 11. ΚΥΝ.*) Κυγι. *Fl. μοχ Κυνικὸς* plene, dein bis, ter *K. & A.* tantum. Postea vero toto *Dial.* personas omittit, spatio tantum relicto. *l. 12. Καὶ*) Omisit *Fl. Pag. 196. l. 1. Παρέχον*) Forf. παρέχοι, adscript. *Gesf. l. 16. ΛΥΚ.*) Desunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* Nisi quod spatii, ut saepe alibi, distinguuntur. *Pag. 197. l. 8. 'Εκκληροί*) ἐκτελεῖ *Fl. l. 13. 'Αρα*) ἀρα *Fl. ead. καὶ αὐτῇ*) Sic *I. Αὐτῇ* sine καὶ *H. P. B. 1. Fr. Ald. S. Αὐτῆς Fl.* similiter spreto καὶ. *Pag. 198. l. 2. Τὸν σκεπ.*) τὸ σκεπόμενον

marg. *A. 1 W.* l. 4. Πότερ') Ita *Fl. Fr. I. P. &c.* l. 6. μάθοις) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν *L. & Fl. ead.* H) ἦν *L.* l. 15. Ἐχέιν) Deest in *Fl. Pag.* 199. l. 2. Τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl.* l. 13. KTN.) Addidi ex *I. B. 1. H. &c.* Aberat in *P. ead.* Εἰ κακῶς) εἴη εἰ κ. Ienſ. Nil mut. edd. *Pag.* 200. l. 2. ΛΥΚ.) Personam KTN. hic male *H. 1. 2. (& B. 4.)* l. 5. Μόνον) μόνην *Fl.* Sed perinde est. l. 10. Πάραρκει) ἀρκεῖ *Fl. Pag.* 202. l. 5. Δὲ) δαι *Fl.* l. 6. Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl.* l. 9. Ἐχόν) Forſan ἔχον, Geſn. *Pag.* 203. l. 14. Κακὰ) κατὰ male *H. 2.* cum tamen *H. 1.* recte. *Pag.* 205. l. 5. Δημαιοῦνται δὲ) ἢ λυμαίνονται *Fl.* l. 15. Χρῆσθε) χρῆσθαι male *Fl. Pag.* 206. l. 4. Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adſcripſerat Geſnerus. Bene; ſed iam non opus. *Pag.* 207. l. 2. Θηρίου) εἰ θηρίου *Fl.* l. 4. Θυρίων) θηρίων male *H. 2.* l. 12. Τὸν πάντων) τῶν edd. priores. *Pag.* 208. l. 6. Τοιούτου) *Fl.* praeſeunte dedi. Τοιούτος cett. l. 7. Καὶ κρατεῖν) Et ſic *Fl.* cum reliquis. l. 11. Ἀνυπόδητος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopat. c. 21 &c. l. 13. Μόνον) μόνῃ *Fl.* l. 14. Αὐτῶν) Bene edd. vet. Αὐτὸν male *P. Pag.* 209. l. 2. Ἴππων) ἵππου *P.* ſola. l. 11. Χείρωνος) τοὺς Χείρωνος *Fl. Pag.* 210. l. 16. Μάλλον) Nihil variant edd. *Pag.* 211. l. 1. Καὶ) Non agnoſcit *B. 4. ead.* Ἀπεύξαιντ') Lacuna hic in *Fl. Pag.* 212. l. 5. Ἐφίσεσθε) ἀφίσεσθε *I.* male. Prius cett. l. 8. Ὑμῖν δὲ) ἡμῖν *H. 1. & 2.* male. l. 9. Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amſt. (B. 4.)* Ἀπανορθοῦν *I. V. 2. Fr. H. B.* male. l. 10. Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιθιμῶμεν *L.* vel Exc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a *Fl. ead.* Βουλευομένοις) βουλευόμενοι; ἵτως *L.* Ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλὰκις περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conſpirant cett. *Pag.* 213. l. 4. Ὁ δὲ) ὦ δὲ male *I. & V. 2.* l. 10. Φαίνεται) δύναται *G. l. 12. Ἄλλων) ἄλλας Fl.* l. 15. Πείσεισθαι) πείσεσθε *Fl.* Πείσεσθαι marg. *A. 1. Pag.* 214. l. 9. Οὐ) Omisit *V. 2. Pag.* 215. l. 1. Ἐπισκόπει) ἐπεισκόπει male *H. 2. ead.* Αὐτοὶ) Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B. 1. H. P. &c.* Ψευδοσοφιστής *Th. Mag.* male in v. τεθνήξεται.

Sed recte $\psi\upsilon\delta\sigma\sigma\phi\iota\sigma\tau\eta$ idem v. ζ . l. 3. $\Delta\Upsilon\text{Κ. ΚΑΙ ΣΟΛ.}$) Ita B. 1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & $\Delta\Upsilon\text{Κ.}$ addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Δ . tantum. l. 12. col. 1. Βουλόμενος) Lacuna hic est in V. Deest nempe $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\gamma\chi\epsilon\iota\iota$, aut simile quid. Solan. *ibid.* l. 13. Εισήγαγε) Hoc fuit initium Mf. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. Cler. Pag. 217. l. 11. Ἐχων) Nihil variare edd. addit Solan. l. 13. Ἐπιστάμενον) Bene Fl. B. 2. P. Ἐπιστάμενος male I. H. B. 1. Ald. Fr. S. Pag. 218. l. 16. col. 1. Ἀπαρεμφ.) Videatur $\acute{\alpha}\pi\alpha\text{ρεμφάτω}$ hic abundare. Vide not. Graev. Cler. Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δὲ) $\acute{\epsilon}\gamma\omega$ δέ σε B. 2. & Amst. Non habent σε ceterae. l. 4. Τετραπλῆ) Ita I. H. P. B. 1. &c. Τριπλῆ Fl. l. 13. Συνήσω συνήσαν Fl. Pag. 220. l. 3. Κακὸν) Sic Fl. & P. (& B. 4.) Κακῶν reliqq. l. 8. Παρήξεν) Adoptavi ex I. V. 2. & G. Παρήξαι cett. l. 16. col. 2. Nū) $\nu\acute{\upsilon}\nu$ prave editum ante, & erat $\nu\acute{\upsilon}\nu$ hic male in V. Sed mox ν tantum habet, etsi in impr. $\nu\acute{\upsilon}\nu$ utrobique editum sit. Solan. Pag. 221. l. 1. Σολοικίζοντας) $\sigma\omicron\lambda\omicron\iota\kappa\acute{\iota}\zeta\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma$ Fl. omisso $\kappa\alpha\tau\alpha\nu\omicron\sigma\alpha\iota$. l. 6. Ἡ) $\pi\iota\upsilon\sigma\alpha\varsigma$ Fl. omisso η . l. 7. Παιδία) $\pi\alpha\iota\delta\acute{\epsilon}\iota\alpha$ Fl. male, Pag. 222. l. 8. Σου) $\sigma\omicron\iota$ Fl. l. 12. Ἐκλελοχότας) Ex G. & marg. A. 1. recepi. Λέοντας edd. Pag. 223. l. 1. Ἐξελοχότας) Sic G. Λέοντας edd. ead. Πάρεστιν) $\pi\alpha\acute{\iota}\rho\epsilon\sigma\tau\iota\nu$ Fl. l. 2. Δύο) β Fl. ead. Λήψεται) Bene sic Fl. Fr. P. &c. Λήψεται male I. cum V. 2. l. 19. col. 1. Λέγessdαι) $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\tau\alpha\iota$ edita, correxerat Solan. ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum $\phi\alpha\sigma\acute{\iota}$ ex Cod. V. in $\phi\alpha\sigma\acute{\iota}\nu$ se mutasse notarat. Sed quia $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\sigma\delta\alpha\iota$ vel sine Codice legendum apparet, facile obsecundavi. Reitz. Pag. 224. l. 13. col. 2. Εὐθεία) $\epsilon\acute{\upsilon}\theta\epsilon\acute{\iota}\alpha$ καὶ αἰτιατικῇ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit Solanus: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Huic igitur parui. Reitz. *ibid.* l. 14. $\text{Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν}$) In V. & impr. $\tau\acute{o}$ δὲ $\delta\omicron\tau\iota\kappa\acute{\eta}$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\iota\tau\alpha\acute{\iota}$, absurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio se refinxisse testatur Solanus. *ibid.* l. 15. Οὖν) Ita ex V. restituit idem, in editis erat $\tau\omicron\upsilon$ sine sensu. *ibid.* l. 21. Φαμέν) $\phi\alpha\sigma\acute{\iota}$ editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. Reitz. *ibid.* l. 23. Κοσμίας) $\kappa\omicron\sigma\mu\iota\kappa\omicron\upsilon$ Ex G. l. 29. col. 1. Οὖν) Excidit hic aliqua vox, aut $\sigma\upsilon\nu$ - $\omicron\upsilon\nu$ legendum. Solan. Pag. 225. l. 1. Εἶπε) $\omicron\upsilon\nu$ Fl. l. 9. Καταρώμενον) $\kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{o}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ male I. & V. 2. l. 12. Ἀφιστάειν) Lacuna est in Fl. ante

ἔφιστάνειν, & ἄμφω omiffum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τὸν edita male. *ead.* *col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζη *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gefn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἰς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστιν *l.* 12. Πέτασθαι) *G.* duce cum Gefn. dedi. Πέτασθαι *edd.* *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνέωγγο) Lege omnino ἀνέωγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. καθ' εἰς) καθ' εἰς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἰς cum *L.* hic & statim iterum, recte. *l.* 10. Μνηστρυόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) *Exc. G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) *Ex Fl.* rescriptit *Solan.* Πείσεται *l.* *B.* 1. *H.* *P. S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθης) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in *V.* tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Personam hanc, & mox ΛΥΚ. inseruit Gefn. *l.* 10. Γὰρ) γὰρ *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omisit *l.* Adest in *P. Fr. Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic *Graev.* Ἐναλλάττειν *edd.* *l.* 5. Δόξει) *Forf.* δοκεῖ, Gefn. *l.* 6. Εἰ) Forfan εἰν. (Εἰν *S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H. P. l. B. 1. Fl.* Λέγων *S.* *l.* 15. Ὅ) ὁ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθέζεσθαι) καθίζεσθαι *Fl.* *ead.* καθίζειν) *Amst.* bene (& *B.* 4.) καθίσαι *edd.* *cett.* *l.* 5. Κάθισον) Sic Gefn. *ex Amst.* Κάθιζον *cett.* Κάθισον *l.* Κάθιζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἐταρον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) *Ex Fl.* recepi. Λέγειν *cett.* *l.* 3. Ἰκανῶς) Rescripti *ex Fl. l. V.* 2. Ἰκανῶς *cett.* *l.* 4. Γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Gefn. (At sic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφῶντος &c. *B.* 1. ac 2. In *cett.* omiffa. *l.* 4. Συνένευκας) συνένευκας *edd.* priores. *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων *C.* Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit *Solan.* *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀποψύξω) Bene omnes, demta *l.* quae ἀποψύξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσης) κατανομάσης *l.* *Fr. H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δέ) Sic nostrae. *Ts Gefn.* *ed.* *l.* 12. Ἀπεργάσεται) Hoc praetuli *ex l. Ald. B.* 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται P. H. l. 13. Κατάπληξίς) κατάθεξις dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. Pag. 242. l. 13. Ἐπαμίσατο) Ex emendatione Kusteri. Ἐπαμίσατο edd. priores. Pag. 243. l. 9. Ἰντρός) Sic edd. Lege ἰατρός. l. 15. Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσον Homer. Pag. 244. l. 6. Μοιχίαν) Hoc praeferunt edd. vet. Μοιχείαν S. & Amst. l. 7. Ἐκλυσσῃ) Bene correxit Solanus. Ἐκλυσσῃ edd. priores. Pag. 245. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. l. 8. Γεβούλει) καὶ βούλη ed. Gesner. Pag. 246. l. 2. Μυρία) μυρία male l. & V. 2. non cett. l. 7. Παρὰ) Bene l. S. &c. Περὶ P. H. (& B. 4.) l. 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene l. Fr. B. 1. 2. H. P. ΚΡΙΤ. male Fl. l. Ald. V. 2. S. Amst. Pag. 247. l. 7. Δέ τέ μιν) Omiff. τε in edd. prioribus. l. 14. Δόχμια) Ex emendatione Solani & Guyet. Δόχμια edd. priores. Pag. 248. l. 11. Ἐπομίσσασμαι) Sic edd. Amst. ἐπαμίσσασμαι. Gesner. ἐπομίσσασμαι, quem sequor. l. 12. Ἀμβροτον) ἀμβρόντον prave l. Pag. 250. l. 2. Ἐρχομαι) εὐρχομαι V. 2. Leg. ἔρχομαι. Pag. 251. l. 10. Παρὰ) Sic S. Περὶ cett. l. 14. Ἐπὶ) περὶ S. l. 15. Ἡρακλείν) Ἡρακλῆος Homer. Pag. 252. l. 1. Μοίρ' ἐδάμασσε) Μοίρα δαμ. Hom. l. 7. Γιγνομένῳ) γινομένῳ Schol. male. l. 16. Δέ) Ex Hom. inserui. Aberat ab edd. Pag. 253. l. 14. Αἰὼν) Aberat in S. & Amst. aderat in P. B. 1. l. &c. Pag. 254. l. 7. Οὐχὶ τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῶ vult Palm. l. 12. Θανατωθήσῃ) θανάτῳ θῆσῃ discretim B. 4. Pag. 255. l. 6. Τύχοι) τύχῃ Fl. l. 9. Φλαῦρον) φλαῦρου Fl. male. Pag. 256. l. 9. Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. l. 10. Ἐτερεῖον) Et sic Fl. cum cett. l. 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoscunt C. Pag. 257. l. 11. Ἐσκοπίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit. Pag. 258. l. 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer Asin. cap. 16, & Cyn. c. 13. l. 17. Τὰ) καὶ male in editis. Emendavit Solan. Pag. 259. l. 8. λευκάδα πέτρην) λευκάδα πέτρ. littera maiuscula, B. 4. vertens etiam, Leucadem petram. Male. Pag. 260. l. 1. Μεσώρι) Ex emend. Solani. Edd. & Schol. Μεσώρι. l. 5. Λώπους) λωπός Schol. Vulgarum tenent Fl. l. Fr. B. P. H. ead. Ἐσπάρασε) Sic Fl. l. P. &c. Ἐσπάρξε B. 1. 2. (& 4.) l. 15. Ἐσκοπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c. 19. Etsi hic ω est in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. l. B. 4.) l. 16. col. 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. Pag. 261. l. 2. Γήθησαν) ἐγήθησαν B. 4. l. 6. Ἐπὶ δέατρα) ἐπὶ τὰ δέατρα ed. Gesn. Abest artic. ab aliis. l. 14. Χαίρησονται) χαί-

ρήσονται *B.* 1. 2. (& 4.) *Pag.* 262. *l.* 8. Πολὺν) Bene *Fl. Fr. H. P.* &c. Πολὴν pravi *I.* *l.* 10. Λιμὸν) λιμὸν. αὐχμὸν *Fl.* puncto post λιμὸν collocato. *Pag.* 263. *l.* 5. Κατατρίχετε) Sic pleraeque. Κατατρίχετε *I.* *l.* 6. Ἠκηκόητε) Sic noltrae. Ἠκηκούετε *Gesner.* melius. Ἀν ἡκηκούατε; *Pag.* 264. *l.* 13. Ὀνούμενοι) Ἀν ὀνάμενοι; *Pell.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἐκλείψει) Restitui ex *Pell.* & *B.* 1. 2. Ἐκλείψει male *Fl. I. Ald. Fr. H. S.* Ἐκλείψει *Amst.* *l.* 7. Εἶτ') Sic vett. Εἶθ' *S.* & *Amst.* Εἰ τ' *Fl.* discretim. *l.* 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet *Fl. At I. Ald. H. S. B. Fr.* Οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανού.

I N C H A R I D E M U M.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & *Coll.* cum *Fl. B. Ald. Fr. P. S.* *l.* 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita *B.* 1. 2. Omitunt cert. *Pag.* 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita hic & mox constanter. *l.* 7. Αὐτὴν) αὐτὴ *Fl.* *l.* 15. Θήρας) Ita plurimae bene. Θύρας *I. V.* 2. *Pag.* 275. *l.* 6. Λήδα) Sic *Fl.* aliaeque recte. Λύδα *I.* *l.* 7. Ἀμφιτρώωνι) Ἀμφιτρώωνι male *I.* & *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 15. Δῖ) Δῖ *Fl.* melius. *Pag.* 277. *l.* 4. Ἐκάστη) ἑκάστη θεῶν ἑκάστη *Fl.* *l.* 5. Ἐτέρ' ἀμφισβ.) Consentit *Fl.* *Pag.* 280. *l.* 1. Φίλων) Φίλων edd. priores. Φίλον *L.* *Pag.* 282. *l.* 7. Ἠγάσθη) Constantem esse lect. ait marg. *I.* *Pag.* 285. *l.* 5. Αὐτῶν) Ita *P.* aliaeque. Αὐτῶν *Fl.* *l.* 6. Οὐκ ἀπέτρ. μάλλον) Ita edd. omnes. *l.* 10. Αὐτῶν) Cum spir. tenui *I. Fl. P.* Αὐτῶν *H. S.* aliaeque. ead. Αὐτοῦς) Adspirate *Fl. H. P. S.* Αὐτοῦς *I.* *Pag.* 286. *l.* 9. Διφοισμένους) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. P.* &c. *l.* 13. Γεγεννηκόθ') Recte sic *P.* ut *Ienf.* voluit. Γεγεννηκόθ' male *I. H. S. Fl. Fr. B.* *Pag.* 287. *l.* 12. Ἄλλον) Ita *Fl. H. B.* 1. *P. S.* Ἄλλο *I.* *Pag.* 289. *l.* 2. Αὐτῶ) Sic *Fl.* & pleraeque. Αὐτῶ *I.* *Pag.* 290. *l.* 2. Παρόντας) πειρόντας prave *Fl.* *l.* 7. Περίεστιν) περί ἐστιν *I. V.* 2. *Fr.* *Pag.* 291. *l.* 2. Οὐ) — ἴσως *L.* Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. ead. Πραττόμενα) πράττομεν, σχοίη edd. antea male. *l.* 6. Ὑπακούσαι) ὑπακούσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως *L.* *Pag.* 292. *l.* 3. Γραφεῦσι) Sic plurimae cum *Fl.* Γραφοῦσι *I.* *Pag.* 293. *l.* 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. habere, adiecit *Solan.* *l.* 6. Ἀνδρίας) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. *l.* 9. Δῖ) δῖ male *Fl.* *Pag.* 294. *l.* 13. Οὐδ' &c.) Non habet haec Graeca *P.* (neque *B.* 4.) Habent *Fl. I. H. B. S.* &c.

IN NERONE M.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B. 2.* haec duo verba omittit. (Desiderantur etiam in *B. 4.*) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald. & H. 1. l. 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.*) Ita *B. 1. 2. (& 4.) P.* Aliae omittunt inscript. person. *l. 9. Ξυρήσαι*) Ξυρήσαι *P. l. 13. Κάκκισιαι*) Bene sic *Ald. P. H. &c. Κάκκισιαι* male *S. & Amst. Pag. 297. l. 5. Τοῖς*) Bene sic vet. Τὴν male *S. & Amst. l. 10. Τοῦ*) Sic *P.* ut Marcil. voluit. Καὶ edd. cett. *l. 12. Ἀρχὴν*) Legi etiam potest ἀρχὴν, Pell. *Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην*) Sic esse in edd. omnib. notat Solan. *l. 3. Οὐπω*) Reitziana οὐτω, mendose. *l. 10. Θαλλῆς*) Θαλλῆς edd. hac priores. (excepta tamen *B. 4.* quae recte Θαλλῆς.) *l. 13. Ὡς τῶν ἐκείνης*) Nihil varietatis invenio. *Pag. 299. l. 11. Μὲν) μὴ* edd. Μὲν (ἴσως) *L. l. 13. Τοῦτον*) Nihil mut. edd. *l. 14. Αὐτῷ) αὐτῷ* edd. priores. *Pag. 301. l. 10. Αὐτῷ*) Sic Pell. Αὐτὴν edd. vulgo. *Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ*) Personam MEN. edd. hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Gefn. ead. Τραγωδίας) τραγωδίας edd. antea male. *Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ μνηδαμῶς*) Persona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At necessario omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ὡς Κρόνος — σοι τέθνυται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrobi. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 definebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τό γε γὰρ εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ. *ead. l. 8.* Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, qui, ut lucrum faciant, iniurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐδ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείψει μὴδ' ἐταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permulta, satis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀναγνώσω) Non agnoscitur a S. & B. 4. illud ἄν, quod ante v. ἀναγνώσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in ple-riusque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter vertit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαύσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν προέμι omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus aliter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγέσεως. Ap. Aesop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀγαδραμούσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ νότων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV, αὐτὴ ἐξελεύσεμαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. II. H, 332, Τῷ σὲ χερὶ παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθαδὲ νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne bis sine ulla necessitate repetatur αὐτὸν, tum ne ἄμοιρος sine casu transfret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος ἄμοιρος τῆς ἐορτῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπτά) Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non est opus. Vid. 'Ιστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omit-tendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγοραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. Marcilius. Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2. Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronos. c. 17, πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροταῖν ὑποτραμ.) Haec ad imperium eius, cui fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. *si quis universi imperii vim expendat*. Illud potius vertendum erat, *si compararentur cum totius imperii potentia*. VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπασιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certissimum est mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσῃ neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἀνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Iensius iubet in ἐπινεύσει. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum Iensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectt. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μηδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας· ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴτεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολέμῃς multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ καὶ βασιλείᾳ) La royauté de la fevue. Horat. Non regna vini sortiere talis. GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλείας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοία ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epißt. I, 25: ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖξαι ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἄσον, σὺ ἄπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύηται ἡ παιδία. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφιμή σοι τὰ χρέα) Phrafin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός. Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἡρακλεία· sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11, idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Asin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὄρεξας — ἐμπλεκώς. Aët. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aesop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βούς ἐκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βαμοῦ θῆις ὠλοκαύτωσεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσιόδος) Hesiod. *Θεογ.* 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὅγχιές τι. Alterutrum *τι* delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μὴδὲν *τι* — *πρᾶξαι τι* modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte disiunctim *Fl.* & *B.* 2. ut N°. 28. In reliquis prave *εὖ ποιῶν*. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἶος) *L. Fl. V. 2. P.* & sequentes impressi. In reliquis prave *οἶος*. SOLAN.

ibid. ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. *Od.* 1, 109. SOLAN. Nisi quod *ἄσπορα* apud Hom. Sed *ἄσπορα* Lucian. etiam supra *Rhet. Praec.* cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσός. . .) Alludit non ad auream tantum astatem, sed ad locum Hesiod. *Ἔργ.* 109. Vid. Cler. *Art. Crit.* pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὃ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἶκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλόανθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista coniciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros.* VITRNG.

ead. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatiorē substituerint quidam librarii. Retinuit tamen *παιδοτρίβας* Hagen. 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt*; nisi quod *boiae* ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius *Perf. III, 3, 15, Compedum tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλόανθρωπον) *Φιλόανθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε* &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectionis constructionis foret, de qua paulo supra, *Mort. Peregr.* c. 45 pr. Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τολάντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritiam pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum misere perdidierint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Το ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ' οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι mallem ἔστί. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la sebue. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς ex-cidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τοῦτοις) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσοῦν χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασχεδάσας recte haber, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἔναρ ἐπιστάς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐπιστάνας, exemplis docet I. Elsn. ad Aët. Apost. XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ἔναρ pro κατ' ἔναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἔστι) Scribendum fuit εἰν. SOLAN. Obsequer Solano εἰν rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt diffimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic iungit Hom. Il. 2, 273 — 4, Θῆς — καὶ ὑποσχεσθαι. Mox cap. 13 apud Nostr. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαϊρόντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermor. c. 24 & 57. Asin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀποθνήσκε, μήτε — δῶς σεαυτὸν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνέϊλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἡλευθέρασε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἶη θυγάτηρ· καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τοῦτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλοι δ' — Ὡς Ἥλιου θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσῃσθε. Diffimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀνηκάστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιηφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessell. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elshner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτίων) Μονοχίτων ὄν. An μονοχίτων ὄν scribendum pro μονοχιτίων. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una V. 2. reliquae edd. μονοχιτίων. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οἰοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elshn. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) An προσπελάζειν legendum? GUYET. Legendum προσπελάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20, & Έρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, assimilandi notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum προσπαίζειν, alludere. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet προσπελάζειν, accedere, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαστον. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est μὴ μάτην &c. SOLAN.

Pag. 16. l. 2. Ὡς ἀγειροῖεν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine verfas conspici, ut Cybelae matri sese adiungant? cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλὰ μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρύνῳ ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyr. differt. tertia μὴδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγειρόντων διαφέροντα, οἱ δυοῖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt. At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθάδζοντες verterant, eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Crefollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μὴδὲ τούτο ἐξέστω intelligunt rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalicias, ne id quidem fas esto. Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελουμένοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βᾶκηλοι γυρόμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Mf. τυμπάνοις. Nam quamvis & cym-

Lucian. Vol. IX.

Y

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota hæc sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecynthio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vett. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & consiliu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρώτοι) (Distinguendae hæc leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripsit etiam Aristoteles νόμους συμποτικών, teste Athenæo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξετάζω, μὴ δὲ ἀναγράφω & c. μὴ δὲ λ. ἀσχεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. A. W. adscriptum erat *ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι*, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus hæc verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia γυνάξω intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. l. 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro *γραφέτωσαν, ἐχέτωσαν*. Vid. similiter *ἀποτρύχοντων, ἀπαιτούντων*, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. *ἀπερρίφθω* pro *ἀπερρίφθωσαν*, & Solani ad *Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14*, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis *ἐπαιρέσθων* pro *ἐπαιρέσθωσαν* frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. *ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων*. Ac III, 30 f. *φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων*. Ibid. Ep. 52 pr. *ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται*. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciph. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περι-
την τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀβάρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χάρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν,
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἐορτῆς) Ceterum ante solemnitatem.
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verte ceterum die ante solemn. Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτρυχόντων) Recurrunt, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Δημορίτας) Ἀπὸ τῶν δημοριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: Ammian. Marcell. L. 27:
— adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant;
milites vero δημορίται nuncupati, dupla stipendia merent, ut
docent nonnulli. Aeliano δημορίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἀρχὼν
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. Lucianus: ἐρυμάτιον ἐφρουρεῖς
δημορίτης ὢν. Rursus in Chronosol. — ἄξιον γὰρ δημορίτας εἶ-
ναι. Arrianus: καὶ ἐπὶ τούτῳ δημορίτην Μακεδὼνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα
μείονα μὲν τοῦ δημορίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευο-
μένων ἔφερεν. Curtius L. V: Itaque delectis equitum VI milli-
bus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedestris acies erat. Nescio, an hic Di-
moiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandat. — Sed in Curtio
recte iam Dimachas editum, qui & ἄμιπποι Graecis dicuntur,
alique sunt, quam hic δημορίται. In Ammiano vero priore
loco Diognitae legendum, ex Salmasio monuit Freinshem. ad
Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus δημορίτας apud Lucian. ter,
quar, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam pu-
tem, quam ut multa addam. Origo est α δημορία. Ita δημο-
ρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθές) Sic recte scribitur in Fl. B. 2. & P.
In reliquis prave ἀπαχθές. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. Τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἄλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic inferatur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Iuvenal. — *Quamvis solida hora superfit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta & salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερὲς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variæ autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitius delictisque sacro. Ut contra cum XX. pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δειπνῶν ὁδοῦ, ἢν καὶ στοιχεῖον ἐκάλεον. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnii; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis muturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonium, diversitas, pedum discrimen vel maius admittit. Add. supra *Orisip.* cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομὴν) I. e. *προνόμισιν*. Vett. Codd. consue-
lendi. GUYET. Mallem *προνομίαν*, *praerogativam*, cum Pel-
quam *προνομὴν*, *praedam*, *pabulationem*. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) *Προπεμπέτωσαν* legisse videtur interpres. Sed τὸ *παραπεμπέτωσαν* rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμπορεύσθαι τὸν ὕψων &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adstent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅπῃσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, *παραπέμπο*, *comitor*, *adsto* &c. Vid. *Ἑρμ.* cap. 72: *διαναστάντα δὲ ἀξιώ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψῃ ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου*. Adde *Εὐχ. c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν* & *Δικ. c. 1*, ubi ventus dicitur *παραπέμπειν τὰ πλοῖα*. Rursus si *Fl.* editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. *Παραπέμπομαι* enim non est *comitor* &c. sed *reūcio*, *amando* &c.

Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum 'Ετ. Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἷσα ὕσους ἑραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μὴδὲ παραπεμπέτωσαν itaque erit, *neve iam cito praetereunto*, & sic opponitur τῷ, μὴδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὅπῃσα χαρὴ ἀποφέρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον Legend. videtur, καὶ ἐτι ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπίνοντες τοῦ πλουσίου) An non scripsit auctor, πάντες πᾶσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένητες) Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πένητες Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπίνοντες) Erasmus videtur legisse προπίνοντος, dum vertit, *ubi praebiberit dives*. Sed vix potest locum habere: nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praeire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάνυχες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox Aët. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον; GUYET. Fl. sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττενέτωσαν &c. B. 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττενέτωσαν &c. Iunl. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua Par. fere consentit. Solanus distinctionem Iunrinae mutavit. Gesnerus aliter: hunc igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca respondeant. REITZ.

Pag. 22. l. 4. Οὐτε λοιμὸς) Obversabatur menti scriben-
tis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic
cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶην) Recte vertitur, *in quo statu esset*.
Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τού-
τοις ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist.
ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L.
Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap.
16, ἐν ἅπασι ἀφθόνοις ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίσον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequa-
tionem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III
Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forf. ὥς γὰρ νῦν. Ed. *Baf.*
ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest
tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & so-
lemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rur-
sum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit No-
stro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic
infra c. 23, ἑορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύ-
να δὲ — τὸν νῦν δὲ — μάλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

*ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία
φησὶ &c.*) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint
inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omni-
no careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis
altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc
valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur
proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editio-
nibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud vi-
deo, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus du-
bito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος,
atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de re-
bus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνίσότερα, quam for-
mica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait:
Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes
ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tan-
ta est inter universos conditionis & fortunarum inaequali-
tas. IENS. "H) Iensii emendationem confirmant L. *Coll. & Fl.*
In reliquis impressis prave legitur ἢ. SOLAN. Plus certe falsi

ineſt, ſi iam cum lenſio ñ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ñ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane respondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ñ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ira exhibentes, tanto magis certiſſimae lenſii coniecturae obſecundandum; quæ eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ñ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἶοι) Sic recte *Ven. 2.* ut *Nº. 24.* ne te longius amandem. In reliquis impreſſis *οἶον*. SOLAN. *Οἶον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται*) Nondum recipio Venetarum *οἶοι εἰσιν*, licet *τραγικοὶ* ſequatur. Supra *lov.* Conf. c. 18 med. *οἶον ἀνδρεφόνους*. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaeppiſſime fungatur. Verum quia infra c. 24, *οἶοι εἰσιν* omnes praeferunt, poſſit & hic ita legi. Solan. *ἐμβάδες* corrigit: ego nondum; nam & mox ruriſus *ὑποδησάμενοι ἐμβάτας*. Conf. ſupra *Adv. Indoſt. c. 6 f.* Et *lov. Trag. c. 41*; ubi tamen male in textu operae dedere *τοὺς ἐμβάδας* pro *ἐμβάτας*, & *ibid.* in nota ad Schol. male *αἱ ἐμβάται*, pro *οἱ*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. *’Ον. c. 16.* SOLAN. Sed *ἀνυπόδητος* *Lys. p. m. 511.* REITZ.

ead. l. 12. Οὐ ταιαῦτα &c.) *Hefiod. ’Εργ. 116.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπαρος &c.) *Homer. Od. 1, 109.* SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione *Homerus*, nempe *ἀσπαρτα καὶ ἀνύροτα πάντα φύονται*. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et *φύω* ita recte tranſitive conſtruitur. *Long. Paſt. III, p. 103 ed. Moll. ταῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὄρας*. Noſter ſupra *Icarom. c. 28, φύει πάγωνα*, alit *barbat*. Et ipſe *Hom. Odyſſ. H, 119, Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει*, *Zephyreus ſpirans haec crefcere facit*. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρυσοῦς εἶναι) *Hefiod. ’Εργ. 109.* Primo obſerva, *εἶναι* de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Ταύτου) *Ed. P.* mutavit hanc vocem, fecitque *ταύτων*. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γούν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro certe *quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in *Commentt. p. 475.* Conf. mox c. ſeq. *ἄρτων γούν*. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) *Απ τόσας*; pro *τοσαύτας*. *Vett. Codd.* inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, si-
ve exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυ-
φῆς. Neque ὅσας hic nestendum cum praemisso τοσούτων,
quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον
legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separa-
tionem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) Insulas. GUYET. Bene. At supra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interfit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) Ceram agrestem, bulbum. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτράγοντες forsan. GUYET. Non
capiō, cur derivatum a τρώγω, comedo, arrodo, hic sit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc
longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura
tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave veritas κοιτί-
σι, cubilibus: sunt enim arculae, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi so-
lebant. Hesych. Κοίτις, ἡ μικρότερα κίστη, ἐν ἣ γυναικεῖος
κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. BOS.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impressis
ὑμῶν quamvis in versione sit nostrum. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
surdum. In ἀναισθήτου charactere apud Theophrastum est φα-
κὴν ἔ-φω δὲ ἄλλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἄβρωτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσούσαν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπ-
εισπαισας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Diod.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεισέπεσεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεισπεσόντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκουν-
τες ἥδη κυριεύειν. Item cap. 53, παρεισέπεσεν εἰς τὴν πόλιν.
Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω invaden-

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata; quae a *παίω* corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, *παρορμώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμίζ δὲ πᾶσιν ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης.* Aelian. V. H. XII, 23 f. *ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, irruunt, insiliunt in fluviis, armisque contra eos pugnant.* Ne reperam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. I. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33, *ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀνὴρ ὅς ἐστι ἐμὲ, ille irruens &c.* ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Past. II, 78, *λύκος ἐμπεσὼν λύπος in oves irruens* dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Et si frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c. 20, *ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα*, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. *μετὰ τῶν ὅπλων νύκτες εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον.* Ubi rursus pro hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. "Ομηρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a fociis Ulyssis Solis boum. "Οδυσσ. M, 395:

*Εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
"Οπταλέα τε καὶ ὀμά· βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή.* GESN.

Pag. 29. l. 2. Οἷχεσθαι καὶ ταῦται) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum ταῦτας. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud oī non satis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὴν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Poteest tamen ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut oī ponatur pro σείσι vel αὐτοῖς, per distributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. δέ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut oī sit dativus ab οὗ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. "Επιρρεούσης τῆς κόμης) "Απορρεούσης τ. κ. MARCII. "Υπορρεούσης) In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρρεούσης, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, 'Ετ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ὑπέρρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. "Ες τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam divitias habere. Sic Philostr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ δαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

ead. l. 8. Τῷ TIMIΩΤΑΤΩ) Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμωτάτην. Ille apud Theophras-

flum ἀναίσχυντος ad ἀκόλουθον, servum pedissequum, εὐω-
χοῦ, inquit, τίμιε. GESN.

ead. l. 13. Πέπαιμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus fer-
me impressis εἰς ἃν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit.
Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non
agnoscit, lubentes exsulare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. Εἰς ἃν) Delenda videntur. GUYET. Merito Fl. haec
omittit, misere enim ἃν repetitur unico tantum verbo in-
terposito. Possem quidem coniicere πέπαιμαι εἰς αἰῶνα, in
perpetuum destitit, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis
illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo
Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως.
GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ δὲ σῖτος φθειριζήσῃ) Benedictus: ne fru-
mentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos
φθειρίζω. Sed est dispescenda, ut in Ms. φθειρὶ ζέσῃ, hoc est,
verme scatens. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut
alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, vermibus plenus: quam-
vis & φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. Φθειριζήσῃ) Φθειρίζω, an φθειρίζω; GUYET.
Alibi hoc verbum non invenio, φθειρίζω quidem ap. Steph.
in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec ta-
men dicere habeo, num a ζάω vivo, adeoque quod vermi-
bus quasi vivat, an a ζέω ferveo sit derivandum, utrumque
enim aptum. Verum quia tum φθειρίζεσθαι potius formaret,
& supra etiam σκωλήκων ζέσας, vermibus scatens, habuimus,
ita & hic forsitan φθειρίζεσθαι scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἑλληπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα.
GUYET.

ead. l. 16. Ἴσως) Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes
autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκότερον) Σύνεσ καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ
ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet.
GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) Libido, quod nota. GUYET. Nota hic
τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pa-
teret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam
quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea scribebatur συνεξελέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμένοι) Συγκεκριμένοι legendum videtur. Το συγκεκομμένοι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττυμένοι) Quid vulgatum συγκεκομμένοι sit, nemo credo edisserat: idcirco reiecit, & hanc vocem Luciano alibi usurpata, peropportuna, & reiectae faris similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituiimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ βακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένους. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἡδὲ legit interpres. GUYET. Ἐστὶν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur ἡδὲ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡς περ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typographae culpa illud οὐδὲ inter ὥς περ & σὺ, quod habent S. & B. 4. adstipulante Mf. Reg. 2954.

Pag. 35. l. 1. Εὐ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνῆν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mentas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἶε τὸνναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρωῶσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξίων) Antea in omnibus legebatur ἄξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπνων πέρι) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμην γράψαι πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσεὺς ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. Ἰσοδαιίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαιιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδαιίτης, ὃ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Ἀ δαιτα δαιτῶν descendat ὃ ἰσοδαιιτητής, ut mox c. 36 habebimus συνδαιιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαιίτης, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de EI pag. 692 ante med. H. Steph. Διώνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαιίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς εἰσεως, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitia datur Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocratonem & Suidam, Ἰσοδαιίτης ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημιώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαία ἐτέλει. Laudat Harpocraton hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδέτης, ὑπ' ἐνίων ὃ Πλούτων' ὑπὸ δὲ ἄλλων ὃ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. lect. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδαιίτην, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοί, καὶ) Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpres: GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἰστώσαν) *Discant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, &c) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπανάει) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prod-euntes. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μονίους τῶν λύκων) Censebat vir clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μονίους τῶν σκυῶν;

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud Lycophr. πόρκος μόνης, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnīs: καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκος: σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (post med.) statuit sibi μονήρην τὴν διαίταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Immo etiam μονιὶς proprium videtur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. Μονιὶς ἐκ δάμνοιο θορὸν λύκος ἀσχοπον ἄνδρα Ἐκτανεν. Hinc etiam apud Suid. μονιὶς est μονόλυκος: pro priori parte stat Hesych. Contra omnes Mil. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. l. 4. Παρασκευάζουσι) Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne abhorreat ab ἐάσουσι & συνέονται. GESN.

ead. l. 6. Εἰ μύοντες οἱ πάντες βαδίζοιεν, ὑποβόμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλευργίδας ἐσθλὰς &c.) Ait Saturnus divitibus, Si pauperiores taciti irent, (singamus enim iia) nonne id maxime vos uret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes? Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαίσεθ, vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. IENS. Perperam vertitur, si pauperes abirent taciti. Nam μύοντες βαδίζειν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic est claudere oculos, quod aliter καταμύειν & καμμύειν dicitur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τουτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent sequentia: Nonne id vos uret, cum sic non haberetis, quibus purpureas vestras vestes ostentaretis? Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. Ἐπιδείξετε) Fl. vid. Iens. In reliquis ἐπιδείξασθε. SOLAN. Ἐπιδείξασθε) Forte blandior medicina, & magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπιδείξασθαι. GESN. Ἐπιδείξαίσεθ legendum videtur. Guyet. Idem coniicit Iens. nec improbem; sed quia Florent. ἐπιδείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. ἐπινεύσει, pro ἐπινύσει sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Ὀπτώμενοι μεταξὺ) Μεταξὺ ὀπτώμενοι mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravarum est. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in *Fl.* & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex *Λεξ.* cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψήττα *Ἀναβ.* cap. 49, & confer *Ἰστ. Α.* c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνασαι) Ψήτται habet Aldina posterior, quasi de anathibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρνίθων modo fit mentio παχειῶν, id est, gallinarum pinguium, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιημένον, illi σιττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem *Λεξιφ.* cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obscundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide noras. Et ψύτται manifeste falsum est; sed vel ψύττα cum *Fl.* vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam i Bergleri ad Alciphron. l. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. Ἰσοδίαῖτοι καθεστῶτες) Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μὴ δὲ τὸν συνδιαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare. GRAEV. Ἰσοδιαίτητας — συνδιαίτητην) In impressis omnibus legebatur ἰσοδιαίτοι. Mf. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαίτητης affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

διαίτητὴν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fugisse haecenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. ὥστε δυοῖν δάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προΐεμένους, αὐτίκα μάλ᾽ ἀνεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Vitiosissima oratio. Emenda ocius προΐεμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiger. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto fatis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum invehi &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. Guyet. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΤΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasmus, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianeus Ἐτοιμοκλῆς, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Luciani Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histor. Conscr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἐτ. Δ. X & II memorantur Aristtaeneti, fictitii esse videntur. SOLAN. Ἐν Ἀρισταινέτου) Scil. οἰκφ, ut supra Philops. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρίνος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένετο) B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut. remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρώνησαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce puderet. In omnibus legebatur ἐπαρώ— in Ms. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἐκφ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξιώναι) Stilo persequi. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophos; quam cum interprete, & pridiana hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noster post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμέρειαν. Afm. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλικὴν φροσίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γινώσκων) Ὑποσέλοιον Luciani stili pro Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. "Ὁς ἀκριβῶς οἶδα.) Scripturam Mf. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cum mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. 'Ακριβῶς γινώσκων) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedisse suspicor. Iensf. ad Reviv. c. 13 f. foliocisium id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοῦτον Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wesf. duo similia addit, & ad Comment. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνελχόμενοι, & Κρώνιον Ἀστράπτον, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Aet. Apost. XX, 3, Ποίησας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνῶμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyf. Or. de Aristoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐλεύσδιντε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδόκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἰππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημ' αὐδὲ δυοῖν ταλάντοις ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. Nominativi pendentis. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisq. proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittaireum de Dialectr. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbique, in poetis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀλοῦσαι) Πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire &c. MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscripsi. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ: quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξῆς) Sic, ut conieceram, *Fl.* In reliquis est ἤξῆς, & in O. Ml. SOLAN. Quid est vulgatum ἤξῆς, venies? quare lubens Florentinum ἔξῆς arripui, & retinebis in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἄλλ' ὅπως) Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δέηση) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἀγασθαι γυναῖκα, uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτου) Τῷ Χαίρεα infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζηνοθέμις) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincit utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III, senem Stoicum primo loco nominat: παρὴν οὖν ἐν τοῦτοις Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς, οὗτος δὲ πρεσβύτερος. REITZ.

ead. l. 8. Διδάσκων) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκων) Ordo: διδάσκαλος ὦν τοῦ Ζήνωνος υἱὸς τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. Διδάσκων ὦν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, υἱὸς τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte dicerunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, Aristlaenetū Zenonis filii praeceptor.

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaeonem filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarior Erasmus, quod esset Zenoni Aristaeoni filio praeceptor? Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciph. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ νεὸν Χρύσιππον Ἀριστόκρεων ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλιδὸν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulyssē primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrium Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἑρμῶν) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαῖος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδεξιοῦντο ὡς τινα τῶν κρείττωνων) Et ut Deorum aliquem exceperunt; non vero, ut ille verterat, & ut quæquam ex praestantioribus salutarunt. Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοί, ut recte Hesych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus noster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi μοχ οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonaet. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἰων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλεινῆρα) Hesych. Κλεινῆρες. Δίφρος, κλίνει. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος: sed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oik. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, αἶτ, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὀμηρος ὁρθοθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni *ἦν* ad *ὁρσούρην* referas; & cum paulo post *ὑπέρθυρον* & *ὑπερθύριον* neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipti p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario *ταῦχον* intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianuae oppositam significat, ita quando de loco ianuae opposito usurpatur, neutrum fit, & *μέρος* forte intelligitur, aut *τείχος*, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatus masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte *νᾶς* intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque *ἡ ἀντίθυρ*, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret *τὴν ἀντίθυρα*. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut *διάθυρον*, *ὑπέρθυρον*, *πρόθυρον*, Stephanus indicat, de *ἀντίθυρος* nihil ferre habet. Nec ego alia praeter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. ὦς — ἀξίας εἶχε) De *πρωτοκλισία* vid. Buleng. & Strukii antiqu. conviv. atque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118., No. 9. Ceterum *ἀξίας* genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. l. 4. Τοῖν ἀνάκοιν) Maufacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Tim. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam *Διόσκουροι* alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πᾶν) Lege Ἐπικούρου τοῦ πᾶν. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. Εἴτ' ἐγὼ) Philosophorum uni & Rhetori antepositur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciph. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμονῆς ἐρεγγυεν, haec inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπεισπέπαικα, & paroemiogr. in Μυλωνίου δίκην. Vid. etiam supra Έτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπαισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεισεν. Kusteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεισεν) Bergl. ad Alciph. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte legatur, *Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπάταικεν*. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi *ἐπεισπαίσας*, & med. ubi *ἐπεισέπαισαν* dedimus, licet edd. *ἐπεισέπεσαν*, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia exempla, quae pro *—σαν*, a *πίπτω*, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum *ἐπεισέπαισαν* sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & *παρεισπεσούσα* legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a *πίπτω* composita, *irruendi* potestate sumpta, afferro. REITZ.

ead. l. 9. *Ἀλκιδάμας*) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. *Μενέλαον*) *Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ &c.* GUYET. Hom. II. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. *Ῥέκρουον*) *Ῥεκούω*, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic *Ῥέκρουον* est *ἐντήχουν*, *ἀντεφώνουν*. A cithara metaphora. GUYET. *Ῥέκρουον*) Id est, *ἀντεφώνοντο*, *ἀντέλεγον*. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, *ὥς ἐρίστε προειδόμενας τὰς ὀφειλομένας καταλήξεις αὐτοὺς Ῥεκούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντες, ὥς ἐν χορῇ τινὶ προαποδιδόναι τὴν βάσιν*, quas iam animo praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiiciant ac praecant dicentibus &c. Summum credo a citharæ oedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivæ alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: sufficiebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi *τῆς ὑπὸ* in compositis diximus ad *Ὁρχ.* cap. 16. GESN.

ead. l. 12. *Ἀφραίνεις*) Hom. II. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. *Ἄλλ' οὐκ — Ἀγαμέ.*) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἐδεδοίκεσαν*) Mf. Ox. & Fl. recte. In reliquis *ἔδεδοίκεσαν*. SOLAN. Solan. iota deleta *ἔδεδοίκεσαν* fecerat pro vulgato *ἔδεδοίκεσαν*. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. *ἕλπιζον δὲ καὶ ἔδεδοίκεσαν*. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodor. VII sub initium similiter *ἀναβεβήκεσαν*. Ita *διεφύγγεσαν* App. AL. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquam perfecti, iuvat addere Nostrium supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. *κατεπεπλήγεσαν*; & paulo post *ἐδεδοίκεσαν*. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter *ῥέσαν* & *ῥέσεισαν*. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόνν ἀτεχνῶς ὄντα) Sic impr. omnes & O. Ms. Ego βόνν ἀγαθὸν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Ms. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυνῶν) Ita Ms. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιστρές, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleri sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen assidere. GESN.

ead. l. 8. Καθίζεσθαι) Non opus est καθέζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. Ἐστιᾶσθε) In Ven. utraque mendose hic legitur ἐστιᾶσθαι. SOLAN.

Pag. 56. l. 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὗ τοῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχουσιν Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινος ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πινυόντα. Ad quae Iebb. Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom. REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφον) Εὐμεγέθη κύλικα Alciph. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδούναι) Ita Cod. Ms. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. l. 3. Ὁ παρὰ τῷ Φίλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est huius putidi commenti origo. Nam doctior Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum esse, vid. Hemsterh. ad Somn. sive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περιεσοβείτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciph. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περιεσβουμένης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσεις) Iterum ὅ, τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpres, quid rideret. IENS.

Pag. 58. l. 11. Παραστήναι) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστήσάι μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Eltn. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Nostrium supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρεστάναι τῷ Διί. REITZ.

ead. l. 12. Ὁρεοκόμεν) Lege ὄρεοκόμεν. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὄρεοκόμεν montium, & ὄρεοκόμεν mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσαν) Cave cum *P.* quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Et si φθάνω fere perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἔφθην συμμίζας. Noster Vit. Aucr. cap. 26, Tox. 2, Diss. cum Hef. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciph. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem *P.* non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβην αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβην vertendum active, ut fecit interpres; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

omnes permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴ commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιὸς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετον τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia.* Deducitur alius, qui illud *inducta* interpreteretur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristaneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροιμίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν τοσούτων ἠνεσχομένη. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπτόκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauferat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτόκει. Sed nihili hoc. Quid statuum, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Δίδς, ἔφη, σωτήρως ἦδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas, ab iis *sanitatem Beatæ virginis strenue potari solitam.* Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis* &c. Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigornienfi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam infanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλιχα. GUYET.

ead. l. 9. Ἄτρεπτος) Ms. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἄτρεστος, Luciano alibi etiam usurpatum Μνίσq. cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἑρρα-ῖοςδεi satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. Il. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὄψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi; ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὄλῃν πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελοιοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὄρες φαλακρόν. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam enicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρον pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. Mισθ. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gefn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμημένοι τὴν γνάμην. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rasos fuisse, pistrinarios & ustores semiratos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mf. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. GUYET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Paft. IV, 127, (al. 135) & πανηγυρεῖς Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτὰ ἐπιλέγοιτες, σκωμμάτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχον τὸ βίμα· & Ἐτ. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Adv. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκροτῶν) Ab homuncione comparato, *gataffé*. GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extemplo per fenestras in aream proiecit.* Ἐπιρρίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod & Mf. prae se fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὅφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θύριον, σωθῆναι αὐτὸν) *Benedicti interpretatio haec est: vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus.* Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θύριον, & Latinis *revellere feram*, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: *Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine.* Sed haec sunt ἀπροσδιόγιστα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θύριον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θύριον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paulo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀνασπᾶντα ἐπικλεῖσαι τὴν θύραν, at illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θύριον) *Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine.* BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θύριον) *Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam Mss. Ox. & L. auctoritas.* In reliquis edd. θύριον legitur. Ἀνασπᾶν quid hic notet, optime te docebit c. 57. τοῦ. SOLAN. Θύριον) *Lege θύριον.* LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἀνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρόν, ἀλλὰ καὶ πάντῃ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγεννημένος) *Interpres legit γεγεννημένους, ut qui vertat, immo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt; & forte id γνήσιον Luciani est.* Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commode exponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & prorsus utilis factus ad sequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem definiret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem spontus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset. IENS.

ead. l. 15. Γεγεννημένους) *Fr. & Cod. Bar.* In reliquis γε-

γεννημένος. SOLAN. Ienſ. vulgatum defendit. Sed ſi ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixiſſet. REITZ.

ead. l. 16. Ἑτοιμοκλέους) Scripturam hanc conſtanter tuentur ubique libri omnes noſtri. Ego tamēn ſuſpicor eundem eſſe cum eo, cui ſuum de Mercēde conductis &c. libellum ſcribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἑτοιμοκλῆς vid. Miſc. c. 2 &c. SOLAN. Ἑτοιμοκλέους) I. e. quaſi paratus, ſi vocetur, ut ſupra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 ſub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἑτεροκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς retingitur, quod vix credo opus eſſe. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemſterh. videndum Kuſt. ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 420. Ibi invenio, ad verba Ariſtophanis ἐς τῶν ſκυλοδεφῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & poſt alia ſimilia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac poſteriore locutione ſedulo actum; ſed vid. ſi quid opus, eund. Kuſt. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis proferit; & Noſtrum ſupra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philoſf. c. 25. Abreſch. in Animadv. ad Aeſchyl. p. 174 ſuſpicatur, ne ellipſi quidem τοῦ οἴκου, τόπω aut ſimilibus opus eſſe in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Ariſtid. Or. Eleuſ. extr. οὐκ — ἐτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε, item T. II, p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in uſitatiffimis illis & numero longe potioribus, ἐν & eis Ἀριſταίνετον, ἐν Ἀμφιλόχῳ, (quae vide Symp. c. 1, & Philoſf. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipſin eſſe; quid prohibet, quaefo, eandem analogiam hic ſtatuiſſe? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phraſi, ad Dianae, ad Cereris, ac ſimilibus, aedem intelligi, nec quiſquam dixerit praepoſ. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnoſceremus in Graecis? quando eadem eſt ratio. REITZ.

ead. l. 6. Ἄ παρ') Sic omnes impreſſi & Cod. Ox. Suſpectus mihi & hic locus eſt. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. Εἶπω τι) Pone comma poſt τι. KUSTER. Scribe, εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et ſic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κεραινῶν) Quintil. I. *Ceratinas*. Stoici in his multi erant. Diog. Laert. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noſter etiam ſaepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chryſippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatib. Lil. Gyrard. 392, Brod. 471, & Creff. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρείτην) Satis commode enarrat Scholiaft. De hoc vid. Diog. Laërt. l. cit. SOLAN.

ead. l. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. l. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὀγαιῶ) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. l. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Ms. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. l. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neut. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Iusserrat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

ead. l. 14. Ὀμηρος) Il. 1, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Diadae iris τραγωδεῖ Noster etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ἡ λάβετ') Hom. Il. 1, 533, ubi δὲ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. l. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονός, ἐν ἀντιπρόθεμῳ πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Culydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distin-
gue & verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν
ἀντιπόρθμοις, πεδὶ ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est Calydon,
Pelopiae terrae in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fre-
tum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip.
Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud He-
liod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ μεираκίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐ-
τῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: iucundus enim est adolescenti,
& cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium.
Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium tur-
pe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χά-
ρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γάρ, ὡς Πρωτογένης, ἡ τοῦ
Ζήλεος ὑπειξίς τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, mi Proto-
genes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic
& χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρί-
σασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι
αἱ ὑπὸ συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδουσαι. Χαρίσασθαι est dare. Di-
cuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam
faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cuius flos virginittatis nondum
est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est,
laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usur-
pari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς
χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta ca-
lumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192
AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem
paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐσκαψάμην
τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζωπύρον· ubi malim τοῦ νεανίσκου
pro τὸν. REITZ.

Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulga-
tum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Act. Apost. XX, 30, &
quae I. Elsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, ad-
derem. REITZ.

ead. l. 12. Ἡδεῖσαν) Sic Mf. O. In reliquis ἡδεσαν. SOLAN.
Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant au-
ctorum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus
plusquamperf. Licet ἐδεδοίκεσαν, non εισαν frequentius in
auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiast. Ari-
stoph. alio loco Euripidem ἦσαν pro ἡδεῖσαν dixisse ait, alio

loco id esse pro ἡδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitr. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἡδειν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἡδεῖσαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἡδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquam p. dicas, sive ab antiquo aoristo ἡδεσα, qui certe formaret ἡδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διεῖρήγυντο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διεῖρήγυντο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Elfner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρατε ὡς πρεσβυτικάι) Verterat Erasmus, *videitis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles*. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae*, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In Fr. H. & P. Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος: is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἑνός) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur*. Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio*. Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερὺς τοῖν ἀνάκων dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἀνάκες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audendus ergo Maufacus, qui ad Harpocratonem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνάκες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστροπός) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τίτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄγχιω) Vid. Έρμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. Έτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἀξιος ὢν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil haestenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξιος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτίος, aut ἂν ἀξιος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξέυετο) Sic Fl. In reliquis ὑπεξέυετο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc sententia Menandri canentis, ὥς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic momentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μὴ τις) Post haec verba in edd. praeter Fl. omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud delevimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Minus haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβομένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπαδείξαντο. Quo loco Bergl. observat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ Δαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rursus Alciph. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύμμα χαλάσας καὶ καθέως τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ Δαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidamas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. τῷ συμπόσιῳ) Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. τὸ μῆλον) *Discordiae malum*. GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Ms. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθιόντες, τὸσαῦτα) Φυσιοῦσθε, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec Fl. ed. & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπορρίπτειν) Absunt hic & ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impressis existant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξεσθαι) Ms. Ox. In impr. ἀπαλλάξεσθαι. SOLAN.

ead. l. 16. τὸ ἐντελές — δεῖπνον) Ultimus, credo, missus, (*δεῖπνον* abas etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon. ad Athenaei. IV, 20 extr.) fictiores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse Ματτύαν, quam ἐπιδόρησιμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadent ista Athenaei verba: Ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ εὐθὺς περιέφεροτο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτά, καὶ τρυφὴν πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anserculos affos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum τρυφὴν πλακούντων, & convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque putabam τρυφὴν πλακούντων, *frusta placentarum*. GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου) Insigne exemplum, ut error soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis Tagenicus*. Id eodem modo retinuit Benedictus: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est τηγάνου, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Δεξ. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hisce connotat. Quod addit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequentia Kρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων
Lucian. Vol. IX.

των, f. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series; qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velia in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγῆν ἔχῃν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι illud autem ταῦτα plane omisurus. Verbi ἐντραγῆν hanc vim esse, etiam ex Hesychio conicias, apud quem sunt ista ἐντραγῆν, ἐντροφῇ. Ἐντραγῆν, φομίσαι, φομίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnus ad Polluc. VI, 40, τὸ ἐντραγῆν saepius usurpatum de tragematibus, & id genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ) Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκαίριος huius meminixit in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihil prorsus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciph. III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poetis, Pindaro, Hesiodo, & Anacreonte confarcinata. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut Lucian. proficetur: quare ad id emendatio instituenda. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adicere, ποῖνι & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocration & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἶν πόντ') Monitus iam ab ipso Luciano de huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἢ οἶν scribendum esse, ad quod proxime accedit Fl. ἡοῖν. idque Hesiodi imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod ἡοῖας & ἡίδας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot fragmenta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali poetae pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere, quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἶν πόντ' ἄρ' ἢ γ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροισιν.) An ἢ οἶν dixit alludens ad ἡοῖας Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor. Sed quod praemittit οἶν, quasi sic legeretur in edd. Luciani, nescio unde habeat, cum illae tamen οἶν laevigent. Sed vide not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροισιν, & ἤγ' pro ἤγε, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmat. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἷη πόντ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταίνετ' ἐν μεγάροισι. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum ἡοῖη, *matutina*, reiciientem, ac nobiscum ἡ οἷη probantem, i. e. *μία, μόνη, sola, praecipua*, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προῦχουσα) Προῦχουσ' ἀλλάων πασάων παρθεν. GUYET. Optime: nam sic verius constabit, qui iam claudicat, cum media in προῦχουσα corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἥδ' ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrescere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere, immo vel Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere, aut certe Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Καρτερῶν) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in καλῶς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro καρτερῶν lege κρατῶν, a κρατύς. Tumque subsequenter habebis pentameterum, si mox παῖδες resolvas, ut fiat trisyllabum παῖδες. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισώμεθα) Lege ἄσώμεθα, vel πολλάκις ἀεισώμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρίκλου) Hom. Iliad. Π, & P, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κάκεινον μὲν ἄμαρτε) Iliad. Λ, 233, & E, 187. SOLAN. Manifeste nimis παρωδεῖ ad illud Iliad. Λ, 233, Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἑτράπετ' ἔγχος. Quare hic etiam ἄμαρτε & παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GESN.

ibid. Παρὰ) Cod. Ox. παρὰ. Impressi omnes παρ'. Homerus παρὰ, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27. SOLAN. Ἀμαρτε παρὰ) Illud παρὰ pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἄμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς δ' οὖο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciph. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἶψ' ἐμέων) Hom. Il. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατετραμμένας. SOLAN.

ead. l. 7. Ῥιπτουμένους) Cum ριπτέω aequè dicatur ac ρίπτω, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρεταὶ συρέντες — ἐρρίπτουντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forsan νύπορησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutarit: frequentius enim εὐ, quam νύ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciph. III, Ep. 55 fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συνεχθῆναι) An συνεῖναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνοθέμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendat: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed & Gesn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellippi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπειλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐμελλε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abdukturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδίσαντες) In omnibus legitur καθευδίσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεδόντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. *H) Ex Ms. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλὰ μορφαὶ) Tres versiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alcestidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus subiciuntur isti, τῶν ἀδοκῆτων πόρον εὖρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto levissima mutatione ἐκεῖνό γε, & sic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεστῆσαι — φιλοσόφοις) Ad-dam, quod Hemsterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obs. Crit. p. 79, qui versionem Erasmi, Non esse tutum, cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis agitare convivium, reprehendit, dicens: Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non sit opus. Ἀπράγμων Atticis scriptoribus dicitur, qui lites fugitat, litium amans non est: πρᾶγματα enim sunt lites, ut alibi pluribus ostendam. Atque ita Lucianus hic etiam usus est vocabulo ἀπράγμων. Verie igitur locum, non esse tutum ei, qui litium amans non sit, convivium agitare cum huiusmodi philosophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum mores prave, utpote qui in convivio saepe, postquam mero incaluerant, pro sua quisque secta inter se verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quoque pervenerint, adeo ut saucii ac mutilati nonnulli e convivio ablati fuerint. Haec ille: πρᾶγματα vero lites esse, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere. Vid. modo Aristophan. Plut. sub init. ἀλλὰ σοι παρέξω πρᾶγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: ξένος ὦν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πρᾶξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & sacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἰπὴ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII, 2. Quod & Noster mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέειν) Saepissime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SOLAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem sensum habet. Aliud enim est infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεῖν male δοκέει rursus c. 29. Sed cap. 10 vicissim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro alisque familiare, ut supra indicatum de Lucr. § 5. Adde Philop. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἐπαθε κακὸν οὐδὲν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Τα ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλι) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γιγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinques una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mut. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσεων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων *ibid.* D. Ἐρχομαι ἐρίων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημανέω indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομανέωσι permanebunt IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἔζομαι statuo, instituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) Syrium veritas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. l. 1. Ὅκῳσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micyllus, quem postremus fere expressit, Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verti posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοῖς μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάμην, ὅκῳσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν οὖν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιος &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμεῖς Ionice? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. A. i W. hic & Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδεῖξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀπὸδεξις ἦδε. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδέξατο δ' ἔργα. quamquam & προσδεῖξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἰρὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In im-
preff. οὐνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in
contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ioni-
bus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri.
Ἰώνων ἰδίον — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν
νόσον &c. Noster infra c. 14, μητρί — οὐνομα. c. 19, οὐνομα
ἢν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & mo-
do τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non
statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα.
E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων
τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοτεθμημάτα ἐσσι
&c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic
studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet,
id ubique praeferendum, quod a communi Attica plurimum
abit. Οὐνομα & τοῦνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256
A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: li-
cet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγον Ἀσσύριος) Λόγον legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιόν) Observandum hoc inprimis est,
antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simu-
lakra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2.
D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπῶπα) In marg. Basf. adscriptum: Hoc itaque
non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29, ubi rursus
bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling.
Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: unicui-
que etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Veperem: BOURD. V. Caf. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737. SOLAN.

Pag. 88. l. 6. Ἐς) Minime auscultandum lectioni *Fl. ἐς* enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ σὺς) Vid. Bionis ea de re Idyllium. SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακείται) Alias παρακείται in singulari. Ut διακείται & προσκείται ibid. 134 D. & κείται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέσται bis recte, item cap. 10 &c. & cap. 29 ἐπικείται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὐνομα ἐπικείται, & cap. 27 ἀνακείται αἰτίν, & cap. 34 κείται θρόνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεταί. Sic γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicare mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰς ἡμέρας) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὔρεος) Cur οὔρεος non aequae Ionicum esset, atque ἔτεος, πάθους, modo praemissa, & πελάγους, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper ττ, in ττ.

ράσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσαλών, τάσσεσθαι, κρέσσω, ἐλάσσω, πλάσσειν, περισσύν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ed. Hippocrar. iota in his non subscibitur. In Herodori ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγχῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Efsaiae non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante δάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένε. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῆς ἡμέρης) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτης τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅδον) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὲν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῶ ibid. paulo ante legimus, & ὁδὸν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ἱρὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita fere aequae frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἰρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρης) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Πητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maitt. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδρῶσι γὰρ) De his imaginum fudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heins. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatæ Virginis lacrimantes effigere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἔστι) Non acu rem tetigit interpretes, qui habet, *quint etiam in iis, quæ novi, præcipue sunt opes.* Cum sensus sit, *quint immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quæ ego novi, primum vel præcipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορεύουσι suspicor; verum nihil muto, quia *φέρουσι* deinde frequenter omnes, etsi & *φορεύουσι* eadem hac historia in verbis composit. *Φέρειν* & *φέρουσι* Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At *φορέειν* pro *afferre, portare*, unde *φορεὺς baiulus*, usitatus Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto *φέρουσι* tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἔορται) Forfan *ὄρται*, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδέδεχεται) Pro *ἀποδεδεγμέναι εἰσι*, i. e. admissæ, receptæ. An ab *ἀποδείκομαι*, seu *ἀποδείκνυμαι*; designatæ, constitutæ. GUYET. Est ab *ἀποδέχομαι*, i. *ἀποδέχομαι*. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. l. 5. Δέκομαι) Bene. Sic & *δέκομαι* Herod. VI, 382 C. *δεκώμεθα* IX, 586 E. præter illa, quæ Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. aspiratio servata. Nam *ἐπιδέχεται* I, Aph. 5. *ἐνδέχεται* I, Aph. 7. *προσδέχεσθαι* III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα) Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθεα) Pro *Σκύθην*. GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἄττεα pro Ἄττην cap. 25 a. m. *δεσπότεα* pro *δεσπότην*, quod & Herodoto sic scribi, veluti & *Καμβύ-*

στα, vide apud Maïtt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστεύς & Ἀριστεύς, Βορέυς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεή) Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὸν) Satis iam audiui πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πολλὸν enim & πολλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πολλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πολλαὶ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πολλοὶ p. seq. Πολλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοποῦλ III, Aph. 7. Verum & πολλὸν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὸν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: minor tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε ὃ πάντα — ὄλοντο) Antea legebatur ἔστ' ὃ — ὄλοντο & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capituli. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχς) Ita Homerus fere perpetuo; sed poetice. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligant, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχς forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχς ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχετε &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχστο, item ἀρξάτο, & cap. 24, ubi & ἔχς vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχς, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihiq; cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. l. 7. Φορέουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φορέουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 96. l. 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &c.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Εἶνον) Malim ξείνον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξείνη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitano-
rum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλίουδαρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροισι. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphy. de abst. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διὰ τινὰ

αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πύδας καὶ γαστέρα

οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὁδὸν

ἔκαθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θένον

ἔξιλασαντο τῇ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν θένον οἱ Δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγη, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἔξεστι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπχομένους. Addit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plutarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμφυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 : Διδὸν τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυφῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἐνεστὶν αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσαγορεύουσιν, ὅτι χρώνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θαλάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθυὶ γράφουσιν. L. Bos. Adde Wessél. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem, alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II. Poët. Aitr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in Porphy. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Illustravit ex hoc etiam loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hyperidem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versiculos: Τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτιεῖ Ὀψοφάγος γάρ· ὥστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrōsa hyperbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a piscibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios. GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστέρην ἀπῖκετο) De eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed originem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτὴν· ἐνιοὶ δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστέραν, καὶ πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέξομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέχομαι, in reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. GUYET. Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus impressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic satius visum locum re-

fingerē, ex utrisque aliquid decerpēdo; quo facto nitet iam sententia. Absurda enim & *σολοικίζουσα* scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἄττις δὲ γένος Λυδῶς) Vulgatus Ἄττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat, Ἄττις a Lacedaemoniis vocari Ἄττις, τὸν Ἄττην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἄττις dicitur. GRAEV. Vid. Hesych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημῆια δὲ ἢ δεῖς τὰ πολλὰ ἐς Πάνν ἀπικέται) A Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro simili est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita & Graeci verbo ἤκω uruntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἤκει. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἤκορτας ἠνεγκαν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Συρίην ἀπίκητο, non movi vulgatum ἀπικέται, etsi hic forte ἐπικέται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φορέουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἄττια) Pro Ἄττην. Conf. supra c. 12 Σκύθια pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Craff. 1011, ἦν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἶδε Ἡραν, οἶδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖνν) Pro ἐκείνν, recte, ut rursus infra § 60. Ita κεῖνους Herodot. VI, 385 B. Κεῖνων IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrum ἐκείνους reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκείνου L. II sub init. ἐκείνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκείνον IV, 256 C. ἐκείνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίην) Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίην, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μυζοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν Ταῦργον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiafles modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 438, tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantum tribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum; sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίας: nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἦνεκε. GESN.

ead. l. 10. καὶ ἐλεφάντων κέρα) Et elephantum cornua. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephantī, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulus, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petus,

Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur; cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore: hinc facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes *Boves Lucas* vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἦνεκε) Recte, pro ἦνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνένεκεν Herod. VI, 391 A. Ἀπὸνέκε VI, 390 A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctiorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ— ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνέικω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοὶ) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Φαλλοὺς &c.) Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἣτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλοῦς, φησιν, Ἕλληνες Διόνυσον ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλούνται δὲ τὰς, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, etsi φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

πειν sufferre, pati, & suspicio quaedam resideat, ubi contra confusum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀνδρας μικροῦς) Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, *μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας*, & paulo post *ἔχων αἰδοῖον μέγα*. Sic apud Hesych. *νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα*. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum *δυσσειδῆ καὶ βαθυαἰδίου*, lege *βυτυαἰδίου*. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κόμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῶ τέω ἔλασσον ἐν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται ἀεΐδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μοῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, fatis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsan factum suspicere, ubi aliud σμ & σφ praece-
cedit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἔοντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἔοντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. Βασιλῆα V, 330 C. & 389 B. bis. Βασιλῆες V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. βασι-

ἀεὶ semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰντροῦ) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίησε. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἐχε) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἀρξάτο) Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἶχετο, & ἀρχετο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem interit, quid scribae sibi indulerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut vuleris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φείγεσκον 270 B. ἀκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἰκεον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἀφθη &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἤγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. Τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἦν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβὴν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοιᾷδε) Sublato puncto subscr. malim τοιᾷδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐλεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προζέσεις) Προζέσεις legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Et si προζέσεις magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

aoristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα δέσσης, & προξενέας pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρέω, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedat, quorum hi aiunt, verba in ἐω carere futuro secundo, illi praefens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praefens contractum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναῖκα καὶ βασιλῆην) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam finistram, seu orientalem, sita sit, Seleuciā non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφράτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimur, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passus sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset Εὐφράτη, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutens aliter rem habere vidi. Εὐφράτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα — τελευτῇ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθνήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὀρν) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίαν ὄρν ἐποιέετο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu, μηδεμίην ὄρην ἔχειν ἀρπασθεϊσέων, nullam raptarum curam habere. Adde Nostrium supra de Astrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Ἐπεδέξαο) Ἐπιδέξεσθαι pro ἐπιδείξεσθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. λίσσεται) Ἐλίσσεται, ut supra. GUYET. Etsi in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσεται τε καὶ γούνων &c. Possis tamen coniecere, augmentum a scribente omissum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἔλίσσεται, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte & usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. Τρώμα) Ego τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὐ eidem sit ω, ut δώματα pag. 1, & sexcenta similia, vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασίληα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. Ἀπικέατο) Etsi ἀπικέατο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περικαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἐχρῆν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronof. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὡν) Pro οὖν millies apud quosvis Iones & Nostrium supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοεῖ ὧν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἄρχατο, & mox οἰκοδόμεεν c. 22; ἀυλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine augmento; & c. 24, αρχετο rursus. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδον) Non ausculto Codici W. νεδὼν scribenti. Νῆδος Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. Ἦν) Iam contracte: at supra ἔην, c. 18 post med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἔη apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ἢ I Aph. 3. Plura huius farinae addere taedet. Nisi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἔαρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiusdem Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δείπνου) Proba phrasis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et sic supra c. 19; cumque & ἄπτετο adiungatur, non ἤπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. l. 2. Ἦνεια) Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ αὐδαμῶς ἐλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque destitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὐκοτε, non οὐποτε, scripsit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etsi ὁπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὁκότε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, tenuit se, constitit furoris, vel, quantum ad furorem. Homerica dicendi ratio, id est, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, vox faucibus haesit. Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἄλμη, constitit mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσθαι φίλοι, ut nostri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι βίης & Il. N, 747, μάχης σχήσασθαι οἶω. Servemus itaque eruditio scriptori suam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paulum immutata, μανίης μὲν οὐκω ἐκείνης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil retigisse. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Ienf. In omnibus impress. & M. ἔσχετο. Sed idem Mf. Cod. & ed. *Fl. οὕτω* non agnoscunt. SOLAN. ἔσχετο) Solan. diserte ἔχετο scripserat. At si hoc sensus patitur, possis & ἔσχετο legere. Verum non *servandi*, *perseverandi*, sed *desinendi*, *cohibendi*, sensus requiritur, unde Ienf. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod scil. magis perspicuum esset. At cum verba cohibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρός, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac potestate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Gesnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, *tenere fugam*, *cursum*, utrovis more Latinis dici, modo pro *sistere*, modo pro *pergere*, *obtinere*, ut monstro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et sic ὡς εἶχεν ὀργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μάχης significat. Vid. Steph. Thes. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἐργῶν, opus strenue aggreditur, vel proprie, gnaviter urgebat coepta, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non semel deinde. Quae opposita verbi ἔχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse, Gesn. fatis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἔς τὸν ἀνδρᾶ) Conf. supra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σδεβεβοῖης) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155, & seqq. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. ἦεν) Sic M. In plerisque impress. ἦie. Sola Fl. ἦεν. SOLAN.

ead. l. 9. ἔχε) Conf. supra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. l. 5. Εἵνεκα) Non audiendus W. Εἵνεκα & εἵνεκεν vere Ionica sunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἵνεκεν seq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. observatur discrimen, quin & εἵνεκα sequente vocali, & εἵνεκεν sequente consona edatur contra euphonium, ut in Aph. Hipp. I, 3, τοῦτέων οὖν εἵνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἵνεκεν hic rescriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδειξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προσδείξαντα, non προσδέξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότεα) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. supra c. 12 Σκύθεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. l. 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc nescit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐθις) Scribe *αὐτῆς*. Quod vid. ap. Maitt. p. 133; ut *κατότι* apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita *αὐτῆς* recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. *αὐθις* editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At *αὐτῆς S. & B. 4.*

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. Afin. *Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur *ἐνεδύσατο*. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκρίνεται) Sic M. & impr. omnes, (excepta l. quae *ἀποκρίνεται*.) Nisi quod *Fl.* prave *ἀποκέρανται*. SOLAN. Iuninae lectio forsan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγας) Haudquaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίων ὀργυιέων) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpretata vertit: *etiam hī statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam *ὀργυιά* est *τετράπηχυς* vel *ἑξάπους*: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro *τριηκοσίων* credo legendum esse *τριάκοντα*, (immo *τρίηκοντα*, Palmeri, Ionice) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attrahebat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίων) *Τρίηκοντα* forsan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάση) Ex variatione *Fl.* & *W.* facile colligitur, *ἀγαθὰ συμπάση* legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοῦς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σειρὴ μακρὴ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἶδε τὸ λέγω) Hic locus apprime facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infelicitur, summus vir Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

Reliquae teretes atque progerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induvius circulum mira pernecitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosum & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, utilem sibi aborique indutis circulum. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, vitilem sibi arborique indutis circulum, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attollentes, celeriter usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo

fuo scandentis. Quae emendatio recte firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavius sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, &, ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. sequentia verba, ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset, uti Ienius emendare iusserat & ex W. restituiimus, μακρᾷ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμερέων) Puto, Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENUS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egrege Ienius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομιζουσι — ἀπῖασι) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομιζουσιν εἰς ἀκείνον πρόσδε κείμενον κατῖασι. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Κατάγορον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέεται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Etsi vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optima notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρη μεγάλην ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἔδρη μεγάλην ἀνέχει ἐκ τῆς, μέγας δα. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit; facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in T, tum maiusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permutentur, inveniunt constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόννος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectantii, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrrens, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (porticum templi etiam dixeris) ἡσκηται θύρησι χρυσεῖσι, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini* cremare Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille νεὸς, s. σηκὸς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἐρωτ. c. 11 ὁπισθόδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c. GESN.

Pag. 116. l. 1. Θύρησί τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) *Elaborata est, instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3, ἡσκημένη κόμη. Ibid. cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο. Rursus *ibid.* 33. Imag. 11 post m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος. Plutarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας. REITZ.

ibid. Χρύτερησιν) W. recte. In impress. omnibus χρυσεῖσι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐνδοθεν) Τὸ ἐνδοθεν hic pro ἐνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἐνδοθι proprie esse *intus*, ut Hom. II. A, 243, — οὐ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξει. Sed & ἐνδοθεν eidem familiari eodem sensu, ut Z, 247, — ἐνδοθεν αὐλῆς Διόδεν' ἔσαν &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλός) Nihil opus est emendatione. Adspiratorem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως, & οὐκ ὡς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag. 133, & satis patet in compositis ἀπικνέομαι & similibus. Ita ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης IV, 272 B. Licet in Hippocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὀκρίων I de Morb. pr. & ἐφ' ὀκρίᾳ ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλή ib. p. 9; ἀφ' ἐωῦτοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐωῦτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen rursus ἀφ' ἐωῦτοῦ, & ἐφ' ἐαυτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f. Sed desino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. ὄν) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Mf. ea in voce peccatur. Reliqui impr. οὐν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἦρη, καὶ τὸ καὶ τοὶ Δία ἐόντα) Interpretandus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holstenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἄμφω δὲ χρύσοι) Adscripsit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designaverat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique impressi M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim. 255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. excepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἴματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lubenter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὄμματα. SOLAN. Potius εἴματα scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἴματα laevigavit Solan. ex W. Forſan imprudens, ut interdum in accentibus & spir. manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἦρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes libri nostri exhibent. Mallet σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμπαντα) At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνὰς τε φορέει) Bene monuit Hemst. ad eundem Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare, statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem; inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστόν) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. Il. E, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περιέεται) Cur iam non etiam *περιέεται* emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, *κείται* — *δρόνος*, & ibid. iterum &c. Et *ἀποκείται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κείται* plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi *ἀναπεπτεται*, *patescunt* sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδες) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: οἱ δὲ ὑδατώδες πολλοὶ δὲ οἰνώδες πολλοὶ δὲ πυρρώδες. Sed nescio, an illud *οἰνώδες* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *Οἰνώδες* etiam in W. esse, sed ante πολλοί, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θωμαστόν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Malleim *ἐσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἐσορέει*. GESN.

ead. l. 12. Σημήιον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νυν βασιλεύων Αἰετὸν ἔστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεύς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαῦχ' ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ Δερῶπων ἱέρακα. GESN.

Pag. 119. l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν ἀριστέρῃ κείται &c. REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιέῃσι & ποιέοντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum perfaepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενεήτω) De barbato Apolline Macrobi. Sat. I, 17 & 18. Plane πολὺς, canus, est apud Pausaniam. Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γενεήτω) In nullo nummo barbatus unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4. Ἐν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρῳ. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἔρ pro ἐν legas, quod facimus. De locutione ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὐθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὔτε ὑμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, optio neque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱδὼν πρῆγμα — οὐδὲ ἰδίον &c. Sed scribes pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis distinguē. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὐτ' ἐν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non fatius sit προσ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) Ἀν συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto Gisb.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ὅκοτε κου ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρεῶ δὲ καὶ ἄλλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέστο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κέαται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutis usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinques ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἱερέων) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro Ἱερέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. l. 1. Νεῶ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νηὶς, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοῖνδε) Sic rescripti, cum invenirem τοῖν δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me movet, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀπικνται editum, & ἀφιγμένοι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροθέεε) In omnibus impress. χειροθήεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) Ἀν τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδέχεται) Ἀν pro ἀποδεδειγμένοι εἰσὶ; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδέχεται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχεται aequae ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγράφεται, τετρίφεται &c. Herod. & Aret. Vid. Maith. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφορέουσι) M. & Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) Ἀν τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιερεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεῦς. SOLAN.

ead. l. 13. Τίτῳ) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνεται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et μοχ γίγνεται c. 50 f. & γίγνεται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν, quater quinquies p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχονται καλούμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτέῳ ἀνακέατο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀνεκέστο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποίημα χρύσειον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum pecatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud Nostrium αὐτίς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχε) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN.

*Εἶχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστῆς) Legendum arbitror ἐφεστῆς, certe sic transtuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρυὼν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὼν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & gal-lum Latine dictum debere dici ἀλεκτρυόνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut Ἠλεκτρα dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρον μένειν χόλῳ Κλυτμηναίστρας: sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed dumtaxat in feminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτέται) Ἀπαιρέται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἑορτέων) An ὠρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾶσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) Ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra reitorserunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾶσι) Accuratius dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πολλοὶ legi. An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsan, tamen quia id c. 48 & bis 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Dissert. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros aulam. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. Ὀργια) In omnibus impressis & Mf. M. legitur ὄρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὄρκια hic velint, non intelligo. Ὀργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιεύσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Mf. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται inde facilis permuratio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τὸ. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. Ὑπερθε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) Observato septem dierum numero. Mf. ἑννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, novem dierum numero. GRAEV. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἑννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινὰ, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. I. V. & φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, vitare indecora, & Aesop. fab. 23, τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Aët. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἁμαρτίας Plutarch. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse observare, exspectare, ut obeas eum. Long. Past. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & observata, captata pastorum incuria. Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὴ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphro. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμὸι μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δαίπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus posulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae δικαιοῦσι. SOLAN. Δικαιοῦσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerrat, cum sententia postularet, inferui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὑδασι τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, *οὕτως ἀπολούνται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι*, haec Luciani conferri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Iosepho describuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρέμενος) In M. *χρέμενος*, sed a recentiore manu est litera *χ*, unde constat, primo scriptum fuisse *ρεόμενος*. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram suspicor, & licet in aliis compositis saepe *α* in *ο* migret, & vicissim, tamen hic diphthongum *αι* servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut *χαμαιβάτος*, *χαμαιγενής*, *χαμαικλήνης* & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hefychio, qui *χαμώκοιτος* cum *ω* scribit, non etiam *χαμαίκοιτος* sit scribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Ita recte M. Fl. & B. 2. Nam Fr. hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκος δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, & quod ex patria cuiusque venit, id deo apud se recipit; citerior, atque hoc e patria domi recipiunt. Immo atque id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis suis retinent. Tessera illa & coniunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumis libamentis ἐπισπείσας*, sed datis & fufis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, *οἶκος δέκεσθαι* significare in familia sua retinere. Est sine dubio *οἶκος δέκεσθαι* opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque *τὸδε πατρίθεν* significare puto, *quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est*. GESN.

Pag. 131. l. 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invifunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulcri, alius alterius alicuius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae absterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπὸς) De *carpis*, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπὸς etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis*; cum sit, *labore manuum tuarum vescitor*, bene observante Gatakerō, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux lib. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομὴ citat locum huius encomii, ut Lucianum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡθέροισι) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodorum septies ita iungentem p. 262 D. τούτοις ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοις εἰσι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἶνα) Pro πρὸς vel εἰς γάμον ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maittaire. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω ἐνὶ vado significat, potest quicumque invadam etiam sine ulla ellipti exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλει scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI; 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοισι) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοισι, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΥΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foerus censendus hic libellus, a iuniore scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum καλοζηλοῦντος. Marcil. Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum cassida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani charactere iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Martii & Iun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versionem inseruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βασιζοντι μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Εὐκτὺς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obisse Demosthenem, auctor est Plut. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lustr, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλασθῆντί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit*: Hic Therfagoras poëta est. *Debebat*: Therfagora poëta, quonam, & unde? — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείκνυσας, φίλος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεαλόις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmuriensis interpres accipit, ac si mutetur persona, & cum antea locutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo*. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione*. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τοῦτον δέόμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans*. GRON.

ead. l. 7. Ἰστέ δήπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyucto factam tradit Plut. in eius vita. Meurf. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse*. Mf. τοῦτον Πτολεμαίου νεῶ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandriae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. τὸν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένην, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostrium Δημοσθένην ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in ην terminatur, quam in η. Vid. eius Orat. contra Ctesiphontem pag. 420 D. edit. Par. Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. &c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen ibid. pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiast. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἀρη. Rursus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatus esse, quam Ἀριστοτέλην, notavi, etsi Διογένη, Σωκράτη, & similia occurrunt ibidem. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi Fl. tamen Ἀριστοφάνην. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλοῖμην ἄν σοι) Legendum puto συμβαλοῖμην. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. l. 2. τῆς εὐροίας τὸν Ὀμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum verbum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ) Ἑγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non & cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic & statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum stadio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scripturam supeditavit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & Fl. sū, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορρώδουντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae causa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμι) Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμι, totus sum in eo; ita hic *potior sum*, pro, *magis eo inclino*, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὀμήρῳ) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet *pro*, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἑμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, *e re mea narras*, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie est, *ab aliquo dicere*, ut *ab aliquo stare*, i. e. *a partibus* alicuius. Ita & hic τετάχθαι γράμην πρὸς Ὀμήρου, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθέν.) Subaudi τετάχθαι. GUYET. Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γε μὴ) An μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forlan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρές) Hom. II. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φερεῖν, παραισῶσαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ἀρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 5. Μίμων) Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum Hesychius nos doceat, Κορδακισμοὺς esse τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripsisse videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo μῆρων; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἶκόνδ' ἀριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἶκόνδ' ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένη περὶ πάτρης Τεινόμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad πάρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

δὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῶ
γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἡκε μέγ') Hom. II. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πηλίκον) Perleſtis Ol. & Phil. aliisque multis, haec
verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53:
Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moe-
nia Carthaginis bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos
consules, consulareſque exercitus, in media Italia paventes intra
castra? SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον
ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθε-
ρίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήμα-
τα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσδοίητα, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπὲρ-
του σχήμα καὶ τάξιν προελήλυθε. GESN.

ead. l. 8. ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m.
172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶ ῥέοντι καθ'
ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Phi-
lostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur:
unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus
commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor.
c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας) Hom. II. Γ, 222. Cetera vid. II. M.
323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις
[ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρ-
ξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ'
ὅτι ἂν ὁ θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae
terminus est mors. Etiamſi quis in cellula conclusum se te-
nuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet,
bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, ge-
neroso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28:
Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo
dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰ-
κίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρ-
νον οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικαῖς. λέγει οὖν, ὅτι καὶ
μεταβάλλῃ τις τὴν διαίταν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀπο-
θανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνύς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμε-
νος. Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem ver-
bis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens:
καὶ ἐκ οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra attusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M, 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patratio, quae minime distant verba poetæ, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυχόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῶναι ἀθανάτων τε "Εσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitat. senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.

ibid. Μυρία) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομή, ubi corrupte legitur κυρία, & deest vox αὐτίς. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρίος vel καιρία σκηνή, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. l. 1. Τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παῖρησιαν — ἀναιμένους) Petita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναιδείαν ἐπαιμένους. Ἀναιμένη ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαιίδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρονοῖν) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. Τὴν σὺν) Lege σὴν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ μὲν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτο καλὸν ἔφην σοφὸν δ' ἄμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Bas. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, &c, quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului, SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegyptio vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148, GESN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἴωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundelianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce περιστενὸν scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραί) Pindar. Isthm. II, § 4, Λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις l. c. Ἑλλάδος ἐρεῖσμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰσω μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . . ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδιμῶν Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiamsi diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Immo hunc Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum purat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Νεφ. 298, cuius Lyrici loca pluscula laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum λεπτόγων sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exilulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγους. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεία, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττικὴ. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραί Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apud. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑπο-
 ποιεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας. Εὖρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιάλας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *nividas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicun-
 tur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεσμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὁ
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεσμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achil-
 les aliiq. Heroës patriae vocantur *munimentum*, *turris*, *mu-
 rus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.
 REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπό; GUYET.

ibid. Ἐρωτας δεῶν) Vid. Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervae lis nota, quam
 tangit etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebra Atticae iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δί-
 κας φόνου καὶ δούναι καὶ λαβεῖν ἤξιωσαν, καὶ δικασταὶ γενέ-
 σθαι διενεχθῆσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλιβρόδιου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἄρεως, δικασσῆσθαι δὲ Εὐμενίδι
 καὶ Ὀρέστῃ οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατοική-
 σεις intelligo praeter ipsam Minervae in arce commoratio-
 nem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεάς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. l. 3. Οὐδ' ἂν εἰς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἰς ταῦτα φή-
 σεις c. 39, οὐδ' ἂν εἰς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba haec apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant affecuti
 immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μαίζω τὰ ἐκαίμων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκώ-
 μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν) Turpis macula ex Salmu-
 rienfi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, idque encomium non distrahendum putarem: neque enim ἀπαρτῶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, idque encomium non existimarem praetermittendum esse. Sic ex eadem Salmurienſi paulo ante video editum monstroſe Στυπτιαν pro Σμύρναν. GRON.

ibid. τὸ δ' ἐγκώμιον — δν) Sic interpungendus hic locus, quod in ſola B. praestitum est. In varia reliquae abierunt, & absurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτῶν) Verte *annectere*. GUYET. Ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν) Etiam haec Demosthenica formula, pro Coron. c. 18 extr. Καί με μηδὲς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne quis me putet a cauta & accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς Ἑλ.) Vide Isocr. Ἐλεν. ἐγκ. hodieque extans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦπίσαγμα) Erasmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τοῦπίγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίσαγμα Erasmi & Wolfii: sed reduxit me in viam doctissimus Hemsterhusius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus mone-ret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent faccis. GESN.

ead. l. 13. Πατήρ) De quo iam ad Ἐνυπν. c. 7 dictum est. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρητὶς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο Φαεινὰν κρητῖδα ἐλευθερίας & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themistocle 210 f. Perit hoc Pindari opusculum. SOLAN. Χρυσέα κρητὶς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 patriam & genus Megacelis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius subterni scribit. Iam respexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiusmodi ἐδραίαν κρητῖδα laudum Homeri esse. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, & eloquentiae studio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes motus, demulctus & captus oratione Callistrati Demagogi, nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην dicentis, ne eum inde sectari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit. GESN.
ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμας) Is est, quem Cic. Tusc. I nobilem Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur Alcidas. Plutarchus Alcidasantem, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Poteest verum esse, quod Fl. refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. διολισθαίνουσιν etiam legimus, ubi Schok. διολισθαίνουσιν idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Κομᾶν) I. e. τρυφᾶν, luxuriari. GUYET. Immo κομᾶν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φρόνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contententem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξιν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζηνός) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρά) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἐμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον) Benedictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit. Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

θηαι: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινώ-
 σκειν αὐτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὴν καὶ σφυρήλατον
 τὸν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ, & quae sequuntur. *Sicuti*
praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
ve sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Ms. ἔμψυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic
 ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva anima-
 tia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibus acu pictis:

Vivit opus, multaue ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: *Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &*
antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyr-
atam, in templo Anaitidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur *oratorum inanis sen-*
tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est;
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἔμψυχος οὐ σφυρήλατος, vix & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschilo dictum narrat
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525:
Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acro-
ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
beret, causam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον
 πεποκέναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορίαν μᾶλλον παρ-

ἐχῆται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. Nec eius pater cultellos unquam vendidit: fuit enim καλὸν καγαθὸν ἀνδρῶν, (auctore apud Plutarch. Theopompo) & ut temporibus illis copiosus plane & locuples. Indicat ipse Demosthenis κατ' ἀφῶν oratio: ὁ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μικρὰς, ἐκάτερον μαχαιροποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus (non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut atriensis praecesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam & probrum, μαχαιροποιῶν υἱός, vocatus est, cui Satyra adslipulatur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὣν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. (Ἵδωρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum Demadis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν Ἵδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπος εἰμὶ τις ἀνθρώπος. Philocrates etiam, teste ipso Demosthene, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς Ἵδωρ γράφειν) Hemsterhuis notarat, videndum Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e. ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydram dicendi allegat Scholiaften Aristoph. in Acharn. v. 693, & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Synesium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθεία) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his verbis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθενικὸς (λόγος) ἔξω παντὸς ὀφθαλμοῦ καὶ παιδίας εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλλυχνίων ὅδωδεν, ὥσπερ ὁ Πυθείας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὑδροποσίας καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυγνότητος pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem. SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότῳ καὶ τόνῳ τῶν λέξεων. KUSTER.

ead. l. 6. Μετέλοις) Ἀν μετίσις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, & ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec ramen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 extr.

interpretetur TOLLIUS, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire*. Ceterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμὸν καὶ ταφραίαν* commemorat, cap. 81, εἰ *τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἰ τισὶ θυγατέρας συνεξέδωκα* κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) *Πρεσβείας* correxerat GEFN. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum *σὸν*. *Tuum opus*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est *Iensii σὸν* sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus *Iensii* emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σοῦ* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum *Iensio*. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Et si Florentinae *ἀνδρίας* forsitan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia *ἀνδρία* frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμενὸν — ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γοῦν σοὶ ἢ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γὰρ τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἔμμενον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadellae quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in*

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *oculus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτόν γε οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina, nec non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienfis: *Unde constat, eius nihil praeter opinionem stitisse*. Peius Melanchthon: *Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem*, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpres videtur legisse. Num φαντασία est *actio*, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσαν, οὐδ' οἶαν ἐξαρκέσαι quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen & iudicium; quamvis ἔχοντες aequae ferri possit, ac ἔχουσαν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν αὖ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθος βλέπειν δοκῇ, καὶ ὑπ' ὀψιν τιθῇ τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi entusiasmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἶαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἡ ἡ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἡ ἡ) Lege εἴη. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, constare scripta Periclis ait: nisi forsân ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Nizyp. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Τὸ κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἐχουσαν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν . . . ἔχοντες. Inter ὡς δὲ ὑπὲρ Fl. inferit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἶαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod responder suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἶαν) Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit, cumque & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrumpi orationem. Therfagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit reperere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciph. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit enarrare beneficia, vehementer dubito. Suspicio post Wolsium, legendum ἐφ' ἅπασας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile potuerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi male narras, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

Lucian. Vol. IX.

D d

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussa Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congeffit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. H., 27, teste Men. & Lactantius III, 25, ubi & pretium addit *οὐλο σέσertia*. Pro ἡ male *Fl. & V. 2. ἡ*. In *l.* autem ἡ, nisi quod mendose ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἡ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum putato. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτροχίας ἀλεείνειν) Hom. dixit, ἀρματοχίας ἀλεείνων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσωνος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prae ubique legitur Πάσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, furripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσωνος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσωνι τῷ ζῳγραφῷ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii superfit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μέμφοσθαι) Καὶ μέμφοσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inferam. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἱστῶν) Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Iuvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Καταναλώσει) Forſan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλώτα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Παρεῖς τὴν ἐκπρηγμένην φροντίδα) Veritur, dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, demissa, suspen-

ſa illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἀπληρημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN. *ead.* l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat ſcriptura etiam ſupra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Differt. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Τπομήμασι) A M. Aemilio capros regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conſcripta; ſed ab hoc viſos &c. non credo. SOLAN. Vid. Miſc. Obſ. Brit. Mai. & Iun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκαδὲ) Pro οἶκοι poſitum. GUYET. Ita viciffim οἰκοθεν fere pro οἶκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἰκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed poteſt vulgaris ſignificatio & ibi ſalva manere; ut ſit, domo, vel de ſuo non ſuppdebant opes. Sed pro οἰκαδὲ forſan hic οἰκαθὶ ſcribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidiſſe videtur: petit enim, quod ſequentia indicant, ut reliquum poëma ſibi peragat. SOLAN.

ibid. τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legiſſe videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλισοδήμου) Hunc poëtam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripſerat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλείπεται) Huius ergo aetate neque Tragodiae, neque Comoediae novae Athenis ſcribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσηκόν ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. Τὸ δράμα τοῦ βιβλίου inſtitutum videtur. GUYET. Quid in his veri ſit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemiſſo etiam puncto ante τὸ δέ. Sed parentheſi addita, diſtinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, reſcribendo βιβλίον, Geſnerus vulgatum emendavit, cui obſecundavi, quod vulgatum ſenſu carebat, nec aliter ex Codd. reſtitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in hiſtoria: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impreſſi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος) Conf. ſupr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὁσίων) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατεῖλεσθε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Jun. 1733, p. 370. Aliquid deesse videbat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelligit, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivari sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo iidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. l. 9. Οὐκ εὖ γε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες) Additium videtur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eodem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα) De Himeræo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginae ab Archia ex Aiakis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινούς — ἐπιπολάσαντας) Τὰ, ταπεινούς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίλην τὸν δειλινὸν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam verspertinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τὴν ζέφυρον πρὸς τὴν δειλὴν πνεῖ, πρῶτ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀφίλον δημόλακα) Sic vitiose Salmurienfis: peius Amstelodamenfis δημόλακα. Scribe δημοκόλακα: sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. Ἀπὸ Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. l. 1. Ἡ ἐχρῆν δὴπου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne confcios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βούλιν) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερθίνος dicitur, qui hic Σπέρχης. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερθίνος ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in orat. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδιὰ παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Adenda. REITZ. Sed. nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi eis τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. l. 2. Ἀποδείξων) Quidni artiore Ionismo ἀποδείξων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῇ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὁρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἔφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεῆς, καὶ καταδύσσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὃ Πέτειδαν, ἴσθι ὅτι ὁρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. Dum clavum restum teneat, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo Demosthen. similemque Cicero-
ni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. l. 3. Ἐφη) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inferi vult I. Pellet. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pellerus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

nisse tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmuriensi versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt interrogationis nota. Non in Boeotia, non hic a me auro accepto? eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἐνθα τι) Haec ita apparet arte cohaerere, ut sine iniuria & internecione sententiae divelli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δεκάταις minimum προκτίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur aio, cum ἑκαστος ἀποχέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, redditus s. vestigalia, pecora, praedia dare & assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, & deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀποχέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας, δὲ δ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat, Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse. Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orra videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poënicum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἐνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τεῖχος) A qua urbe capienda depul-
sus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de
Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athe-
naeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala;
ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384
GESN.

ead. l. 11. Χρυσίω. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec
erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me
reperitus, qui saltem conquectus sit, abrumpi subito in iis
Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime
enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cu-
ius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian-
tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo
invenierit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis,
suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sex-
to & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet
Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus,
locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem
hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me re-
pertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice
viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigiensis Prae-
fecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem
proditorum mea opera Lucianum putans, annotaveram his
verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci
sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa
feceris, & in alio illo loco inseras, quae nunc mire perturbata in
omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*]
(Quibus literis Mosem Solanum intellige, quo Latino no-
mine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamen-
ti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & ire-
rum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. li-
nea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniun-
gito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag.
1090 ante *Τοιαῦτα* &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae
supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.]
Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice
Mf. descriptum, in quo folium unum, dum compingeba-
tur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu
indeprehensus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προσίμην δὲ) Obiecerim, ut canibus, ut latroni-
bus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de
Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συνίπτα

τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊόντα σφι, ψυχὴν δὲ παραι-
τέμενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum
commodius non possem, satius visum est, quam prorsus
omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους) Pro quo scripta
existat oratio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopi-
thes in Philippi regnum excurrebat. GESN.

Pag. 164. l. 7. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν,
οὐκ Ὀλυθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum
mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melanchthon.
Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Phi-
lippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remo-
tissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis.
Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emenda-
tionem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonne-
so: κύριοι δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et
in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτε
τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τε
ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν
δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μεγάλων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν.
Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat
Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus
Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiiis. Ideo
saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit men-
tionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquen-
tem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν)
Sic quidem etiam Mf. Sed Palmerius vidit scribendum esse
Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in
posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem resti-
tuendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. Fl. uti Palmerius emendare ius-
serat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palme-
rius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde
est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo di-
ci: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab
Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, virō sagacissi-
mo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν δεάτρων) Longe aliter de eo Potterus
pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi δία. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adestet. Triobolum τὸ δίκανικόν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀν τοὺς δικαστικούς μισθοὺς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολέτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτακότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lyf. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Bos de Ellipsi. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῶ quoque pro ἐν ἀγρῶ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέροους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους). I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίσις τοῖς παλαί Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τοῦτο. Quod priscis Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenius τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum censeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἀν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δέ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας) Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἐφρίττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῇ μίᾳς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, an enim ideo minus magnus periculum &c. Blandius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicimus. Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probò unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσπεπόνθειν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quàm facile est Γ in Τ mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἐοικας ἔτι μάλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαρμένοι, διαφέροντες οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicor ὁρῶντων corruptum ex ἀκροῶντων. Ita scilicet stupenda est maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsis nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέροντες; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lexi arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διαφέροντες) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρῶντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valemus, parum feliciter expressit, etiam si cum Iensio διαφέροντες legas; vide tamen Eik. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Forlan legendum, τῶν μὴ ὁρῶντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omisam dicamus οὐχ, vel μηδὲν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροῶντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velur solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐφύλαττεν) Iens. διεφύλαττεν sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ' Τὸ δέξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δέξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδαροῦσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Μὴδ' ἢν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem *εἰς*, legendumque *εἰς ἢν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπὼν*. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχον, ὥς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένοι εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omisitam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. IENS. "Ἦν ἐμαυτὸν ἔτ.) Sic absque *εἰς* usurpat Ἀποκρ. c. ult. Aliter Xen. ed. Basf. 373, & a Iensio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. *εἰς ἢν* cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschini in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνοντες ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἢν τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἑγὼ) Χορηγός, id est, *praeceptor*, fuerat Demosthenes Liberalibus, i. Διονυσίοις ἐν ἄστει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξε μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρὰ. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praeber argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιδυσάμην) Phil. Melancthon verterat: *aut quibus donavi pecunias*. Benedictus vero: *aut quos dandis contributionibus iuvi*. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelect. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvissse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύσσαι, concise & eleganter dictum; pro debita dissolvere *erani* nomine constata. Vertendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contracta. Tanta molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos *eranon* nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, *ἐράνῳ* fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακὰς pro sua virili conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse *ἐράνον*, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ αἰθας. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἐράνον κελεύσαντι εἰσπνεύγειν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *eranum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιαλύσασθαι) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τουτουὶ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) Ἀν τῆς ζωῆς; ut iungatur ἑλὲ τῆς ζωῆς, i. e. etiam sera aetate mores mutare, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεταρμόζειν ἐαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etsi enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμύζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, εἰὰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσσηται neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεβίσσαι τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεβίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ὅταν μετασταθῇ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ λόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἄρματος, & similibus solet: quod tamen in μεταρμύζεσθαι nonndum definitio. Ideoque ψυχὴν, quod Gfnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena matata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κέρη, monente Wersten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπίσθην ἄν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὄν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiararius Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinsheim. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo*. REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκτήμενος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθείας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγένοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβων περιόντες οὐκ εἰσὶν ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις· Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτὸν ἠγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde plufcula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN. *ibid.* Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN. *ead.* l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Etsi cum Fl. δὴ omitti queat, cum iam satis particularum addit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπιδὼν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιεύσθαι) Caute Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quod in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wech.* vel ex calamo scriptorio volunt suxisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὴν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, f. 6, in annulum digittalem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὅσαδὸς τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτάς ὅσαδὸς ἦδ' ἡ καὶ συνέδρος ἔστι Θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διὸς) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataenses, post liberatam proelio ibi facta Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. *Ναίόμεν*) Hoc Scholium, quod ultimum in Mf. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 3. *Τονθορίζετε*) *Τονθορίζω & τονθορίζω* utrumque usitatum. GUYET.

ead. l. 4. *Συστρεφόμενοι*) *Conglobati*. KUSTER.

ead. l. 10. *Ἀκουε, σίγα*) Legitima verba etiam apud Aristoph. *Δεσμοφ.* 379: *Ἀκουε πᾶς. Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται;* Et v. 389: *Σίγα, σιώπα, πρόσσεχε τὸν νοῦν.* Add. Kuster. ad *Ἐκκλησ.* v. 130; it. *Ἀχαρν.* 45. Ipse Demosthenes de Coron. c. 53: *Ἡρώτα μὲν ὁ κηρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται;* κ. τ. λ. GESN.

ibid. *τῶν τελείων θεῶν*) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi *perfectos Deos* esse *τελείους* docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipse Nofter τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morie Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De *μετοίκις* vid. Flor. Christ. ad Aristoph. *Lyfistr.* 580. GESN.

Pag. 179. l. 9. *Μετὰ παρρησίας — εἰπεῖν*) Adde supra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Ellsner. ad Aët. Apost. IV, 29, ubi similiter: *καὶ δὲ τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν*. REITZ.

Pag. 180. l. 9. *Νέμονται*) *Participant, possident*. GUYET.

Pag. 181. l. 5. *Ἐμπορον τοῦ Κάδμου*) Puto hic *ἔμπορον* Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum notat, qui mare traiecit, speciatim aliena navi, quem *ἐπιβάτην* postea dixere, cum *ἔμπορος* mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiastes ad *Odyss.* B, 319. Huc respicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *veflorem* interpretatus sum. Neque enim puto *mercatores* ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

Lucian. Vol. IX.

E e

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra Δηλύμιτρος, quod vide Διοκ. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρατρίαν) Sic *Ven. 2. B. 2. & P.* In reliquis prave φατρίαν. Vide Έρμ. c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνόν) Omnes impressi hic prave Σειληνόν habebant. Vide supra Διον. ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN. Σειληνόν) Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis edd. quia sic Bacch. c. 4, item c. 6, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. l. 1. Φαλακρός γέρον) De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a Saryris differentia, plura Perizon. ad Aelian. Hist. III, 18, ubi Lucianum inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἶα) Οἶα ad κεράσται simul & κέρατα referri, vid. supra dictum Bacch. sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. Hygin. 224. SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Θυγατέρα) Τὴν Ἡριγόνην. GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης) Tatian. p. 37. Et Apollod. III, 100 A. SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνθηες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον) Th. Mag. v. κυνίδιον. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξις) Hom. II. A, 514. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Τάφον) Vide not. ad Τιμ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγιεύσιν) In marg. A. 1 IV. adscriptum: Αἰγίων urbs Achaiæ, hinc Αἰγιεύς Steph. REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον) Unde habear, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. l. 1. Ψέλλιον) Th. Mag. v. ψάλλιον, quod a ψέλλιον differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λέαρχος) De hoc eiusque cum Baccho cognatione, vid. Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas. SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσιν, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpres, & licet obvium sit emendare, Iafonem iis accenset, qui Dearum concubitu potiti sunt, & Medææ ἀποθέωσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Iove zelotypo fulminatus est. Homer. Odyss. E, 125:

Ὡς δ' ὅκοι' Ἰασίονι εὐπλόκαμος Δημήτηρ

ᾧ θυμῷ εἰζάσα μίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,

Νεῖω ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδ' ἔδην ἦεν ἀπυστος

Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγρῇτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) Ἰασίωνα legendum videtur. Iafion,

Iovis & Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. *Ἰασίωνα*) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. *Ἰξίωνα*. *Fl.* vero *Ἰάσωνα*. Reliqui impressi *Ἰάσωνα*, prave. SOLAN. *Ἰασίωνα*) *Ἰάσωνα* tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poetis. *Ἰάσωνος* etiam & *Ἰάσωνι* in prosa recte Ptol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. *Ἰασίονος* quoque o brevis; sed quia & Aelian. cum Homero *Ἰασίωνα* per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. L. 10. *Ὁ Κορύβας*) Iasonis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. *Σαβάζιος*) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. *Ἐπεισεκυκλήθησαν*) Sic *Fl.* ed. optime; ut *Φιλοφ.* c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa *Fl.* corrupta est. In reliquis hic legitur *ἐπεισεκυκλήθησαν*. SOLAN.

ead. l. 12. *Ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν*) Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. *Ὁρῶντες αὐτῶν*) *Τῶν ἡμιθέων* scil. GUYET.

ibid. *Μακρὰ*) *Fl.* fere ubique in hac phrasi *μακρὰν* legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. l. 5. *Ποικίλος*) Rescribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nadus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. *Ἄλλα πολλὰ γὰρ*) Sic *crocodilum* adorabant Omibitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tr. c. 42. *Felem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. l. 8. Μητραλοίου υἱός) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat factus pius & sceleratus eodem*. Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυσὸν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitori suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡρόδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotuffaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. l. 2. Θεαγένους) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῶν δύειν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἐτέρωθι ἐν τῇ Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάροις ἀγάλματα ἰδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσημάτων τε αὐτῶν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς. GESN.

Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Praescriptio solemnitas in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευσεν, Φαίνιππος ἐγραμμάτευσεν, Νικιάδης ἐπεστάται, Λάχης εἶπε, Τύχη ἀγαθὴ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευσεν) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανεύουσα φυλῇ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 Ald. ubi legitur, Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, εἰάν τις ἐπρυτάνευσεν, Κλέογενης ἐγραμμάτευσεν, Βουθὸς ἐπεστάται. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diff. XI, p. 715, ita convertit, Si quis Prytanin agebat &c. Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυ-
τάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem
venire pōtuerit. Occupatus paulo ante in laudatione De-
mosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ἡ-
φίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυ-
τανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προήδρευε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla prae-
cessit. Sed puto, quod clamor est admodum ille Deus,
& plus quam Srentorea voce, idēo προεδρίαν hic illi tribui.
Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam
Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος
λέγοντες τῷ δήμῳ Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τοῦτου βουλευσάσθαι. GESN.

ibid. Ἐπεστάται Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere popu-
lum in suffragia, quod ἐπι-ἡφίζειν est, ut luculenter osten-
dit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam con-
grue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII,
96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλείς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς
τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praefes literarum
&c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. The-
moph. 379: Τιμόκλει' ἐπεστάται· Λύσιλλ' ἐγγραμμάτευεν· Εἴ-
πε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγγραμμάτευε Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γραμ-
ματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τότε δῆ-
μῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firma-
ri posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Pro-
dromum, Epistatarum, Scribarum munere diximus, eo modo
allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui
non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. l. 4. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς) Cum longae no-
ctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem
praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεοῦς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὅρκον, τὴν Στύγα) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἥρια) Humilium volunt hac voce designari se-
pulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. l. 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθη-
ναῖς Ὑγείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p.
31, 3 Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseu-
domantis fati testatur: ad quem fallor an referenda est ta-
bula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιῶν χρησμάδων) Alexandri Abonoteichitae
oraculum patere huc videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι) Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuat vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἴστημι derivari videatur, ἴστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἀγαλμα, ἀνδριάς, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιοτάτον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Ilque adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. l. 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in ed. *Iunt. Ald. Fl. Fr. H. & B.* 1. ac 2. (non in *P. S. & Amst.*) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰς τῶν θεῶν quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco insertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inferere. COGN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῶ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομᾶν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium. de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad *Περ.* c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπόδετος πολυλάκεις καὶ ἀχιτῶν προηεῖ. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis utor Salmasii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant. Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχιτῶνες. Vid. fin.

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. Non semper veteres Graeci calceati erant, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Πολιτία. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: & ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαῖς tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδύειν Κείνους τοῖσιν ἵχυν μέλεται, δυσδερχέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὐ μάλα ἀρμόδιον ἀνυποδησία· πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πῶς ἔγγυς τὸ ὑποδεέσθαι τῷ δεέσθαι. Nota est & Romani Cationis ἀνυποδησία: item Neronis; vide Suet. c. 51. — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. 1, — τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς: in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερχῆ) An γυμνοδερχῆ, a γυμνοδερχοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando securus sum. GESN.

ead. L. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδητος. REITZ.

ead. L. 6. Ταῖς ἀναντίαις) Locus mendosus videtur: vet. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque interficio significat. Verre igitur: tu corpus contrariis rebus enecas, i. e. crucias duriter habendo, non vero ut vulgo homines solent. REITZ.

ead. L. 8. Ξηροῦ) I. e. ἀστρώτου, sine strato. GUYET.

ead. L. 9. Ἄσιν) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσιν fastidium, hic squalorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) An παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lektor, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. L. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adiecerat Gefnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniicere. REITZ.
ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεές) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. 'Ενδεής apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obicitur Cynico, vivere illum in defectu, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Pag. 197. l. 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν & εἰνεα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. l. 2. Εἰνεα) Non itaque poeticum est εἰνεα. Habuimus id crebro apud Nostrum, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἰνεα. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae B. 2. & P. hoc observarunt, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgatum *ei χεῖρον* nihili esse; bene etiam senserat Gesnerus, qui pro οὐδ' *ei* rescripserat οὐδέ. At cum L. & Fl. οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox repetitur, in οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. οὐδὲν cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum οὐδ' *ei* hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. l. 10. Οὐδὲ τρέφασθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦμὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΤΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἶν, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὐρωστον εἶν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur peius nutrirī, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifestum esse, responderet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutritur.* IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὐρωστον) Gesnerus etiam adleverat: *supple εἶν.* Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, *εἰ γὰρ κάκιστον, καὶ ἀσθενέστερον*, pro εἶν καὶ ἀσθενέστερον. REITZ.

Pag. 202. l. 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δαήμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων) Benedictus, *paucisque, ut pau-*

*triat*ur, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut enecetur. GRON.

Pag. 204. l. 11. Ἐριφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. Καίτοι ῥᾶδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag. 206. l. 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta Fl. ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. lebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud recte sane, quod in versione posui, ita intelligebam, recte sane utuntur: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuisset, non per Iovem. GESN. in Addend.

Pag. 207. l. 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculisque novi sumferint. Plurcula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυομένου, πάσης ἤρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων πάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Et si enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. l. 4. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πóρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιίέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem, unitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragravit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumerrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, σὺ δοκεῖς περιίέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab terfissimo scriptore speret? IENS. Περιίέναι τοιοῦτον) Etsi περιίέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum σὺ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensio obsecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus sum Fl. In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναίδεστατον) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναίδεστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpretes, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνιδέστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνήδιστος. Atque sic interpretari sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναίδεστος est ἄμοιρος, ἄτιμος quae si sequamur, σχῆμα ἀναίδεστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀνδέστατον, vel ἀσιδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. l. 3. Κομᾶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Pers. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δώῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδαῖς ὁδμὴν ἔχοντος) Imperite versum : & quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debit : Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipsi praepos. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipsi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. l. 8. Ὑμῖν δέ) Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praefat, quod I. P. S. &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non semel haec verba inspexi, & congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit, *Atque haec ita cum sint, iam nos in vitam vestram traducere aequum censeis, nostramque corrumpere, cum saepe male consulta sint, quae facitis, ipsique vestris in negotiis minime circumspetti sitis.* Satis patet, interpretem non secutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte existente, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt Florentini, Κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιούτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem secuti sunt editores reliqui) quam Florentini, expreflit Codicem. Sed nec Florentina scriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: *Vosne, qui luxu estis perdit, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censeis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam & exploratam?* Nam & per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιούτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic Fl. nisi quod L. & Iensii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere iubentium, securus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adscripsit ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων servandum est, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἰπερ ἔξειστι· & IV, 4, 14, ἰθὺς, οὐσ' γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ δέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθονται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατάρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾶστα πρὸς τὸν αὐτὸν. Lucian. Iov. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galar. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευόμεναι) Ἀν βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. l. 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur.* Mf. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum P. haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta B. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. l. 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V. 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituentum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat fallis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur; quippe quae & alii probati auctores, Atticis non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit Duker. quem allego ad c. 7, v. *τεθνήξει*, quodque pluribus post Graevium ostenderem, nisi notarum iam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπεραττικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis infusus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia & pudore quodam damus, interpretatio non potest iuvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium condemnet. Expressi autem in illis, quae sribliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcunque positis in parenthesis verbis explicare studui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *sribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, & habitarent Solis Ciliaciae urbe, τὴν εὐγενὴ παρεκέπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν, ut Eustathius loquitur in Dionys. de situ orbis. LEED.

Pag. 217. l. 6. Ἄρτι δὲ σολοικίῳ) Hoc est, modo soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἦξω, inquit Thomas Magister, οὐκ εἶπης, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικέμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἦξω μηδέποτε εἶπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνστώτος καὶ παρωχμένου, ἄρτι ἦκα,

καὶ ἄρτι ἀφικόμην. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunnesius, ἄρτι ἤζω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμην *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim soloecizzare gestio*; quippe qui putarit, *σολοικιῶ* hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam huius futuri *σολοικιεύς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἤκεις ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογούου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὃ ἐστὶ ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα *σολοικιῶ* dicendum. Sic & *modo* futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut appareatur dicam, atque huc renuntio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In Avibus: οὐκ ἄρτι δύο τὴν δεκάτην ταύτην ἐγὼ καὶ τοῦτομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐδέμην. Idem in Pace: ἴθι νῦν ἀκουσον οἶον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. A, p. 75, male putavit ἤδη δὲ *σολοικιῶ* hic legi. Τὸ δὲ ἤδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἤδη γὰρ ποτε ἐγὼ καὶ τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἐφθίντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἤδη γάρ μοι εἰκοστὴν ἔτος ἐστί. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρίσκειν, ὡς τὸ ἤδη λοίγια ἔργα τάδ' ἔσονται. εἰ δὲ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσονται ἀντὶ τοῦ, ὅντως δὴ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὄρθον, τοῦ λοιπὸν θήσομεν τὸν Λουκιάνειον *σολοικισμόν*, τὸν λέγοντα ἤδη *σολοικιῶ* qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησα, modo defuncta est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*: quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde,*

qui is obiit, M. Agrippae nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nauaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6: *Nero natus est Antii &c. XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep. 13: *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad Iliad. A, 260, ubi docet, ἥδη tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἥδη, sed de ἀρτι agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παίσεις ἔχων) Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra ad Asin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. 'Ὡς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic Fl. & B. 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. 'Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. "Α μὲν οἶσθ', ἃ δὲ οὐκ οἶσθα) Hunc locum exponit Thomas Magister: "Α μὲν ἃ δὲ, μὴ εἴπης, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλός· Ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προΐοντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινών. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι· Διδούς ἅπασιν τοῖς θεομένοισι, ᾧ μὲν πέντε δραχμας, ᾧ δὲ μὲν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν· &c in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐν-επίμπρασαν. Iosephus: οὓς μὲν πατρῶα φιλία προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξεβάλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτί-τροσκον, οὓς δὲ παρέλυνον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίαν. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἐκαύσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravit. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ὀφελον δυνήσῃ) Hic rursus Thomas: Ὀφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε ὅπερ αἰεὶ εὐκτικῶ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, Ὀφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι δὲ ὡς τὸ παρὰ Θεολόγῳ Ὀφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμφάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν Ὀφελον quo significat, Ὀφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἐμελλον accipiatur. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in Ὀφελον δυνήσῃ soloeicium: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epist. ad Gal. V, v. 12, Ὀφελον ἀποκόψονται & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ Ὀφελον ἐν ᾧ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac Demosth. vero Ὀφελον, Ὀφελες, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς Ὀφελον Homerus iungit, & cum praes. infin. construit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam Soph. quae in edd. non compareret, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio *Pseudosophistae* id suadeat, & editores priscos pro arbitrio quoque *Soloec.* personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia inveni in P. Nam in I. ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστῆς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Gesner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενεῖους) I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγεννήτους puer patos, sive recentes dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέ-

λυσ ἢ τ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ Ἑρμείας ἐτόρη-
σεν. Ubi recte vertit Cicero :

*Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim*

In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. Vulgῶ ἀπροσδυνούσως in *fimis fabrica-
tus*. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν
ἔχων ἀμφ' αὐτὸν ἀρτιγενεῖους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi
ἀρτιγεννήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖους) *Adullos*, qui nuper barbam emiserunt.

GUYET.

Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δέ σε) Ex B. 2. & A. est illud *σε*. In
reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 5. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἄν) Hic μέγα ἄθλον
dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus,
ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis,
τρισκαιδέκατον γοῦν ἄθλον εἶου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν.
Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἶση ἀνα-
γνοῦς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium signi-
ficet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι.
Et in Saturnalibus, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἅλόντα. Quod
autem Lucianus ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secun-
do de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα,
βραβεῖα, ἀριστεία, γέρα, ἐπίχειρα, ἐπαθλα & νικητήρια
idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad
Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν
ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius,
ἄθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶ-
να δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπαθλον. Paria his scribunt Mos-
chopulus & Thucydides interpres ἀνώνυμος. Ἄθλον, inquit
Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. l. 13. Συνήσω ἄν, εἴπερ θελήσειας) *Intellexisses utique,
siquidem voluisses*. Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusita-
te, pro quo Atticus dixisset *συνήκας ἄν*. Medius scilicet aor-
istus pro activo. Micyllus tamen *συνήσω* putavit esse futuri
activi primam personam, & in εἴπερ θελήσειας verbo optan-
di modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴ-
περ indicativo iunctum omnino usitatus est. GRAEV. Mi-
cylli rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus
Soloecisten, ut, quandoquidem male sequatur praeuentem,
id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permu-
tatis vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid

Lucian. Vol. IX.

Ff

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐβελήσεαι, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN.

Pag. 220. l. 3. Κακὼν.) Κακὼν. GUYET. Bene: nam et si κακὼν redoler Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὼν praeferrem, eoque magis, quia auctoritas accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἄλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγῶν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύτωνος, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν· Ἀπόλωλα, τίλλων τὸν λαγῶν ὀφθήσομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χάρις τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκείνοι φασὶ νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, οὕτω λαγὲν ὀνομαζόντων ἐκείνοι λαγῶν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγὲν ἐνικὴ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σκυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστική·

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἵκτινοι, λαγοί. Τῇ δὲ λαγῶν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγῶ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξύτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπεὶ δὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὸς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας, εἰτά ἐστὶ τὸ μὲν ἱακὼν λαγός.

Λαγὼν ταραζας πείθει τὸν θαλάσσιον. Τὸ δὲ λαγός Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὥς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορώναι, γλαῦκες, ἵκτινοι, λαγοί. Τὸ μὲν τοι ἡ πτώκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν Ἴωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγῶν accusandi casu acuto notavit accentu, addita ν littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem nobiscum ille rapit. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγὼν dixit absque ν, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, & accusandi casu λαγὼν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenienses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo singulari λαγὼν respondet

apud Sophoclem in *Amyclo* Satyrico nominativus pluralis λαγῶς Grues, cornices, noctuæ, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγὼν pluralis nominativus λαγῶ scriptus per ω apud Eupolidem in *Assentatoribus*: ubi aderant raiaæ, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam præter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quæ vocabula in ος finiunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut νᾶος, κάλος, νεὸς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγός. Ut λαγὼν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγὼν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγὼς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πτῶκα λαγῶν, id est, timidum leporem. si Ionicum est, redundat ω, si Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγῶν. Herodotus, λαγῶν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγῶν κύρῳ. Idem in *Polyhymnia*, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγῶν. Herodotus in *Thalia* etiam λαγῶος dixit, & in *Melpomene* λαγὼν in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit, Xenophontem τὸν λαγῶ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ἔταν δὲ περὶ αὐτὸν ὅσι τὸν λαγῶ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἀνευ τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγῶ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis *Cyri*: πρὸς δ' αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: αἰετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰσίος ὥς κατεῖδε τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumflektenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in *Θεῖν* pro *Θέειν* ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in *ἀντιρρητικῶ*, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in *Julianum* invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς Θέειν βεῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆξει, lege ex Mf. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hæc notæ typis fuerunt descriptæ, ἄρα παρῆξεν, sane præterit. GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticæ dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac præcipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticæ locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio expectet simi-

les, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *Δεῖν* pro *δέειν*, *ὑποσολοικίζειν*. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57, καὶ τοὶ ποιητῆς ὧν (Ὅμηρος) παρα-
Δεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὄχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἐρμηνείαν περὶ συμπαρεθεῖν. In Amorigibus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπαρεθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur) *pone sequi, comitari*: ap. Demosthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur sensus τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere*. Ita enim ad Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis agere in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis, illuc; sicubi alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum*. Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amorigibus c. 53 post med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipsum *δεῖν*, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14 pr. εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19, δεῖ φέρων in Bis Accusato c. 1 med. εἰς Κολοφῶνα δεῖ. Sed & Aristophanes ira in Vespis pag. 458 ed. Genev. Ἀλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiasten in Ἑκκλῆσ. v. 109, Ὅπου ἀργύριον ἦ, πάντα δεῖ κάλαινεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata sunt exempla, ubi *δέειν*, eiusque composita per contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat, promiscuum haec verba apud Graecos, eoque Atticos, habere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινε, ait de Assyriorum rege I Κυροπαῖδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὲν βοη-

δοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπὶ τηδεῖους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sira est, quod cum μεθῆκα dixisset, δεῖν addit, quod sensum perturbat, & alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo vertitur, *leporem sivi*, aut *permissi*, quod sane optime δεῖν admittit; sed *leporem e manibus elabi sivi*, quod additamentum δεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia unico ero contentus. Soph. in Aiace (apud Constantinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θαυεῖν. Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ) Hic λαγοὶ dixisset Sophocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ δὲ καὶ ἐλαφοὶ, & οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οὗτα χαλὰ φεύγειν αἰροῦνται οἱ λαγῶ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνέπτεάνυνες, ἵνα ἐν τῷ σφύδρα φεύγειν αὐτὸς ἐαυτὸν ἐμπήγτων ἐνέδῃ. Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic cassis visu difficiles tetendissis, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidens convinceret.* Sed quis haec intelligit? Verte: Quacunque ad loca lepores fugere insliterint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φεύγειν αἰρούμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαν παιδείας διέφθορας) *Corruptus es, vel periisti*, passively; cum tamen hoc verbum proprie *perdidisti* significet. Sic sane docuit Moschopolus: διέφθορος ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόροις· διέφθορος τὸν ὄρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διεφθορός. Ὅμηρος· φρένας ἢ λὲ διέφθορας, (id est, διεφθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὕβεν εἰ διεφθορὸς αἵμ' εἴπαις ἄταχῶς σολοικιεῖς. Phrynichus· διεφθορὸς αἵμα τῶν ἀμαθῶν τινες ἱατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Politicis· Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in praeceptis valetudinis· Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρω πολιτευτέον· διεφθορόσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocio· Ἡ Κάτωνος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη βίοις διεφθορόσι. Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἥδη, *corruptum lac*. Synesius· Ἦν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαίταν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἑρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὸς τὸ σῶμα. ἀπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθεῖρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ τὰς οὐσας τέ μου καὶ τὰς ἀποῦσας ἐλπίδας διεφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεί· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἶν διεφθαρκώς. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένοις, id est, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν διεφθορότα, passive. Utraque significatione uritur Philostratus. In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθόρεναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano: ἐκέλευσε τοῦτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῶ τὸν υἱόν, iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidisset. Idem in Polemone: φοράδην δὲ ἐσεφοῖτα διεφθορότων ἥδη αὐτῶ τῶν ἀρθρῶν. Et in eodem: ὄνομα δὲ τῶ μειραλίῳ Οὐάρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾠμάτων quod active & passive potest accipi, audiens corruptas cantilenas, aut corruptpentes. GRAEV.

Pag. 221. l. 1. Οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῶ τὸ τινὰ) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius: διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρων, διέφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινὰ & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie fit, exigere post se accusativum. Interpretes τὸ τινὰ putat referendum ad λαγώ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio irrepsisse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 5. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένη, τῶν τὰς τίτθας θηλάζοντων) Hoc est, nutritices lactentium, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum, quorum haec sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἂν ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, lactat mulier quos peperit, & lactent nati absolute. Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἡσδεῖσα τῷ βρέφει ἐθῆλασεν αὐτὸ, delectata infante ubera ei praebeuit. Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὐν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἂν ἔτε

κα. Et Lyfias, ἐπεὶ δὲ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantium & lactentium. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στείραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακάρια ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentaurο agens, pullorum instar fugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὠφθησαν τὸ θήριον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδίσιον τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παιδιά γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἔγωγε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κησείεν ἡ θηλάζουσα τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμῖς ἀντιλαμβανόμεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyfias in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδιά σολοικισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὔξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαινόντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ καὶ γεννᾶτε, τροφὴν τε δίδόντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos sinu recipiatis, Sed pro status in hoc loco legendum est satus. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero satus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: Sic igitur, ut ab his tra-

ditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satum, Terraeque conceptum, generatos editoque memoremus. Ibid. Haec vos, qui Deorum satum orti estis, attendite. Tusc. quæst. lib. II: Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, & praepræparat animos ad satus accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ' οἶκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτ' αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatius, αὐξεῖν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἀνευ δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγε αὐξανε τὴν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φαλάκρας passive dixit: ὅτι τρίχες κἄν τοῖς ζῶσιν ἐστί νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τεθνεώτων αὐξουσι, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κἄν αὐξησείην ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξοπλιστάτων κατάλογον. Synesius idem περὶ προνοίας αὐξεῖν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρεν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Tragiiniis, τὸν Καδμογενὴ τρέφει, τὸ δ' αὖξει βίβλου πολύπονον, id est, Herculem alit & auget industria, interpretis Graecus ita interpretatur, αὖξει ἀντὶ τοῦ αὖζεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitionis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit, Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξησόμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeterea superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio; Ἀπολλῶς ἐπίτισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠύξανε, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subiiciemus, exemplis, passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Cor. I, 19, II Thess. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλῶ μάλλον αὖξειν καὶ φύεσθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. Τὸ αὖξειν, inquit, ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, εἶον αὖξει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Τὰς εὐδοχίας τῆς πατρίδος ἡεραπεύειν, ταύτας αὖξειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὖξει ἀν:

τὸ τοῦ αὖξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰ-
κτως ἠύξησεν ἡ ἀρχή. αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ
αὖξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξησιν δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λό-
γῳ· Οὐκ οὐν ἐπείγῃ καὶ ἡ πατὴρ ἠύξαντο. Hic docet, αὖξειν
esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen ac-
cipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat;
αὖξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam
in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem Thomae
sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active di-
cas αὖξω, & αὖξάνω, passive vero αὖξῃμαι & αὖξάνομαι,
tamen si elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιο-
λογίας passive dixerit, καὶ αὖξοντες τοῦ πάθους. Et eodem
capite active: τὴν οἰκίαν αὖξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in οἷστῳ
ἀλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ἠύξησε. Nec
nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma
adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 12. Προσθῆναι) Lege προσθεῖναι. Et con-
fer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave ob-
servata erant. REITZ.

ibid. col. 2. l. 13. Σολοικισμός) Novum incipere hoc Scho-
lium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lu-
cianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλα κλέα τῆς ἐρωτι-
κῆς περαίνειν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus
familiarē, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου) Quis hic Socrates,
quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Gram-
maticus laudatur in Etymologico M. An a Mopso patriam
signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. ὁ ἀπὸ Μόψου) Grammatici huiusce nominis memi-
nit auctor Etym. v. Εὐβοίς. Hinc autem liquet, scriptum
hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum
ex Aegypto. Quaere apud Iosium L. I de Histor. Phil.
cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πνίκα ἔξεισι) Hic soloecismus in hoc vertitur,
quod πνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum At-
ticis significet tantum qua hora? Docet Suidas: Πνίκα ἐστὶν
ᾠρα (leg. ἄρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag.
610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὅποια ᾠρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ᾠρας
γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πνίκα δὲ ἐξόρμησε τῆς νυκτός;
τὸ δὲ ἀνταποδοτικόν, ὁ πνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημέ-

βρίαν. Το δὲ Πνίκα ἄττ' ἀπόλετο; οὐκ Ἀττικόν, οὐδὲ ἀρχαῖον, οὐδὲ ἀκριβές· ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἀτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀρμύζει τῷ ὀπνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαιρως. Apud Suidam vero male legitur ἐζήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. *quota est hora diei?*) *Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egressus est?* Quod vero huic respondet, ἐστὶ ὀπνίκα, (id est, illa hora) paulo post meridiem. Illud vero: Πνίκα ἄττα ἀπόλετο, (quando perit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινὰ significat, neque ἀτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπης ἐπὶ χρόνου· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, πνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπης μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἐφημεν εὐρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τνικαῦτα καὶ τὸ τνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγει. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τνικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῶτ' ἐτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὅρθρος βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὖριον τνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεῖς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὖριον κείσθαι τνικάδε; id est, *cras hac hora*. Phrynichus fere eadem omnia. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπης ἀντὶ τοῦ πότε. ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· πνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπης ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἐρεῖς. Male Ioannes Nunnescius ὥρας exponit hic *horas anni*, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἡρετο δὲ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πνίκα εἶη ὅτε τῆς σκηνῆς ἡλάθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὔσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πνίκα ἥδη λελοῦσθαι δεοί. Et Aristophanes in Avibus, Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro πότε dixit Lucianus in Electro πνίκα. Ἄλλ' οἷγε κύριοι πνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἄδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πνίκα ἔξεισι; sit qua hora exhibi? & sic recte Nostrum dixisse in Gallo, πνίκα ἢ δὴ λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῇς τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πνίκα est simpliciter quando, πότε. Similem ex Electro locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrum c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοίνυν, ὦ θανμάσιε, πνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; Quando tandem erit, inquit, ut non amplius negligentur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires? Hic πνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ ζῦ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον] πνίκα exponerem qua diei hora? licet verba videantur ἀνακλόουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convictu suo habent ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, audiunt quidem illae; sed quando? iam quasi ipse sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam. Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ ζῦ κοσμούμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρώα) Hoc est, acquiesco patriae legibus & consuetudinibus; cum proprie & Attice haec verba significant, habeo satis amplum patrimonium. Πατρώα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱούς χωροῦντα, καὶ πατρώοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basiliius contra foeneratores: Ὅσπερον καὶ τῶν πατέρων ἐκστήση, postmodum etiam cedes & everteris patrimonio. Laërtius in Solone: Ὅ τὰ πατρώα κατεπηρεσώσ. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρώα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Meretric. Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατέρων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοί φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατῶοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristot-

phanis in Avibus, Ὡν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατρώον, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένευμε τοῖς πατράοις φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατρώους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basiliius contra foeneratores, καὶ πού καὶ πατρώας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατρώος κληρὸς. Opera pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτῆσις πατρώα, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατρώα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomaе & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρώα dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατρώων ἔθων, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἡλίον, καὶ δίαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρώων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινος, ἐκστῆναι, ac ipse vivus, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit. Ubi male πατρώων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Chriftodori Copritae, ἐγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικὼς βιβλία 1β. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε &c. De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicae &c. Eumolpidarum πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατρώος & πάτριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατρώων nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθνη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος usurpavit πατρώος. In Scythia cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμβόλξιδος, τῶν πατρώων ἡμῶν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοὶς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὐν ἕκαστῳ νομίζεσθαι πατρίον, διὰ τὴν πρῶτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. *Locum intergrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati interpretis versione. Verto, Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex patria solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) etsi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατρώους θεούς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum Noster in Eunuchō c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσης, καὶ ἱερῶν πατρώων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρώιον ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, vers. fin. τὰ πατρώα βασίλεια, ubi Weff. N°. 81, πατρικὸς φίλος praeferit. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρώους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρώους νόμους leges paternas, i. e. a patre suo latas, Aelian. VI, 10 f. non patrias, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in patria potestas, quae ad solum parentem spectat. Verum πατῶροι φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατρώων φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατρώων αὐτῷ εὐνοίαν ἐπέδεικνυντο ubi paternus affectus non adeo qualis patris defuncti, sed qualis patris esse solet, generaliter significatur. REITZ.*

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι) Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἴρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hesychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικὸν ἐστίν. ὥς γὰρ φάμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ ἡ πατριώτης στολὴ ἢ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης οὐσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλῳ. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἀνευ τῆς συν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *conciuis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, *conciuis* esse vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἡ χρῆσις ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης ποὺ λέγει, ὃ συμπολίται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολίται κακούργοι συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνηλικες. Ἀσπταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratē in Panathenaico συμφυλέται. Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου. & epistolae ad Thessalonienſes: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythaeonem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὃ Κιθαίρων οὐκ ἔση τὰν αὐρίον πανσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τρόφον, καὶ μητέρ' αὖξιν καὶ χορεύεσθαι, dies *crastinus* haud

abit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Niostrati Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciano loco utitur Micyllus, aequè vitiosa est, ac Graeca *συμπατριώτης*; quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. *συμπολίτης* affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarchi. apud Raphael. & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. 11. 'Ο δεινὰ ἐστὶ μεθύσης) Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσις vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσιν, τῆς κόρδακος ἑνάκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτες φίλοινοις μεθύση. Μέθυσις δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Δηλυκοῦ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἐστὶν ἡ γυνή μοι μέθυσις. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ μεθύων λέγε καὶ μεθυσιτικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ· Ἐώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυσιτικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρῶντα. Ἐπὶ δὲ Δηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI, ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσις. Idem tamen XIX, πῶς γὰρ μέθυσις καὶ πορνικὸς πτωχεύσει. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσις dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V, ἡ λοιδόρος ἡ μέθυσις ἢ ἄρπαξ. Et VI, οὔτε μέθυσις οὔτε λοιδόροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσις καὶ πάροις dixit; quamquam & Phrynichus scribat, Μέθυσις ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυσιτικός· γυναῖκα δὲ ἐρεῖς μέθυσις ἢ μεθύση. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἶρηκεν τὴν μεθύσιν Ἀλεξίς. Ubi recte Casaubonus notavit, male nonneminem emendare μέθυσις. Et apud Arrianum lib. IV, c. 2, ubi tamen pro πότερον μεθυσις εἶναι θέλεις, legendum μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur, ἐτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehenderet soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim reſpiciunt ἐκλελοχός. Vide, quae ſupra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam leſionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praefentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum conſuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Πότους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγον, ſed vocem *συνεγερόμην*, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἡμερον) Lege σήμερον. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικὰ) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 6. Τὸ πατρίω) Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριώτης vituperatur, ſed συμ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὡς περ) Hic videtur deeſſe vox πατριώτης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. l. 1. Λήμμα πάρεστιν αὐτῷ) *Lucrum* adest illi, cum λήμμα πάρεστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praefentia vel obſtinatio adest illi, dicere debuerit. Λήμμα & λήμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λήμμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τυχῆς, ut habent edita exemplaria) λήμμα δὲ διὰ δύο μμ· hoc eſt, λήμμα animi praefentiam ſignificat, λήμμα quidquid accipitur. Si Heliodori Epiſcopi Codex emendatus eſt, λήμμα ab illo dictum eſt pro λήμα. Λήμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω δὲ λήματι. Iosephus VII ἀλώσεως· καὶ πολλοῦ λήματος πλήρης γενόμενος· pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὅς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λήμα. In Neophrone quoque λήμμα legitur pro λήμα in quibusdam libris. Κάτισχε, inquit, λήμμα καὶ σθένος θεοστυγῆς, *compesce ferociam & vim*. Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λήμμα

impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὠσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέθρεψε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναία μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαε παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Idem in Iphigenia: ὦ λῆμ' ἄριστον ὡς ἀπ' εὐγενούς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμήν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, saepissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρου τοῖς δεινοῖς. Iosephus in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δὲ ἄλλκην σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεινῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nubulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἀτολμον. Idem in Ranis: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, spiritibus frei, id est, intrepidī pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα ἄριστον. Idem in Alceste: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἡμιστά τοῦμὲν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι καὶ λῆμα δοῦριον φορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, & interpretatur & lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedippo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia & praesentia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιᾶς ἐούσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ Ῥώμῃ οὐκ ἴσσορες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Δημιάτ.

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, id est, *contemptus magnorum & multorum emolumentorum*. Iosephus in I' Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσεις. Idem in XIV Ἀρχαιολογίας. ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, ne tamen quantum pecuniae extorserit, cognosceretur. Ubi exemplaria τολμήματα habent; & male Gelenius vertit, ne tamen fraus deprehenderetur. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείοντας

Ἀπομένους ἰδοὺς ἀν' ἧ σέσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσσεισιν ὁ μεῖραξ ὁμῶς φίλος) Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μεираκίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Démonastis: Ἦκεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολλεκέναι λέγων, venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma. Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πᾶν καλὸς ὁ μεираκίσκος ἐδοξέ μοι. Sed praestit, haec ita sese habere, ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus restis est Thomas Magister. Μεῖραξ, inquit, καὶ μεираκίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μεираκίον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μεираκίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Σὺ δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβῶν τὴν μεῖρακα. Καὶ πάλιν Ὡ μεираκίσκη πυνθάνη γὰρ ὠρικῶς. Σὺ δὲ μεираκίον καὶ ἐπὶ θήλειος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεираκος. Idem in Νεκρικοῖς. Δύο ἤδη ὁ μεираκίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις. Ἀγεῖν σε καὶ ταύτας μετὰ σου τὰς μεῖρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἔω τὴν μεῖρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεираκίσκης. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μεираκίσκος, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μεираκίσκος τις τῶν πᾶν δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μεираκίον καὶ μεираκίσκος διαφέρει. Μεираκίον γὰρ καὶ μεираκίσκος ὁ ἀρσεν· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μεираκίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μεῖρακες καὶ μεῖραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μεῖρακες

ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μεираκίσκος καὶ μεираκίον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnefius vertit: *Meirakes* καὶ *μείραξ* *adolescentuli* & *adolescentulus*; cum sit *puellae* & *puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in *Asino*: Τῇ μείρακι συνευναζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα παραλλάττων, *excedens ex ephebis*, vel ἀρτί μὲν τὸν ἐφηβὸν παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in Ἑλλησιαζούσαις de masculo dixit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλεῖραι, id est, συνουσιᾶσαι, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes: Μείρακα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius retulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micylus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. μείραξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commisisse contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μεираκίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni maiori non inseruit. At si videris, *pincernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenserit Lucianus. Sed & est ὁ μεираκίσκος apud Alciph. I, Epist. 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω) Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *metuo*, cum sit *terreo*. Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δεινὰ ἡγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιητῶν μόνοις. Ὅμηρος ἐν Β' Ἰλιδ. Δαιμόνι οὐ σὺ εἶοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι. Aristoph. Scholiast. ad Plutum notat, δέδεικα poni pro *metuo*, δεδίττω autem esse

ιεgeo. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Luctu: Κῶνα τῷ χάσματι δεδίττωμενος, canis rictu sine oris hiatus terrenus. Idem in Philop. καὶ δεδίττεσθαι καμὲ ἐλπί-
ζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττων-
ται, terrent. Aristophanes pro metuο videtur usurpasse in
pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iu-
stinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δε-
δίττωμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δεδιότα, metueniem, le-
gitur. GRAEV.

ead. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαίωτος) *Amicorum summiffimus*,
ut Graecum soloeicisμum Latino exprimam. De hac voce
Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταῖότατον δὲ ἀδόκιμον,
ὡς καὶ κορυφαίωτος. Idem alibi: Οὐ κορυφαίωτος δεῖ λέ-
γειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερβείσει καὶ ἑτέραν ὑπέβεισιν δεῖ ἐπά-
γειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem
innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦ-
τα κορυφαίωτα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, super-
lativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus ta-
men a comparativo formavit alterum comparativum in ter-
tia Canonica: Μειζότεραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phryni-
chus summopere improbat hanc vocem. Κορυφαίωτος, in-
quit, ἐνεκαλυψάμην εὐρὸν παρὰ Φαβωρίνῳ. λέγε οὖν κορυ-
φαῖον. *Suppruidui me, cum κορυφαίωτον gerei apud Phavori-
num. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic est ἐσχατότατον a
Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod
in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur At-
tice Plutarchus πρὸς Κολωτῶν· Περιπατητικὸν ὁ κορυφαίω-
τος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὡν Περπέννας ὁ κορυφαίω-
τος. Idem ibidem: Κορυφαίωτατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνα-
σταῖς καὶ τιθνηοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib.
VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαιωτάτου τῶν προεστη-
κότων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioseph.
συνελήνσαν δὲ οἱ κορυφαίωτατοι. Idem in VIII Ἀλώσ. συνελ-
δόντων ἕξ τῶν κορυφαιωτάτων. Utitur & alibi hac voce, ut
& Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παρ-
αινήσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ
κορυφαίωτα τοίνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος
πεπραγμένων Σεβήρῳ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Pae-
dagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴ τὸ κορυφαίωτον, quod est su-
preмум omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum
a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) 'Εξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus, 'Ορμάω ὀρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philostrat. certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: 'Εξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καί τοι χρυστὸν ὡς ὄρεῖς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴγυθα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque significationem coniunxisse videtur, activam & passivam: Κλήθρων ἐξόρμα' ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσας, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodor. in secundo: Καί μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὃ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκέαι. Et sic saepius ille scriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam Lucianus huius praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προσεξορμήσας, ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: 'Εγὼ γοῶν μετ' ὀλέθρων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. 'Εξ ἐπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. Pausan. in Corinthiacis: 'Επὶ θαλάσῃ τελευτᾷ καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεισι ἀνοτάτω γραῦς. ἢ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραδὲς ἐπιπολῆς ἔναισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀνοθεν ἐπιπολῆς ταῦ σήματος. Herodot. 'Επιπολῆς δὲ ἔπεισι αὐτὸ τὸ ἐλλύχινον, id est, *supreme inest ipsum ellychnium*. Valla hic lahitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, *cum multo lychno*. Locus exstat in Eurerpe. Idem in alio loco: Τάφον ἐαυτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλῶν. Theophrast. in primo de causis: Εἰ καὶ τινα εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ἄνικας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα παρῃπετόμεναι ψαύουσιν τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ καινῶν ἐννοιῶν οὐκ ἐπιπολῆς ψαύουσα τῇ

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντα διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὗρισκον ἐξ ἐπιτολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς, quod etiam apud Diofcoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιτολῆς λέγουσί τινες οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιτολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιτολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιτολῆς εἶπεν, ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιτολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ Ἐπειδὴ σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιτολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἑκτη, διὰ τὸ ἐπιτολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιτολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) *Iussit mihi.* Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit.* In hoc enim videtur soloeicifmus esse, quod συντάσσειν dixerit pro καλεῦειν, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὸν τῆς Ἰσίδος οὐπὲρ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμειν τὴν κώμην οὐ τῷ Θεαγένῃ συνετέτακτο ἔσπευδεν. Diodor. saepe συνετάσσε pro iussit, & συνετέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλὰς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes.* Lucianus alio sensu in Asino dixit, συνετάττετο ἐπ' ἔργον, accingebantur operi; & Plutarchus, συνετάττετο πρὸς τὴν πράξιν, ad negotium componebatur. Eodem pertinet illud Periclis ἀσυντακτός εἰμι, *imparatus sum;* illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τοῦνομα, *paratum subicere nomen.* Demosthenes, οὐ συνετάγμαί, *non sum paratus, meditatus, instructus.* GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GRSN.

Pag. 224. l. 1. Περίστην αὐτόν) *Circumsteti ipsum.* Manifestus soloeicifmus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπης περιστάμαι τὸν δῆνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινα περισταίν; ἀλλὰ περιστάμεθα. Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ καὶ περιστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιστάμενου αὐτόν ποτε Κράτητος. Περίσταμαι etiam fugio, vito,

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, non secus ac rabiosos canes fugiam, & vñabo. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὀμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περιστάται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταραῶσι τὸ πλῆθος, id est, verebatur. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ τοὺς θορύβους περίστατο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περιστάσθαι, ἐκκλίειν, φεύγειν, cavere, declinare. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5, & Andream Dunaeum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) Iudicio experiebatur, vel contendebat, aut etiam cum eo comparabatur. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διακρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro iudicio experiri dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διακρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο, ὥς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλυσσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φάμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὐριπται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ τοῦ παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παραιθεῖναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ' ἀνα, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατεβράθυμηνά παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σκευδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείσιν ἐκεῖνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἤξιον ταῖς Ἡρώναις παραθεωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θυνῶν γυναῖκα φαιδράν. Ibid. Αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὐμῆκες το καὶ ὀρσιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet. Lucia-

nus in Parafit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι & Philo: Ὃς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus*. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τολμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμμα τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ σαφῶς εἰδώς, ὃ, τι ποτὲ ἐστὶν ἢ σύγκρισις, ἐχρησάτο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δὲ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξτάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophranes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorpus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut solocisimo solocisimū explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶϊν, nobis, dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμάστως τόγχε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in Sympol. Πράξομεν ὃ ἂν φαίνεται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἔρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν) Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere confuscente, male vero de muliere, quae cum viro rem. habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ. Herodot. in Clío: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίην ἱζομένην ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἀπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Artice igitur D. Io. Chrysost. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄρετος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ ὁ τῆς στοᾶς προστάς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. Homer. hymno in Lunam: Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ. Quin & Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα) Falsa est Scholiaetae observatio: nam de feminis aequè frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112: Καὶ τιχτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς. Aelian. V. H. I, 15: αἱ θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀτυχῶσιν. Homer. Odyss. A, 72, Φόρυκος θυγάτηρ — Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Λ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοιτῇσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τις ἐπόντος) Cum quidam pro κείρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κατακριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ: Οἶμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τετιμηῆσθαι Καيسάριον. τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἦν ἐκείρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἀξίον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πεινῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomaе: καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, καίρασθαι autem de hominibus. Et Moschopol. Ἐκάρην, ὃ αἰεὶ τάττεται ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γελωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitis radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. Quo alludit Tertullian. de spectaculis: Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis alaparum obiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolus maxillam verberandam patienter offerre. Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τις λέγοντος) Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν δεῖνα περὶ τοῦ δέ τις ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμφισβήτητον, ἥρι-

ζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνε-
ται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικοζόμεν. Οἷον ἐδικοζόμεν τῷ δεῖνι,
περὶ τοῦδε. Hefych. in diversa est sententia, qui ait, hoc ver-
bum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiari-
bus contendere; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Bu-
daeο in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod
affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ
κορίκῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & De-
mosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere
est. GRAEV.

Παγ. 225. l. 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα)
Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est pro-
bare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiice-
re, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpa-
bant de homine, qui morbo vexabatur. Eisdem & Thom.
redarguit inscitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας
λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν
ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτα-
σται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τι-
μωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλ-
λὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τάληθες διὰ
λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc con-
tra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι ἤσας, κρε-
μάσας ὑστερηγίδι μαστιγῶν, δέρον, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς
ρίνας ὄξος ἐγχεῶν, πλύνθους ἐπιτίθεις. Quae profecta omnia
sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc
praeceptum facit illud S. Marthaei capite octavo. Κύριε, in-
quit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικῶς δευρὶς βα-
σανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocra-
tion, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας,
idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo
aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de
iis dici, qui tormentis tenfi verberantur, si non satis no-
tum, vid. I. Elfner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam
refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tor-
menta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere,
quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explo-
rans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis,
qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut
carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat
Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere so-
loecismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθημασιν) Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προύκοπτον ἐν τοῖς μαθημασιν. Et in Parasit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνέμιζον ἄχρι παιδείας ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψαι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαιρούσι μεγάλα φρονούντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσθήκη, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hesych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap. 24 δινηκδόν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ὑβήσεως, ut pulchre docuit Thom. Reinefius, magno eruditorum cum dolore nuperius exstinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, sacco colabat, aut praecidebat. Apud Eustath. ad Iliad. V, καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενομένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκόπτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id est, nobis augentibus illorum imperium. Προ-
 δοιοιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἡγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν
 ποιοούντων. Haec Thucydidis interpres. Eodem sensu Lucia-
 nus in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλα, inquit, ἀρ-
 ξαμένη ἐς τοσούτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σε-
 βαστὸν μάλιστα. non olim initio factō tantū incrementū in eam
 pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch.
 cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἄν τις αἰσδοι-
 το ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere
 verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim
 a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποι-
 οῦσιν ἀνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ
 προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epistetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν
 ἥτταν καὶ ἔνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἡ προκοπή, ἢ καὶ σώζεται.
 Iosephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit,
 οὐδ' αὖ ἦν ἀλώσιμος ἡ πόλις, εἰ προῦκοπτε τὸ τεῖχος ὡς ἥρ-
 ξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus pro-
 cessisset, ut coeperat. Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προῦκοπτον
 ἐπίδοσιν. Et in I' Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρω μεί-
 ζονος προκοπῆς αἰτίος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμ-
 μάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ
 στέργων διέτέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ
 μεγάλῃν ἔχων προκοπὴν. Cicero XV ad Attic. Epist. XVI:
 Sed mehercule literae πεπινομένως scriptae, quod ipsum προκο-
 πὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod
 dixit Apostol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ.
 Et Epistolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου
 ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ
 καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσitelῇ προσ-
 τιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis ac-
 curate locutus, quippe qui saepe peccat in id, quod hic
 aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Ne-
 fasto ἑάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, ἑάτερον pro τὸν ἕτε-
 ρον, & ἄτερον pro ἑάτερον quae omnia invenias in Heliod.
 Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτε-
 ρον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας ἑατέ-
 ρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ
 τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ
 τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro ἑάτερον. Sed de hoc
 minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectio-
 ne poetarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις
 dicit, pro ἑάτερον. Vide & Thom. Magistrum. GRAEV. Προ-

κατὰ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16, aequè ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elſin. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσῃ ὁ δέσῃα) Virium est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tametsi futurum medium usitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαυμάσῃ καὶ ἰθαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπῳ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demonaët. Ῥήτορι δὲ τινὶ κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας: ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινήσομαι, ἐπῆνεσα, ἐπαινήσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δὲ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam Atticorum aetulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: praestaret vel hic te non Atticiffate mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχαλὼν τεθνήξει, tu morieris. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omiffa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γεργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει: Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος: Εἰ μὴ τις ἀρτου μεταδοίῃ, τεθνήξει. Ὑπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἡκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. Synes. εἰς τρίτην ἡκείν ἐπήγγελε. Aristid.

καὶ ἦσαν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lyfistratē: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ἰδέαν vocat Philostrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucydid. VIII, c. 74 f. cum & Aristoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἰσθι νυν γε habeat, quod forsā frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiæ pers. in εἰ terminatio, quae Atticis est secunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φείδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeparare esse & misereri; quod an hic locum habeat, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχάζομενος, id est, parcens, vel miserius, vel consulens, ut vertit interpret illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾶν δέ τις εἰπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανόν, quemadmodum nec illud Basil. in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' αὐτοῦ ἀσκητάς. ὅτι ἀεὶ πρὸς τὸ ἰδίον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνίσταν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ἔρη μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro 18. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκούοντων ἐπετίμησεν ὡς διίστάνουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσαν εὐνοίαν σφισιν. Quo verbo idemtidem ita utitur Apollolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est Phrynichus. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε,

εἰ καὶ Φρύγιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή.
 Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ
 ἔκτος εἰ τόδε, καὶ ἔκτος εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε,
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρᾶσις· πλὴν εἰ μὴ
 σκαπατεύαγε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μὲν
 τοι εἰ χωρὶς τοῦ μή λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem
 suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis
 & Maufoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθο-
 φορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κάκείνων τις; μοχ-
 que, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist.
 Ἐκτος εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτος εἰ μὴ εὐξα-
 σθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτος εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀ-
 θηνᾶν ὑπέληφας. Et paulo post: Ἐκτος εἰ μὴ τινα νομίζεις
 ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτος εἰ μὴ κατὰ
 τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὐρυτον εἶναι τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις
 ἀντάδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνῳ πλὴν εἰ μὴ
 τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ πε-
 ρὶ τῆς τύχης βοήθεια γεγονυῖα. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν
 εἰ μὴ τις θανάτοποιία ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Corio-
 lano, πλὴν εἰ μὴ τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελεί-
 οτερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτος εἰ μὴ ἢ Δία πρὸς
 τὸν ὑπὲρ Ἀλονήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. Apo-
 stolus I ad Timoth. V, ἔκτος εἰ μὴ διερμηνεύη. Et cap. XV,
 ἔκτος εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 4. Τεθνήξει) Nihil varietatis notatum in-
 venio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam
 τεθνήξει· oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perin-
 de esse, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλη aliaque secun-
 dam person. in εἰ formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνή-
 ξει Lucian. dedisse, certum. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Διπλᾶ χαρίζοι) Haec, inquit, gemina gra-
 tificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen
 χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuriensis edi-
 tor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τις ἐιπόντος) Cum quidam dixisset χρᾶ-
 σθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. Philostr. in He-
 roicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἰκοι μαντείσις Ἀχαιοῦς.
 Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ
 οὕτω αὐτοὺς τε ἔξειν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυ-
 δὴν οἱ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. Idem in Clio: Τοὺς πορθμέας
 αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶ-
 το ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

schop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαιο, *consulturus*. Liban. in Antirrhetico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, *Deum consulturus*. Latini in eadem notione utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam. *Cum adhibuisset domi meae Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror; id est, cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcesserat, consulisset*. Id. III de Offic. *Gratidianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribunum plebis adhibuissent, id est, in consilium vocassent*. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus*. Florus l. I, *Gemini erant, uter auspicaretur & regeret, adhibere placuit Deos, id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves, χρῆσθαι θεοῖς*. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non sic habere edd. verr. testatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πάνυ. Vulgo male, *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7, *A tuis reliquis non adhibemur, hoc est, consulimur*. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac sollertissimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exstinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amoris sunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἐκτοτὲ κατὰ μὴδὲνα τρέπον εἶπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκταλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιού, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκύεται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἰπόντι τε πάντες καὶ ελεγον. Sic tamen sacri scriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δείκνυειν pro quo Lucianus in Demonact. καὶ τοσπεκύνου ἀρξάμενος τιμῶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopi & Nepruti: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πησείδων. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρυσιν. Pollux in primo, προπέρυσιν, inquit, τρίτον ἔτος τοῦτ'. Lucianus omitta praepositione in Hermot. Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσιν. Demosthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσιν προσβείαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ οὖν δὲ καὶ πέρυσιν. Plato in Euthydemo: πέρυσιν δὲ ἢ προπέρυσιν οὐδέ ποτε ἦσται σοφῶς male προπέρυσιν impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρυσιν quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen προπέρυσιν etiam in epistola quadam Libani. Ἀναμνησκόμενος, inquit, εὖν, ὅπως ἡλγεις προπέρυσιν. Ἐκπαλαί legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἑκπαλαί. Utuntur etiam D. Basilii & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἦν, inquit, ἑκπαλαί περὶ τῆς οἷς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακὸς ἑκπαλαί Πισίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων ἑκπαλαί δὲ ἡγανάνκουν. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθησαυρισμένων ἐκ παλαιῶ. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιῶ ἄρα εὐδοκίμῳ τε καὶ σοφῶν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ παλαιῶ, ξένε. Herodot. Ἐπεὶ γε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μανθίον ἐκ παλαιῶ ἰδρύνμενον. Idem in Urania: Ἦπερ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιῶ. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαι καθήμεναι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἀλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι. Iam vero de illo ἔκτοτε quid mirum, a scriptoribus facris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinuerit? Ἐκτοτε, inquit in Afino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὅνου παρακύψας. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. Ἰ ἀναβάσ. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδίται ἑβαρβάριζον. Ioseph. Ἐκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpret? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcumque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GESN.

ibid. Ἐκ τότε) Ἐκ τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, five I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τότε ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέραις ita componit Thucyd. II, c. 66, καί ται ἀντιπέραις Ἡλίδος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδού, ἐπὶ τοῦ ἰδέ) Cum quidam ἰδού pro ἰδέ uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδού adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eo usos, ἰδέ vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδού Attice dici pro ἰδέ scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδού, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδού, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἰδέ. Εὐριπίδης Ἐκάβῃ. Ἰδού με κἀνθάρος οἶα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι ἄφῃτο, pro συνίημι intelligo. Sic tamen Ioseph. VI Ἀλώς. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, se sensisse, audisse, intellexisse. Suidas dictione κογχύλη, κύνες τῶν ὀσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiafies Sophocl. in illud in Aiace Mastigophoro, καὶ ξυναρπάξω φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὁξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas δηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam Budaeum, qui duobus Alexandri Aphrodisieci locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δὲ τιος εἰπόντος) Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον ποιετικὸν γάρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἠμέραις βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνεται. ἐκείνου δὲ μάρτυς Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ καὶ σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὀφθαίμαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τούτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγε βράδιον τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνεται. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δακρυώτατοι βραδύτερον. Thucydid.

In II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησεν βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Θάττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιίοντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἑλικά διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς οὔσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέβαινε. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: Cum alia maiorem lustrantem orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helices inflexione vertebat, quia bisariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerissimo. Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακαύνοντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θάττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θάττον ἐξίσιμον. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θάττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίων ἀποδεχθεῖσα. Thomas, θάττον, inquit, Ἀττικοί, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θάττον ἢ ᾗτε εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. Θάττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θάττον γούν τοῦνεμα. ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάβοιτο, & μοχ, καὶ θάττον ἐνδύσῃ. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζον ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῇ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μὴ τιος ἰστέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Αναλίσκομένον τε τῶν ἐπιτηδεύων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθούσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύαντες qui tamen alibi fere θάττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνισταὶ ταχίους ἢ φρονιμώτε

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσγοιμεν ἄν ἐς μά-
χην ὑμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν
βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας ὑπ' αὐτῶν
ἐπιτελουμένων, id est, expectatione celerius. Arrian. in Peri-
plo: Οὐδ' ἐν δὲ πωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis
Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον,
dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσούτῃ ταχύτερον ἐπέρχεται. Et
paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαί-
νεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθέ-
νης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imi-
tatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερ' ἢ
σοφώτερ' quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX libro
suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὐτανδρὰ τὰ σκά-
φῃ συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βαρεῖν δέ τινας εἰπόντος) Idem Thomas docet.
Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δο-
κιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρη-
γκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀρι-
στείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦγον οἶνον βεβαρηνότες οἱ
ναῦται. Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce di-
xit. Βεβαρηνένος, inquit, ὁ πῆρος μεθυσθεὶς τοῦ νεκτοῦ (οἶ-
νός γὰρ οὕτω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρηνένος
εὗδεν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas proba-
vit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖ-
το, ἢ βαρύνμαι, ἢ βαρυνόμενος. Οὐδὲ ἄλλην τινα κλίσιν ποι-
εῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος: Ὁ δὲ
ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ ὑπὸ
τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἐβδόμηκοστόν ἔτος. καὶ αὐ-
θις Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον. Improprrie igi-
tur Lucianus in Aëtionē: ὁπότε δοκὸν φέροντας βαρύντο.
GRAEV.

ead. l. 10. Λέλογχα δὲ τὸ εἰληχα λέγοντος) Cum quidam
pro εἰληχα dixisset λέλογχα. Ἐξεῖληχε, inquit Thom. οὐκ
ἐκλέλογχε. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χα-
ριολῆς ἐλελόγχει. Tametsi idem in eodem libello Attice di-
xit, ἀνδράσι σύγκληρον εἰληχα τάξεν. GRAEV. Cum Graev.
Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze ad-
scripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Solseci-
stam Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. I. REITZ.

ead. l. 11. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόν-
των) Cum multi dicerent Ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur,
sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto.

Ἐὼ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνηοῖν, καὶ τὸ ἀινη-
μία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέ-
ταμαι οὐδεὶς τῶν Ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic
pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπτα-
μαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexipha-
ne. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι
Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ,
Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει ἀκῶμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκείνος
ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὖθις
ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλογῷ. Phrynich. ἵπτασθαι παραι-
τητέον, εἰ καὶ ἀπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δις πέτεσθαι δὲ λέγε.
Utitur Luciano utroque vicissim, frequentius tamen τῷ
πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἦδη πρόγειος
πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ᾧδ' ἵς πέτεσθαι.
Idem in libello de ratione Conscri. Hist. Καὶ τοῦ Περσέως ἔτι
σὺν τῇ Μεδοῦσῃ τὴν ἐκείνου γνώμην περιπετομένου. Idem ta-
men in Amor. dixit, ἐλάττονι βροῖζῳ διἵπταμέθα. Et in Deor.
Iudic. ἐξ ἀφανούς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὅποτε ἦδη ἐν τῷ
ἀετῷ ἦν, συμπαριπτάμην αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μονοῦ
διἵπταμένην τὴν ὀλκάδα παρημερίζοντο. Gregorius Theolo-
gus Basilis: Τοὺς τε ᾠδικούς ὄρνιθας ἄδοντας μὲν ἄλλα τὸν
λίμνον, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV.
Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Basf. 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammati-
cus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intel-
ligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu ver-
bi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Ety-
mologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum di-
xi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte
orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέ-
σεως ὀνομάτων disputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστέρων δὲ τινος εἰπόντος) Adversatur Lucia-
no recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς
περιστέρων καλοῦσιν. Ἀλεξίς Συντρέχουσιν· Ὁ λευκὸς Ἀφροδί-
της εἰμὶ γὰρ περιστέρως. Φερεκράτης ἐν Γραφεύσι φησὶν, ἀπό-
παινον ἀγγέλλοντα τὸν περιστέρον. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lys. p. m. 182,
τοιαύτη τύχη χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι.
vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios pro-
misce. REITZ.

Pag. 227. l. 1. Φαλὸν δὲ τινος εἰπόντος ἐδ' ὀδεύειν) Cum
quidam dixisset, se edisse φαλὸν, id est, vasculum olearium, cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου moxque, ἀνέβη τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Athenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθίνειαν, ἐν ῥυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines refertunt. Quid praeterea φακὸς significet, pete ex Hesychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακὸς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὅμοι οὐχ ἐνικῶς φακὴ δὲ ἢ ἡψυμένη. τετρήνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἢ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὸν dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρον ἐντετληκὸτα ἔχει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακὸς est φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ δύρα σχεδὸν ἀνέωγέ σοι) 'Ανέωγε male dicitur pro ἀνέφκται. Phrynich. 'Ανέωγε ἢ δύρα, σολοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέφκται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέωγε passive posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ δύρας ἀνεωγίας. Lucianus περὶ Γυμνασίου, καὶ ἀνεωγέσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἢν πῶς ἀνεωγύαν ἔτι τὴν πάλαιστραν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi; Τῷδε Πύρρῳ πολλὰς ἀδοὺς ἀνεωγμέναις πρὸς δάτα-

τον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεώρυσαν. Ioseph. in III Originum: Ἐκοσι μὲν πῆχεις ἀνεώρυσαν κατὰ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16, Ὑψα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὐτῇ ἡμῖν ἡ ὕψα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικῷ ἀντὶ τοῦ ἡρογεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Ἰερά τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης ἢ γράμματα ἐκλεπτεν ἢ ὑπανέωγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἠνεώχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τι, Ἀγαθὸν παποιθεῖναι ἐπὶ κύριον· τινες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνεωργασιν. Πουκλιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρυὸν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωργάσει τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipsiam in Moechis, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homer. II. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ. μ' ἀνέωγε. Et Herodot. in Clío: Εἰ μὴ ἀπληστὴς τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδῆς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ στήμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 5. Τμήσαντα) Quid hic faciat nescio: ἐπεὶ autem legendum existimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228, l. 6. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in eis apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere eis contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Ilocratem, Platonem, Lyfiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in eas, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. Ἐρμηνείας, βασιλείας, ἱερείας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἑκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumrus est: Ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἰπ-

πείς esse soloecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo *eis*, modo *eas* dicunt, nisi illud quoque typographis aut intemptivis emendatoribus debemus. Pletho certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro *ἰππείς* accusativo semper *ἰππέας* habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἰππείς. Pro quo Pletho: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἰππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππείς δὲ φ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἰππείς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἰππείς notaſſi*, vel *animadvertiſti*? Pro quo interpres, *tu vero equites cogitaſſi*. Aristoph. in Equitibus: Μὴτ' ἐν γῇ μὴτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἰππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὥς ἐγανώθην καὶ φυλῶ τοὺς ἰππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἰππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὗς αὐτὸς ἔχων ἦκεν ἰππέας καὶ πεζοὺς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἰππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐψηρίσαντο τὴν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἰππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἰππέας ἠκατάς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἰππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἰππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἰππέας προύδοσαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Voris, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλώσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἰππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἰππείς καὶ ἰππέας in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: ἰππέας, inquit, *eis* τοὺς ἰππείς. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφέας, σκαυέας, ισρέας, ἀρχιέρας, ἐμπνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐριτρίας, Ἀχαρνέας, Φωκέας, Μαντινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper βασιλέας

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam & Ioseph: recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευμένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παραινέσει, siue hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, siue alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione, qua responderetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναικα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινούς δεῖ γονέας τοὺς ξυμπάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, *costas* navium significans, non *pastores*, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his *costis* vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in *Votis*: Ὡς περ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀβροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Bas. 85, 1: ἱππέας εἰς πεδίον προκάλει, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur post κατενόησας insistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς δῖήλομεν) Luculentus solocismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικούσι σφᾶς αὐτοὺς, eos iniuria afficiunt. Et Thucyd. καὶ παρέδσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργούς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάοντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμεινον σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. l. 1. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύεσθαι dici proprie de

consulentibus. Aeschines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντείας ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρῆ τιμωρία τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodot. Μαντήια εἰς τὰ ἔπεμψε μαντευόμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρέφων ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopul. hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρῶτος βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμένων δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γάρ ἐστι καὶ τροπὴ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probō, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, idem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαρίαν, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὅς οἱ προσίων χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνω. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζων χρᾶ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πύθιν σοι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνω. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾶ, ὃ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: Ἰσως δὲ ὀξύτονην πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστὶ μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαῦτ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύσθαι revertamur, non semper observatur, illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στοφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonaste: Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντεύομενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνῃ τὸ τοῦ λόγου μαντεύομενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἄλλα ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεός περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνέλεν. Liban. in Antirrhético: Ὁ δὲ ἀνέλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἰασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἦν μὲν δὴ ἀνέλε μιν βασιλεῖα εἶναι. Chrysost. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξίων ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. Urgebat; inquit, daemonem ab oraculis repescens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. Μαντεύεται.) Aristophan. Av. 594 & 597, de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε περιιών) *Nam singuli soloecismi tibi latent circumeuntes.* Sic legendus hic locus & vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, Micyllus hic putavit καθεις esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: 'Ο δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: 'Ο καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρέων. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, *exibant singuli.* Ubi Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτα εἰς: inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθεις perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἥρωας, *singulos heroas.* Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, *publice & privatim.* Idem in vita Herodis: τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μὲν καθ' ἓνα, *singulas minas.* Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόμενες ποτὶ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἓνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γὰρ σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basilii Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν. Demosthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον οὕτως περικόπτειν. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα. Thom. Magist. οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρώως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἕνα. Ioannes Theologus Apocalypf. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἐνός μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecistam coniunxisse cum plurali εἰσικασί, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Sic L. & Fl. Leopard. εἰς ἄρα κ. . . 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθ' εἰς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστεύμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὲς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὶς τὸ μνηστεύεται ἀνδρὶ. Moschopolus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὶς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύσθαι vero de puellis & feminis, quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῇ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasθo: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῇ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὁρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κύρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτὴν μιν μνῶμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxori nubere nolo meae*. Οὐ γὰρ ἀπορρίψασα δόξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μεῖράκιον ἐκ χλαμύδος ἔτι παιδαγωγείσθαι δεόμενον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστεύμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν διῆτι μνηστευόμενος ἦκει. Et paulo post: Μνηστεύσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανῖαι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύσθαι τινας τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

tustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῶν*. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidenfi Achilles dicit: Ἄλλ' ἢ πέπονθα δαῖνὰ μνηστεύων γάμων οὐκ ὄντας. Isocrat. *βουλευθέντος αὐτοῦ μνηστεῦσαι κόρην*. Diodor. XX, *ἔξιολογῶνται τοὶ τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον*. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiat, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos iam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant. GRAEV.

Pag. 230. l. 1. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Et hunc solocismum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν ὄχρετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λέλου· Ἐκβάλλει τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divor- tit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimat exegit*. Eleganter igitur Iosephus, ἐπειθε τὸν ἄνδρα καταλιπούσαν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογικόμενος δὲ ὅτι εὖ ἐκβαλεῖν αὐτοῦς τὰς γυναῖκας προστάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipse Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμφα γαμετήν. Ibidem in Bis Accusato, τὴν νόμφα γαμετήν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarch. in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ εἰ τις τὴν γαμετήν ἀπολιπὼν ἐταίρῃ δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo· Νόμος μὴ διδούς γυναῖκα ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδούς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀπεπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista, ἔξεστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα. GRAEV.

ead. l. 10. Εἰ τις γὰρ νῦν φοβέσθαι τὴν θύραν εἰσὼν, ἢ ἐξὼν πόπτοι) Haec verba bene vertit interpretes per *concrepuit ostium* & *pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat* & *pulsatur*, idem est apud Graecos inter *πόπτειν* & *φοβέειν*. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admoneretur, qui foris erant, cavere sibi,

atque abstinere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis *ῥοφῆν* cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pulari*, Graecis *κόπτειν*, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset *κόπτοι τὴν θύραν εἰσὶν ἢ ῥοφῶν ἐξίων*. Lucianus in Philopoli. *Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη*. Idem in Fugitiv. *Ὡστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν*. Aristophan. in Ranis: *Ἄγε δὴ τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω*. Moxque: *Οὐ μὴ διατρίψης, ἀλλὰ γούσαι τῆς θύρας*. Et in Nubibus: *Γούσαι τῆς θύρας*. Lysias in Apologia de Erarosthenis adulteri caede: *Ερομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ ῥοφῶν*. Heliodorus in I: *Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐβόησιν*. Phrynich. addit, male quoque κρούσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: *Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὶς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι*. Et Evangelista: *Μὴ ἀρξῇσθε ἔξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν*. GRAEV.

ibid. *Ῥοφῶν τὴν θύραν*) Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad κρούσαι θύραν, de quo Phryn. vid. Elsn. ad Apocalypf. III, 20. REITZ.

ibid. *Θύραν*) De forum aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. l. 2. Νῦν δὴ γενήσομαι) Soloecismus est hic, quod νῦν δὴ cum futuro coniungatur, cum debeat cum praesenti iungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γένομαι. Pothux: *Ἄρτι, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὃ ἐστὶ ταυτίν*. Suidas: *Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως*. Πλάτων νόμων η'. *Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιτελέσμεθα*. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμων, Πλάτων διαλελυμένως εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· δε δὴ πάντων τῶν ποτέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δὴ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ. *Νῦν δὴ μὲν ὅρος βῆσ'*, ἐπὶ θύρας πύθον ἐστὲν ἄλου. *Νῦν δ' αὖ λαμάβοις ἐπ' ἀκυμάντοις*. καὶ ἐν Μελέαγωγῳ. *Ὅρῃς σὺ νῦν δὴ μ' ὥς ἐπράυνας τύχην*. Homer. *Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί*. Idem: *Νῦν δὴ ἐξαπέλωλε δόμων κειμήλια καλά*. Eustath. *Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἐνὶ τῷ νῦν, ὃ καὶ φασὶ μόνον παρὰ χῆμέτερ συντάσσεσθαι*. Euripid. Phoenissis: *ἀκούε*

δὴ νῦν δεσφάτων ἐμῶν ὁδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἱατρικὴν & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpretes, sed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἀρτι σολοικιῶ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἀρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὖθις, εἰσαὖθις, ὅσον οὕτω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λάβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: ὦ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σε προσερούσι νῦν εἰ ἐπιτίθειοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismum esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμὸν ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἢ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse; quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpretis fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μένον εὐρήται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἶον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινα, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται ἀεὶ ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πόσ' ἄττα, προηγείται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι· ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. l. 1. Ὁρθῶς — συνκτιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN. *ead. l. 3.* "Ἦν με φῆς ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλοῦντι δι' ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλως τινὸς ἐπηρεάς. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικὰ τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὥς ἀνατέρεσθαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μῆτε τινα ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁμηρος μὲν γὰρ κινδυνεῖει εὐμόγον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Ullam differentiam inter ὑβρίζειν τινα & εἰς τινα, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro me ipso, non in meos. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Nostrum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων, ubi quidem possit ad eos, qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕτερον ἀντ' ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν soloecίζειν καλοῦσιν, hoc est,

enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγήν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἰσομαι) Si superiores de ἀρτι & νῦν futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Mf. Graev. Forsan legendum ἴσα σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas *permutant*, & *mutuo* alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit affectum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ὅστι) Λέγειν interpretes legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit P. aliaequae plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινά) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. l. 2. Ἐκάστῳ) Ἀν ἑκάστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσουν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ καθίσον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ καθίσον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί) Nihil aliud vult Lucianus, quam καθίσον dici ad stantem, quem iubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui iam sedet, quemque rogamus, ne furgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, καθίσον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ καθίσον πρὸς τινά ἰστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα κάθηται, καὶ

μη ἐξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' Ὀμήρῳ Ἦσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆμοι ἐδρην. Sic lege hunc locum in edito libro fatis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθῃτε ἡκούον σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, αὐδῖνι τε dicentem, interpretativum καθέσθῃτε, sede, vocem esse peregrinam vel barbaram, Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθέσθῃς οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitus assensero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶδα οἶδ' ἔστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέσθην, inquit Thomas, καθέσθῃς, καθέσθῃσαι, καθέσθῃμαι, καθέσθῃναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὐκ καθέσθῃμαι, ἐκαθεζόμεν, καθεδούμαι, καθεδούμενος, καθέσθῃσαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθῃ, καθέσθῃς, καθέσθῃσαι καὶ πληθυντικὰ καθέσθῃσονται, ἔκφυλα. Parum igitur Attice Heliodor. in IV: Καθεσθῃς δὲ πηλείων Δάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et Basilus in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθῃμεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὁππωμένων δὲ περικαθεσθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθεσθῃς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθεσθῃς ἐπὶ τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθεσθῃσα δ' ἡ Βεθσαβή & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magister: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est in II ἀναβάσεως. Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀρσίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείου καθίζειν, collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthenem & Galenum. Moschopul. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς. καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, αἰ μεταβάτον &c. Τὸ καθέσθῃσαι, καὶ ἐκαθέσθῃν βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτὸν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἑμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴη διαφέρον) V. Th. Mag. v. καθίσον. SOLAN;

ead. l. 13. Ἦσο ξεῖν'). Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἦσ', ὃ ξεῖν'. Notavit Barnesius, forte ipsius huius loci auctoritate, Ἦσο. Ceterum apud Ho-

merum manifesto Ἡσο significat, *sede*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρης ἐπίοντι πατρὶς ὑπόσιξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε, φωνσέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 235. l. 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Συγγραφεὺς ἀνὴρ) Συγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραφεύμενος πόλεμόν τινα, ἥτις ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γινόμενον, εἰς ἣν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ἱηρίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφεὺς ἐκάλουν. Θουκυδίδης καὶ εἰσήνεγκαν οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραφεύμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisset descriptionem τοῦ συγγραφέως putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλώ ἑμαντὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. τοὺς μὲν ξυκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. l. 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκ οὖν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὶς ἀναβαλωμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum puto, illud νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. IENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae stili, cum aliae omnibus paginis, tum illae φῦ, φῦ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171, ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφελαντίας, ἐπὶ ῥῖνον, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum fervoris 171 pervivere, five annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythis verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non visitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurium Spanhemius alique multi, genuinum videntur existimare Cavus 129, & Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAN. De nomine Φιλόπατρις inter elogia honorum ac laudum posito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregrino . . . plebs illum impostorem vocat ἑνα φιλόσοφον, ἑνα φιλόπατριν. Metellus est Consul Φιλόπατρις Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo Wesselingi beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Luciano multum inferiore. Affectata autem est Lucianae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequivit, quia sua ipse non excerpserit; auctorem vero aetate posteriore esse, satis demonstravit Gesnerus in singulari Dissert. quam calci huius tomi adiungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Iuliano epistola. Ita vero studiose hunc Dial. pertractavit Gesnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 seqq. Sed p. 250 miratur eiusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsitan in praefat. agemus.) Bis eius versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Nothus. *Ἀν Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τριέφωv non placet. GUYET.* At *Τριεφῶv* integre & crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας) Lege συνένευκας. GUYET.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ., 273: βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ., 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. κερδαλέφρον, πανούργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἐστὶ, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. κερδαλέφρον, πανούργε, καὶ φιλοκερδέστατε ἦγουν, ἀπατηλὴ, δολερὴ, ἀλωπεκώδης. κερδαλή γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Il. K, 44, βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἡ πανούργου παρὰ τὴν κερδαλὴν, ἦγουν τὴν ἀλώπεκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phrasi ex arte Poët. vers. 437. GESN.

ibid. Ὁρχρος τέ σου) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Iliad. Γ, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἐκάτην) Hecates, cum ex inferorum regione in

terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit aspectus, & ad mentem sano etiam excutiendam comparatus, graphice descripsit Lucianus in Philopseude cap. 24 seqq. GESN.

ead. l. 8. Τίμι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non est, insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque eius immutari habitum; cuius rei nec in sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22. Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15, p. 63 ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. γ, 131, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58. Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Miserrima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, consulto vertit, quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Laps. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡ καλὴ Κριτία) Προσφάνησιν hanc, utut Latini paulo videatur insolentior, non putavi refugiendam, scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum esset, προπίνω τῷ καλῷ Κριτία, dixit Tuscul. I, c. 40, *propino hoc pulchro Critiae*. Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

Pag. 238. l. 1. Δυσχεραίνει) Lucianus in Votis five Navi c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφεται. GESN.

ibid. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς) An ἡ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioscoride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboreisque sese applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμπάζη τὸν ὄνειρον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege τὰντά. GUYET.

ibid. Ἀποψύχω) Gloss. Graecol. ἀποψύχω, dirigeo. GUYET. Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδιήσας) Lucianus in Philopseud. c. 24, ὥς μὴ σκοτοδιήσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν. GESN.

ead. l. 10. Κλεομβρότου) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἴπας, ἦλπε χαῖρε, Κλειόμβροτος Ἀμβρακιάτης.

Ἦλατ' ἀφ' ὑψίστου τείχεος εἰς ἅλας,

Ἀξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος

Ἐν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 14. Ἐμβρόντητος) Ἐμβρόντητους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. l. 2. Οὐ γὰρ παροπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιίδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιίδης με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιόψαι οὐν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φίλου με περιίδης. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλομένην ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλούμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προσιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδὴ σφί οὕτω δοκέοι περιιδεῖν αὐτόν. Iulian. Or. V, quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gesner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 21, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. GESN.

ead. l. 9. Μὴ τι κακὸν παθέης) Hemistichion veteris poetæ videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καὶ πον καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, μὴ καὶ σὺ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σιαυτοῦ ὄνματι. GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult *spiritu meo*, ne quis intelligat substantiam spirituales; sed Gesner. videtur ambiguum studio servasse. REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Christianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Peristephan. X, 40, Christianis Asclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophistas error induxit novus?* GESN.

ibid. Ἐξώγκωσε) Etiam hic Lucianum imitatus est noſter, nisi quod paulo modestius ille hyperbola utitur, in Philop. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἦκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκου πίνοντες, ἐμπεφουσμένοι τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu, Job. XXII, 18 seq. GESN.

Pag. 240. l. 3. Φῦ, φύ, φύ) Τὸ φύ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φύ — ἰοῦ — αἰ) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne Graecum quidem illud φύ. Forſan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φουσηματος) Horum verborum omiſſa est interpretatio a Micyllo ex editione Paris. 1615, f. & Basil. 1619, 8; quem sequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem ructibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam οἶχεσθαι πόντον (frequenti praepositionis *eis* ellipsi) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρου) Homérica vox, Iliad. B, 148. Odyſſ. O, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a statu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo votum eiusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam *Nep. c. 6*; unde conicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλων) Α κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὐξείνιον) Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut *Il. E. 773, Τροίην ἴξον*. Plura ex eod. *L. Bos de Ellips. p. m. 268*. Adde Nostrum supra *Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι*, & *Theogn. v. 1172, — ἤλυθες ἀθανάτους*. Quare nihil inserto eis opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πέσος κορκορυγμὸς) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in *Neb. v. 38 seq. εἴτ' ἀταράχῃς τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν*. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρόφος τις καὶ εἰλίξ· διεκορκορύγησε αὐτὴν ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. *Virg. Aen. IV, 181 seq. — Cui quot sunt corpore plumae, Tot vigilēs oculi subter, — tot subrigit aures*. GESN. Ut regibus multas aures tribuit *Xenoph. quod indico ad Schol. de Calumn. cap. 5. REITZ.*

ead. l. 14. Τερατώδες) Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατώδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. *Io. Alb. Fabricius* in *litteris ad Reimarum*, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine, qui totus auris, perinde ut *Argus oculus*, qui διὰ ὀνύχων videbat. Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum *h. l. est ille apud Lucian. in Dear. Iudic. c. 8*, ubi oporat *Paris ὥσπερ Ἀργὸς ὅλα βλέπειν τῷ σώματι*. Item *Catullian. illud 13 ult. Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum*. Denique illud apud *Aristaeneterum Epist. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐκδύσα δὲ ὅλην πρόσωπον φαίνεται*. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Stichus V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis.* GESN.

Pag. 241. l. 1. Κρήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκρήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, conflavitque Semeles utero ereptum, femori suo inferuit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κρήμην, *suram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκρημίας nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum lusum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσαν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἄλλ' ἐπεὶ σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, ὦ φίλ', ἐπεὶ σε δύοντα κῆρυγος τῷ δ' ἐνὶ χόρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur Ὑπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philop. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triphonem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, θύραμα Hesychio & Suidae. An ianuæ munimentum? *la barre de l'huis.* GUYET. Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem θύρεθρα, id est, θύρας, & θύρετρα, hoc est θυράματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς δ' 3 Reg. VII, 56. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάζεται — κατάβελξις) Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις substitui. Rationem emendationis, ul-

timis verbis Triephontis & cap. 9 Φιλοπ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. Lucret. IV, 1157, Magna atque immanis (amasia) κατάπληξις plenaque honoris, a saucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἐτι με ἐξεφύβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rethius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed de ira DEI Latantius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνόμενος) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἄμπνευσον &c. GESN.

Pag. 242. l. 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίῳ βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid sit βηλός, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνέα) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὀμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi haec voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα

Ἀήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκεῖνος) Ego malletm ἐκεῖνος, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur ἐκείνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπαμύσατο) Ab ἐπαμύω, vel ἐπαμύζω, interpres. Scribo ἐπαμύσατο ab ἐπαμύω. GUYET. Ἐπαμύσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπαμύσατο ab ἐπαμύζω, quamvis hanc vocem in Thef. Steph. non reperiā. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nulum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim ἐπαμύσατο habent. SOLAN. Ἐπαμύσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium succollare. GESN. Ἐπαμύσατο) Etsi ter quater ἐπαμοσόμεθα & ἐπαμόσομαι deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & ο brevis; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπαμύς est superior humeri pars. Vid. Foef. REITZ.

ead. l. 14. Ἡροτρία) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπῳτ' ἂν ταυρὸς ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσσεται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Δίδος, ἢ ὄρμος, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. GESN.

Pag. 243. l. 1. Κατακεντέννυτο) Forte κατακεντέννυτο α κατακεντέννυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθίοψι) Vix peius de Iove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivia cum illis celebrat, post quorum demum finem Theridi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius invehuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Frag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum ἄμεινον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videatur, L. Bos Obsf. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. ἥλιους) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radiisve solis: οἱ δὲ ἥλιοι, αἰτ, — καὶ τὸ πρίγος ἔτι ἐλύπει. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρον, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεραῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστεις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαί, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Ὑπνοὺς vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἐλπίδων, quod & Latinis usitatum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. Basf. & passim. Θελήματα Psalm. CX, 2. Αἶθ. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. Ὑποβεβρυμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ἐνυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὐχσάσαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἡζίου τε αὐτὸν προστάξαι, ὅμνους μὴ ἀτυχῆσαι αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, Φημί γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξῃ ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακλουνδον quidem & σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Ὑποβεβρυμένον Lucianeum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitissare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, Ego te reddam madidum probe. GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πώγωνα τηλικ.) Barbam etiam promissam Iovi suo obicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo secius asfragalis cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀετοῦ — Ἰδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. ГУГЕТ. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὐγε, inquit, ὥς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. Προφῆτης) Ita etiam Aristoph. Plut. v. 11, ἱατρὸς

ὄν καὶ μάντις, ὡς φασὶν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocat Comicus, unde est ἀμφίλοξος, quod hic apud Nostrium statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae, Ἀπλόων προσποιεῖται μὴν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι & in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitibus subiungit pag. 716, cavetur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰητρος) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN.

ead. l. 10. Ψευδομαντιν) Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διαλωλεκότα) Adscripserat la Croze: Vid. acta Achatii episcopi in actis martyr. sel. p. 140. Non vero satis distinxit, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminis autem, ὃ δέῃα Σαλαμῖς, ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adiciere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: ex Herodot. vero VII, 141 seq. Plut. in Themist. p. m. 212, & omnium copiosissime ex Oenomaio Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de tota historia satis constat. Quid igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus. GESN.

ead. l. 15. Ὅσον . .) Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & H, 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. II. E, 860: ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπὶ αὖχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? II. E, 786:

*Ὅς τόσον αὐδῆσασχε' ὅσον ἄλλοι πενήκοντα. Ceterum ἐννοσί-
γαιος, & ἐννοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem ap-
pellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus,
aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accide-
re putarent, quorsum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non est HomERICA vox, sed vere ta-
men. Homero passim ἐννοσίχθων & ἐννοσίγαιος. SOLAN.

Pag. 244. l. 2. Τὴν Τυρῶ) Vide Lucian. Dial. Neptuni &
Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγός) Ἀν προαγωγός; GUYET. Dema-
gogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant,
sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui
malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Ro-
mana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui popula-
res videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex
Budaeo observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, la-
tius patere eius significationem, & simpliciter pro concilio,
seu allicio, sive emereor gratiam, poni. Fabula ipsa est apud
Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am.
II, 561 seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr.
pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in
disputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἐκλαυσε) Antea in omnibus legebatur ἐκλυσε;
quod palam corruptum reiecimus. Sententia lecta emenda-
tionis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod
terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusio-
nem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam du-
bitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω,
511, — κλαίειν ἂν πατέρ' — αὐτὲ Πάτροκλον. Et Aelian. V.
H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoscet ergo Gesner. quod ver-
sionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἥφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppi-
ter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi
πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μή μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere
Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μὴ μ'
ἀναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πληρες, μὴ, μὴ μοι. Ari-
stoph. Equit. 19: μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδίσσης. Sed
respexisse proprie viderur auctor Aristoph. Neq. 83 seq. ΦΕΙ.
Νὴ τὸν Ποσειδῶν τοῦτον τὸν Ἴππιον. ΣΤΡ. Μὴ μοι γε τοῦτον
μυδαμῶς τὸν Ἴππιον. GESN.

ibid. Κακὸς δούλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiæ & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαν.) Specimen eius ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. l. 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthuc in textum non fuerit admixtum. Interim προδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλῳ utitur & Herodian. II, 1, 7, aliiue. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεῶν dicere debuit: nam τῆς Γοργόνης κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscriptit frater: *usuius* Γοργοῦς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. Τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνης χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βούς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλκία) Schol. ad Il. H, 26: ἑτεραλκῆς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλκία, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιούσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. l. 2. Μηρία) Μηρία inprimis seu μηριαῖα ὅσα Διὶ grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. Il. A, 40, 41; quem locum false παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὐτὴ κέρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδείρτομειν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si physicas explicationes desideres, assatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2 ad 7,

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diss. § 25. Περιωδεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἑπαιοῖσιν) An ἑπαιοδαῖς; GUYET. Ἑπαιοδὴ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἑπαιοδία Hesychio φαρμακία, γοντεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. Fr. H. & B. 2. recte. In reliquis Κριτ. mendose. SOLAN.

Pag. 247. l. 3. Νῦ τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperitur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . . .) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficeti huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νῦσω ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspicabatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθούντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφρηγῆσεως ἀξίον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non auctum: charactera autem temporis hinc peti non pariar, (vid. diss. § 26) sed cum omnino

fit coniecturis agendum, satis quoque probabiles asserri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretensium & Gazaeorum cognatione Bochart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Observatt. II, 2, 6 seq. qui colonos Cretensium Gazaecos & ceteros, qui *Cretici* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *στηλατευτικῇ* prima pag. 87, ubi de Arethusiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὔτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀλαύστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀρρένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνῶσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἰτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίους ὁδοῦσι κατεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐτι τοῖς σπλάγχνοις συνῶδη τροφήν ἐπισπείραντες, συνὼν τοὺς θερμότερους ἐπαφιέναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodoritus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discerpti atque necati sunt.* Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostendandae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δέ μιν) Κρήτην δέ τέ μιν. GUYET. Optime. Et sic iam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De sepulcro Iovis agit Io. Meursius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare No-
stro, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habuit,
quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap.
45. GESN.

ead. l. 14. Δόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea
enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχ-
μιοι πλάγιον seu obliquum significare, Lexicographi di-
cunt, quorsum equidem in versione respexi; *valles*, quas
interpres etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim
esse, communiter traditur. Si quis tamen *λόχμια* legere ve-
lit, Δ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum litera-
rum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes
significaret, quorsum sequens *λόχμαι* pertinet. Platonis L.
I de Legibus principio commodissimam & amoenissimam ad
hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero
Dictaeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnosso ad-
euntibus viam laudat. GESN. An *Δόχμια*; *Guyet*. Bene, &
hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. l. 1. Τὰ ὄργια) Adscribam verba Servii ad Virg.
Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo
obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. *ORGIA*
apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERI-
MONIAE. Sed iam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς
ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte. In qua quidem ety-
mi ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur
tollere, quod paulo ante posuerat: utraque enim ratio ad
Bacchica sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἰργεῖν,
ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim cae-
rimoniae, arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum
oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & cae-
rimoniis, ex Cretensium virginum capitibus non posse Gor-
gonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξεως) Respicitne ad Il. E, 197 seq.
ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio
die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc
Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, *Iovem ce-*
sto Veneris illestim, flagrantius, quam in adulteras soleat, cum
Iunone uxore concumbere. Et σύγχρονος Nostro Gregor. Na-
zianz. Orat. στήλιτ. I, p. 104, *τίς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ*
νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἡρας, ἥνικα ἀσχημονεῖν αὐ-
τὸν ἀναπείθει μεσούσης ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas
cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius

etiam quiddam suspicer, quod hic Iunoni obiicitur, de qua Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἡραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγνου ἀρρήτοποιεῖν. Et III, 6, Χρῦσιππος δὲ πῶς οὐχ εὐρίσκεται σημαίνειν, τὴν Ἡραν στόματι μιὰρῷ συγγίνεσθαι τῷ Διὶ; Haec profecto ἀσελγαστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chrylippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένην) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένοι; i. e. manibus pedibusque fuge, τῷ χεῖρι παρασεΐσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. O, 18 seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἡρα ἀήρ est, five aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομβόσμαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ὁμῶς tantum & ὁμῶμαι agnoscunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑψιμέδοντα) Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane conspici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula solemnī, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἐν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epist. Ioan. V, 7, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. Ἐξ ἑνὸς τρία) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Hé-
racl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα) Euripidis fragmentum no-
tissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Ἀριθμέειν με διδάσκεις) Moliere hoc imita-
tus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theo-
phrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I,
§ 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικμάχος) Huius de Arithmetica libri exstant
hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho*
hoc, eiusque arithmetis, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2,
1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis,
quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano vi-
ctoriae gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schē-
diasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix
ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτὺν) De *tetracty* Pythagorica plena omnia.
De oñonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquo-
rum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequen-
tius dici putat, quam ὀγδοάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in
Nicom. Geraf. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum
somnia fuere tetractys, ogdoas & triacas. Vid. I. Fr. Bud-
deus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac
haeresi egerē. GESN. De tetracty Pythagorica vid. supra Vit.
Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Laps. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscribere Guyet. & Me-
nag. REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νέρθε) Christianorum formulae formulis gen-
tilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat,
incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. Vide Z. τρ.
cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ὑλλῶν ἵχυν) Respicitur procul dubio ad A-
ristophan. Νεφ. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machi-
namentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit Socra-
tes, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in pro-
verbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.) Quis ille Gali-
laeus in tertium coelum raptus? Priora ad IESUM CHRISTUM,
posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem descri-
bit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli frequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo obiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. sel. p. 549. LA CROZE.

ibid. Ἐνέτυχεν) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀναφаланτίας) *Reburrus, recalvaster.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. Ἐπίρριπος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίρριπος, nasutus. GESN.

ibid. Ἐς τρίτον οὐρανόν) Manifeste ridet Pauli ἔκστασιν, quam phrasi Aristophan. ex Νεφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. Ἰχθια) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter aurea, quae vocantur, Pythagorae carmina relatum est: Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἰχθια θήσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισώδενος) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρείσακτοι, παρειαβάλλειν, παρεισδύεσθαι, παρeisέρχεσθαι, παρeisπίπτειν, παρeisρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσθενὴν Χορὸν) Possis quidem ad coetum seu

communione impiorum referre, quam *πικρὸν αἰῶνα κ.* τ. λ. nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de *Luētu* c. 8, & *Ver. Hist.* cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac *ῥήσει* usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid *ἀλήθεια* apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum *θεολογήσαντι*. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiecte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse proficeretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *te vera*, uti apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f. vel *ἐπ' ἀληθεία* apud Aristoph. *Plut.* 892. REITZ.

Pag. 250. l. 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in *Or. v.* 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀρνίθας ποιμήτια) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod *ὀρνίθες* seu Aves vocatur, haud immerito tamen *τῶν ποιματίων* nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκυράραται) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in *Καταπλ.* seu *Tyranno* c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan. *Av.* p. 573 ed. B. quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad L. I de ver. Rel. Christ. c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam Aristophanis existare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad *Lactant.* p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Mosem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Mosēs *Exod. IV, 10, kabar leschon* sese ipse vocat, quod *οἱ δ'* transulere *βραδύγλωσσος*, & ab his Noster ad insultandum divino vari mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπηξεν) *Pf. XXIV, 2.* Deinde ex *Is. XLIV, 24, ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μένος, καὶ ἐστερέωσα τὴν γῆν.* Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam siderum in hexaëmero creatorum mentionem a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere avertere.

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 15. Δράμον) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET.

Pag. 251. l. 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec sumpta ex Apoc. XX, 12, 2, Theff. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. GESN.

ead. l. 3. Ἦν ἡμέραν) Subaudi καθ' ἣν ἡμ. GUYET.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triphontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commenti. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγγχαράττουσιν, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστραγγύσουσι, κατὰξουσιν, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Μαθητῶν) Aristoph. verbum Νεφ. 183. GESN.

ibid. Παρὰ) Sic rescripsimus ex ed. S. pro vulgato περί. Vid. nott. ad Afm. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περί Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro περί σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex I. & S. itidem repositum παρὰ σοῦ εἰδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. II. Z, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. GESN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ) Hom. II. Σ, 117 seq. GESN.

Pag. 252. l. 2. Ἦν) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

ead. l. 5. Ἐνθα δ') Hom. II. T, 128, & Od. H, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γίγνομένω*, quod noster habet, est *γυινομένω*. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poeta effert Il. T, 127: *Ὅστερον αὐτὲ τὰ πείσεται ἄσ-σά οἱ αἴσα Γειρομένω ἐπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ*. GESN. *ead.* l. 6. *Κατακλώθεις*) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: *αἱ κατακλώθουσai καὶ καταμοιρού-σαι ἐκάστω τὸ εἰμαρμένον*, id est, ipsae Parcae: paulo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flaminum* vox explicatur, quamquam ipsa Suidae verba modo adducta Graece (ubiuncta sint). GESN.

ead. l. 9. *Ἦδ' ὥς Αἰόλον*) Ex Od. Ψ, 314, sed immutata. **SOLAN.** Od. K, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos Noster adducit versus, mutata persona leguntur Od. Ψ, 314 seq. *Ἦδ' ὥς Αἰόλον ἴκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 13. *Τὸν υἱὸν) Τὸν Σαρπηδόνα*. GUYET.

ead. l. 14. *Θανάτοιο*) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi versus suppletur vocula δὲ post *αἵματοέσσας* inserta. GESN.

Pag. 253. l. 3. *Διὰ τοῦτο*) Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. GESN.

ead. l. 5. *Τοῦ διδασκάλου*) Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 8. *Συγκύρσαι*) Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro *συγκύραι*. Infra tamen cap. 23 *συγκυρήσαι* eodem sensu a *συγκυρέω* formatum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu, *πράξαντα, ποιήσαντα*, ut paulo post pro *ἐπιβαλλομένω*, *ἐπιβαλλόμενον*, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi *μοῖραν*, vel *εἰμαρμένον εἶναι*, vel potest pendere ab *ἐπιλέγει*. GESN.

ead. l. 9. *Ποιήσαντι*) Nondum certum mihi est, an *πράξαντι & ποιήσαντι* culpa librarii scriptum, pro *πράξαντα, ποιήσαντα*, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel *ἀνάγκη*. Sed c. seq. *ἐπιβαλλομένω* aliud est. REITZ.

ead. l. 10. *Διγχαδίας*) Il. I, 410 seq. GESN.

ead. l. 13. *Ἰκώμαι*) Additur apud Hom. *φίλην δ' εἰς πατρίδα γαίαν*. GESN.

ead. l. 14. *Αἰὼν*) Benedictus in hoc versu Homericō intercidere passus est *αἰὼν*, quod servant antiquiores. IENS.

Pag. 254. l. 1. *Ὅς ῥ' εὖ*) Il. N, 665 seq. GESN.

ead. l. 2. Πολυίδος) Τὴν Πολυίδου μαρτυρὰν inter ea, quae saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολυίδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῶ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35 seq. Palmérius legit, οὐ μοιχῶ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλόμενον) Pendet hoc verbum a καθεύμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἰρηκεν & καθεύμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in facris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Necyom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrium de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Paft. I, 15, ubi recte τὸν πλησίον ed. princeps, πλησίον recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Aët. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra οὐτο versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecisse observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, f. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὄκα θέμις) Locum Homeri qui inspexerit, facile illud θέμις expungendum esse, mecum sentiet; quod unde aut cur invecum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex Il. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὄκα θέμιστι τέλος θανάτοιο μηχανῇ, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum θέμις posse ad verbi vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. l. 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλείς) Supra cap. 2 Noster, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolligere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solemnis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba ἀνακυκλέω & ἀνακυκλώω, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἴτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλούντες, ad institutum rursus sermonem re- versi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Mosis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce disputatum in differt. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Differt. Rossal. de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem χρηστὸς a vulgari & trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐκ ἔθνεσι) Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratio- ne novum sententiae nostrae, de χρηστῷ neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triephton, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis neget? & notum est, Christianorum etiam multos iis genti- lium, qui honeste viverent, salutem aeternam denegare non aulos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστόμει) Ex Aristoph. Nesp. 831 seq. ubi legitur εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἶπες φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Unde sus- piceris, & hic legendum ἔαδεν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omisam dica- mus. Ceterum nomen δεξιός, Dei epitheton, illustravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Christianorum ver- bum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Asino de animali usurpari, cum do- cetur; & in Z. τρ. quod opusculum certe Lucianum est, de pueris c. 39, qui locus probe observari meretur. So-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. (Ὡς δέριον) Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Pl. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Ef. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ δ' Pl. CIV, 2, ἐκτείων τὸν οὐρανὸν ὥσπερ δέριον. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentum ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διέλαβεν) Ut ἀνακλόου-
σον in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedat. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακλόουσον. Si cui tamen secus videretur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. l. 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θεῖν dictum volunt. Plato in Phaedro; atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτητὴν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκόπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dederet vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. I, 277: Ἥλιος δ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Τα

ced; quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, alique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, τάχιστον νοῦς, διὰ παντὸς γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) An τῷ μάνει ἀνθρωπίσκῳ similes i Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Cave sis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent*. Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemptui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse extrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis fatis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτου ἀρχὴν ζημιοῦν (ποιήσει.) Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Ienius in Lect. Lucian. pag. 132, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιούσθαι. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ. *ibid.* Ἄνθρωπος ἀναπέφθη) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἀνδρῶπον. GESN.

ead. l. 8. Ὡστε τοῦτον τὸν θεόν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriore proferat, quibus ita transactis, redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adice-

re tentato superius aliquoties iuriurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. *Nep.* pag. 45. SOLAN. Aristoph. *Nep.* 86: Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. *Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c.* REITZ.

ibid. Ἐτεροῖον τι) Γρ. ἑτεροῖον τι. GUYET. Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπαμύσατο. GESN.

ead. l. 12. Ἐτερον) Homericum, e. g. *Il. I, 313*: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. Lucian. *Apol. pro Merc. Cond. cap. 6*: Ἐτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσης μὲν) Μὲν κεύσης ed. Gesneri, foris. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσης μὲν ad verbum. In *Amsl. μὲν κεύση*, quod ad verbum etiam bonum. In *Hom. l. d.* est: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. *pro Merced. cond. c. 6*, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύση collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχρίσσω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὃ χῆρος τέ σευ εἶλε παρειάς. Sed quae haec est insania? prius caveri iureiurando sibi iubet, ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδήσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδῶν qua diximus ratione usus est de *Merc. Cond. c. 39*, πρὸς τὴν θεραπεσίαν σκάζοντα καὶ ἀπνηδυνότα de *Luctu* sub fin. f. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἔξῃς ἡμερῶν ἀπνηδυνότας. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in *Cataplo* f. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδωκα μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνεύω de *Gymna-*

filis c. 24, πρὸς κρύως ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. Ἄλλ' ὦς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. l. 1. Ἐκπληξιν) Ut supra c. 6, κατέπληξίς, pro sermonibus ἐκπληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad A&. I, 8, ἀψευδὲς δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elsner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δόγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti ausculante. Lucianus etiam utitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῶντο) Lucianus Hermot. c. 9 f. προσφῶς ἀν' ἀπέτραγε τὴν ῥίνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morfu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theoretico ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτήν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hefychius per ἐπόπτῃς simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφὴς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio; in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. CCCXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinseus classe VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

ter exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodosiani de *Censitoribus*, *Peraequatoribus* & *Inspectoribus*. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr. *ἐξισωταί*, fuere, quia quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios fervaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde *ἐπανόρθωσιν* illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, *εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανόν*, amicum suum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione *ἐξισωτὴν* eum non vocat, sed *γραφέα*. In notis monetur, alios *ἀπογραφέα* legere, φόρον *γραφέα* alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, κοινῶν sibi esse Gregorium του κατὰ τὴν ἐπανίσωσιν σκέμματος, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore *ἐξισωταί*, & quam parum accurate Iac. Guthérius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusim dat, Censitor alibi dictus*. GESN.

Pag. 258. l. 1. Παραγκωνισάμενος) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hemsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inseruit. REITZ.

ead. l. 3. Χαρίκενος) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπισεσυρμένον) *Tractim & languide*. GUYET. Navigio s. Votis p. 492, de Aegyptio puero: ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι. Interpres: *dissolutum & incompositum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de icreante sermo est: non absurde igitur a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10, ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιν τι. GESN.

ead. l. 6. Ἐπιφθέγγεσθαι) Forſan ὑποφθέγγεσθαι. GUYET.

ead. l. 7. Οὗτος ὡς προείπον) Obscurissimus hic locus, & ut Nostri verbo utar, διημιλημένος. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, & iam animo destinarent, cuius eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt consideranda. GESN.

ibid. Καταλείπει ἐλαττισμούς) Forſan καταλέγει. Et ἐλαττίσμούς ab ἐλλείπω, quod est ab ἐλλείπω. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: ἐλαττίσμος dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλείπας, reliquiae. Alii ἐλλείπας, saginatio, a λειπών. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrium ἐλλείπας, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fuse docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Usu & Praest. Num. diff. XIII, p. 552 seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἐλλείμματα esse Constantinei aevi, Iuliani, Themistii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλείπας, puto, est conniventia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant reliquationes, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλαττίσμόν. Constat ceteroquin, parce satis Iulianum indulsisse reliqua, quod Ep. 47 de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: Denique id eum ad usque imperii finem & vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additurum &c. Inprimis autem Clericis du-

Lucian. Vol. IX.

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodos. *de lustrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in *ἐξισωτῶν* declaratione, quibus petit a Peraeuatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἑλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλείπειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat *καταλείπειν*. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo *καταλίπει*. *Καταλύσει* Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, *καταλείψει* a verbo *καταλείφω*, ad *abolitionem reliquorum* pulchre conveniunt; sed non ita bene ad *ἑλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν*, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. *Καταλύσει* legit Heumann. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδώσει) Lege *ἀποδίδωσι*. GUYET.

ibid. Καὶ τὰ τέ) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐνοίκια) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. Cronosol. p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamarum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. Λεξ. cap. 4. *κατόπιν τῶν Καριμάντων*, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venire viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro *εἰραμάγγας* autem *ἱερομονάχους* Heumannus, ingeniose, ut lo-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aëvo sit illud nomen recentius. Εἰρωνεύτας Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. Ὀνειρομάγ-
ταις huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos
syllaba truncavit? Εἰρωνάρχαι aliquamdiu mihi placebant,
nec sine causa, quod praeium Sophistis dari solitum εἰ-
ρωναρχία, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A.
169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod.
de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui
hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias.
Sed post annos xxv redeunti ad prima nostra cogitara,
visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab
aliis melius. Non fieri hoc solius φιλαυτίας vitio, inde con-
iicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt εἰρωνάρχαι.
Reponantur itaque φροντίδες πρώται, iam τρίται, atque adeo
δευτέρων forte σοφώτεραι. Compositum nempe arbitror no-
men ex εἶρα & μάγανον, vel μαγανεύειν. Ac posterioris
quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim
faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet.
Εἶρα vel ἶρα autem concionem significat, locum, ubi con-
ciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. Il. Σ, 531,
ἶράν προπάροιθε κ. τ. λ. & Hesiod. Theog. 804. Esset igitur
εἰραμάγγης concionum integrarum deceptor, praestigiator.
Sed magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. l.
c. pag. 1218, 15 Basf. non ἐκκλησίαν tantum, sed μαντείαν
etiam τὸ εἶρα ex quorundam mente ait significare, ut adeo
εἰραμάγγης dicatur, qui vaticinia crepat, iisque tum se, tum
alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime con-
venit, qui divinationes & mala omina Christianorum de re-
publica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GESN.
Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. l.
V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipsin
praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor
est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελὴς εὐθεία τὸ
γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζουσαι, aestimare
antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc
pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in
censu constituendo οἱ ἐξισῶται. Nazianzenus Epistola 197
ad τοὺς πολιτευομένους, quos eosdem esse ac Peraequatores,
antea dictum est, lepide illos incusat, quod neque a Dio-
genis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum infe-

ἄνθρωποι, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τριβῶνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exspectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illuforium est gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus ascetae, quem etiam describi puto verbis, quae sequuntur: κακοσίμων, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὥς εἰ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad coelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Iohanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

Pag. 259. l. 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχων hic desiderari videtur. GUYET. Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius passim meminit; ut & Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua somnia coniectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. Aristander Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. *Ἀναβάσ.* III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. *Ἀρτεμιδώρου*) Artemidorum quando scripsisse putemus; in dissert. nostra § 10 dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομισμάτα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται) Ita non somniorum tantum conjectores, Artemidorus II. cc, & Astrampsychus p. 144 Mantissae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἀπρακτὸς ὢν θέλεις ἔσθ' sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὦναι πλουτῶν, λιμῶντις ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάνῃς λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in infomniis apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δέ τοι, ὅσος ἐν ὄνειροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας. Schol. ad h. l. ὅσαι ἔλεγε περιουσίαν ἀφθονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὄνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὀμηρος,

Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. GESN.

ibid. *Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως*) Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνὰ λόγον, cum praesertim notae, quibus ον & ως exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἥδ' ἐπ' ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Eustath. p. 821, 4 *Vas.* ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἁδὴ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὐα εἰκὸς τὸν ἥλιον ἐτι διαλευκαίνειν δυόμενον. Aristarchus νεκυίαν universam, i. e. τὴν ὡ βαλφιδίαν Odyss. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐ-

δὲ ὅκειν εἰς ἧδου λευκὴν εἶναι πέτρην· huic respondet Scholiaſta minor ſub initium ῥαψωδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Heſychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripſiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην, διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλλοιορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτάντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte eſt *Manalis lapis*; de quo Feſtus, *Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animae inferorum ad ſuperos manarent, qui dicuntur Manes*. Hanc λευκάδα πέτρην *Albion Inſulam* ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barneſius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illud iuvare poſeſt, quod δῆμον ὀνείρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum feraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de *Albio* nobis narrat Barneſius. GESN.

ibid. Δῆμον ὀνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀρρήκτους αἰδαοὺς πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων coniungit. Euſtath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἡμψυχῶν καὶ ſωματσειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δύνει ἐπιφοιτῶντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ἧ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphy. de antro nymphaeum pag. 121 Barneſ. δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαί, ὡς ſυνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὰν οὕτω προσαγορεύμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἐμπλεῶν, καὶ τοὺς δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι· καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὄνειρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ υἰγιαίας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὀνείρους ſimpliciter intellexiſſe defunctorum animas, quas εἰδωλα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. A, 212, 601, Od. γ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, &c, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchifae patris complecti vult Aeneas, ſed *Ter fruſtra comprenſa manus effugis imago, Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno*. Quod expreſſum eſt ex Od. A, 306: Τρις δὲ μοι ἐκ χειρῶν σκιὴ ἦκελον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ Ἐπτάτο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' αὖτ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀποπταμένη περὶ τῆται.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO* natorum mille suorum. Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scythia p. 596 extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo & quasi infecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐνυπν. c. 17 de longo somnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγίνωσκον) Lucianus Philop. c. 8, ἐγγέλασαν ἐπὶ τῇ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὰν τῇ ἀνοίαν. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὰ ἀλισθηρὰ τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκός. GESN.

ead. l. 12. Ἐξερίνισα) H. Stephanus in Thesouro: ἐκρινίζω ex Luciano affertur, pro naso suspendo, subsanno, μυκτηρίζω & ita Scapula & Basileenses; veteres, Pollux, Hesychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est ἐξερίνισα, quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀριστάνδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τελμισία) Lege Τελμισσία. Vid. Plut. IV, 6, 14, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' ὅς) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adiicitur; ut, ἡ δ' ὅς ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. GESN.

ibid. Ἐχμυθεῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορί legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσορί, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegypto nomine hac in re Nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopatrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praefagierunt; (praefaguisse autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii exstinctus est Iulianus, ut adeo mense Μεσσηρί pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum ἐν ἀκαρεὶ τῆς νυκτὸς οὔσης. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diff. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμύ και Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε και Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδόν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Afin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. Ῥήτρην ποιήσασθαι) Ῥήτρα eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμούς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Λυκοῦργος, ὥστε μαντεῖαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποίησαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantiorum apud Demosthenem de Corona c. 27, Δαμάργτος — ἐλεξεν, ἐκ τὰς βαλᾶς λαβὼν ῥήτραν, facta sibi a Senatu dicendi potestate. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβὼν, summis dicendi partibus. Id. Τοχαρί c. 35, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos xxv annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicen^{us}, illud *σσημμένον γερόντιον*, ut vocat c. 16, instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρεκτείναντες) *Παρεκτείναντες* forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. Il. Γ, 211, *ἄμφω δ' ἐζομένω γεραρῶν* *τερος ἢεν Ὀδυσσεύς*, *ambohus sedentibus* &c. praecefferat: *στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους*. Adde Aristoph. *Lyssistrata* versu 13, *Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδουσι*, cum praedictum sit. Plato *Cratylus* p. 236 E. *Laëmar. de Heroibus*, *Πάντες δὴπου γεγνῶσιν ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητοῦ ἢ θνητοῦ θεῶς*. Aelian. V. H. X, 18, *Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία* ubi plura addit eiusdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in *Pseudologista*, quem *ἀποφράδα* inscribit, totus in eo est, ut prober, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scommata ita posse appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδήρεας) Versus scazon s. choriambus ex Il. Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum: *Ἐνθα σιδήρεαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὲς* quem laudat etiam Lucianus *Amor. c. 32*. De re ipsa vid. § 27 diff. nostrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. Od. Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Caue* 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμηρος) Od. Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de *Domo* cap. 3, & in *Scytha* c. 9, τοῦ νησιώτου *μειρακίου* meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex *Ithaca* insula, ex Homero apparet. Scholia^{stes}, qui *Protesilaum* nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. l. c. In Exc. G. *Πρωγεσίλαος*. SOLAN.

Pag. 261. l. 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homeric formula ex Il. Ω, 321, & Od. O, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἰ τινα) Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Ποινοποιὸς) Ignota Lexicographi^s vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θεάτρα) Pro *ἐπὶ τοῖς θεάτροις*. Ita etiam He-

fiord. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβότειρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἀνθρώπος εἶμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poet. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πότεν) Versus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diss. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαίρουσί γε) Quorsum hoc pertineat dictum, vid. § 36 dissertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. "H δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προαγει. Posterius magis placet, imprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athenienses metuebant, Christianos ab Iuliano metuuisse dicamus. GESN.

Pag. 262. l. 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astrologiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, obiecta Astrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Desinite coeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσῃ) Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12 Hoefsch. Ἡ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ C. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε) Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus XXXI, 12, ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati seminares, iussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII, 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forsan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν a κάτω ἄγειν, quam κατὰ & ἄγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἄδου apud LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάνρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item *κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ* Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aequae descendendi significatus huic verbo inesser, quam in *καταρρίπτω*, deicio; etsi *κατάγειν* longe plurimum pro *deducere*, *perducere quem ad locum*, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Το βροντοπαῖον δεχεῖται) Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἤχεα, ὧν ὁ κύριος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Neph. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήμα τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφοτέρως μεστὸς ψιφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκὸν λέβητα. Quamquam si P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἤχεων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 dissert. GESN.

ead. l. 16. Πρίνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὖθις ὥσπερ πρίνος ἐμπρησθεῖς βοᾷς ad quem locum Biferus: ὅτι ἡ πρίνος καίονμένη ψῶρον ποιεῖ. GESN.

Pag. 263. l. 1. Διάτορον) Lucian. Gallo imit. de galli cantu, διάτορον τι ἀναβοῶσας. GESN.

ead. l. 2. Θήγοντες ὀδόντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολαόντων) Parodia Homer. Od. Δ, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege τρυφαλείας. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperitur alibi, nihil mutem. Et licet τρυφ — ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, τρυφαλείης exponit — τρεῖς φάλους ἐχούσης adeoque τριφαλείας ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege αἰ. GUYET.

ibid. Κατατρυχετὲ) Proprie vexare est, amerere. Sed ipse deinde explicat per ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Mathesis*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem *trattare* non negat Christianos, sed *κατωρθαίνεας*, recte *trastasse*, *edidicisse*. Verum fuit saltem primis temporibus ista laus Christianorum, quod a coniectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrerent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Tertullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic est incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii industria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen per positum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe vigerit? GESN.

ead. l. 9. Γραϊδιών) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traduntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, coniuncta, superstitionum foecunda mater effert solet. GESN.

ead. l. 13. Κεκαρμένοι την γνώμην) Mirabilis loquendi forma, *detonsus mente sive sententia*. Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pseudomante c. 15 vocat *τοὺς ἐγχαράλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρμένους*, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subiicit, *οὐδὲν εἰκότας* fuisse illos *σιτοφάγους ἀνδράσιν*, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, *τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες*, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo tondere, *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere*. Ita οἱ δ', quod in Cant. IV, 2, est *keder hakkezuboth*, simili ellipsi reddidere ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων. In ipsa autem calvitie & raso capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur Elisa pueris calvitiei sibi exprobrantibus: Nonius verbum *calvere deductum* putavit a *mimis calvis*, qui omnibus essent frustrati, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustrandum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii stupidorum* (de mimis loquitur) *rasis capibus*. Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctissimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Casaub. ad Pers. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen dissimulem, videtur mihi Triephton ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ἑρέων παραγεγόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodorus, qui H. E. 4, 8, Τιμόθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα κεχειροτόνηκε κυνικὸν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob ξύρισμα γυροειδὲς coronatos appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen coronam fuisse iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmas. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἄσαιο) In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προηστεύουσι τῇ Ἰσι. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad varicinandum reliquas, τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, inprimis si in censum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, ait vir ἑυθεός, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γραῖδιόις συγκαθεζόμενοι καὶ συμπάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς ὑποταλαῖς ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μάτην ἀργυροῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσει παραληροῦντες. GESN.

Pag. 264. l. 6. Σεσηρός) De iratorum canum ridibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, ἡγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μεταφορά: ὅταν γὰρ ὑργίζωνται, σεσθήσιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim & σαρκασμός ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde δεσέσθω. GESN.

ibid. Ἐξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praesaga somnia. GESN.

Pag. 265. l. 1. Ἐπισημίζειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *diffundere rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. II. N, 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἔχοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἔχοντες legas; minus recte, si vulgatum *ferves*. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὃ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕβλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλευμάτα; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet conicere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diff. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticer. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id iam in Triephonte producunt. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἦ καὶ νῦν τὴν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλευκούς πίνοντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέμενος, ἡδέως δ' ἂν πίθην ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὥς μή τι κα-

κὼν ἐργάσονται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιτόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξεν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Tertull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, Luciano fuisse dominicae orationis formulam, *declariant ista Triphontis ad Critiam*; & deinde haec verba subiungit. Cui merito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυώνυμον ᾧδῃν) Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis dominicae: quia *tuum est regnum* &c. Observationum Sacrarum c. 38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia antiquaria c. XI, p. 368, ubi de Christianorum hymnis exponit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatriade, nihil aliud est, quam doxologia* &c. Ita πολυώνυμον ᾧδῃν vocaveris τὴν μεγάλην δοξολογίαν, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inprimis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐποδῆς πολυώνυμου meminit Lucian. Philop. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἀλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo interrupti. GESN.

Pag. 266. l. 1. Μὴ τι παραδράμης) Vid. § 21 dissert. Studui hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus inepro poëtae concederem. GESN.

ibid. Μὴδὲ παρέλθης) Ex Tragico aliquo, ut mihi videtur; nisi forsân, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνῳδία) V. diff. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτωκεν ὄφρῳς) Iterum Iambi, sed interrupti. De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 dissert. Non puto autem opus esse, ut ὄφρῳν peculiariter de urbe quacunque capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diff. § 24. Ὀφρῳς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σοῦσα) Quia sub Traiano a Cassio Seleucia & Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστν) Το Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Το Α in Ἀραβία anceps. Propert. *Aut si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. l. 2. Πλούτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήθει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείθει. IENS. Ἐκλείθει) Plurique libri ἐκλήθει quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ἄλλυμένην, Αἰγυπτὸν δουλομένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἐπιστ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἡμᾶς) Il. 2, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶς & ante 455, ἐλεύθερον ἡμᾶς ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse ignotum *Athenis Deum*, cum iam supra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittit Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat Thomas Magister, v. *χάριν οἰδᾶσαι* quod aliquatenus verum est; exstat tamen in Arriani ad Epist. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B. C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipso ponitur *κράτος*. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183, p. 893, τῷ παρόντι κράτει, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis Lucianus conclusit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. P. In quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an adsequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre iubet. Sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN. Reiciuntur haec etiam ab ed. B. 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausum contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. l. 2. Ἐν Διασίοις) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. P. additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc fors. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I, Tim. c. 7, aliquid de Διασίοις dixit, ubi & Hemsterh. confulas. REITZ.

Pag. 270. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταχύνων) Quales ludi in Provincia Gallica fatis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. l. 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianeum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. l. 11. Ἡ πάντα τᾶλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri*, *adesse*, *ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειράτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. l. 5. Διόσκουροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διόσκοροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo vertas *etiam*, satis procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam *sua* fit, sive *effecit*. REITZ.

Lucian. Vol. IX.

M m

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεζητασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diversa. II. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

“Ὡς φάτο· τοὺς δ’ ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα

Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Δ, 299, videt apud inferos Ulysses

Καστορά δ’ Ἰππόδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδύσκῃα,

Τοὺς ἄμφω ζῶουσ κατέχει φυσίζοος αἶα·

Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες

Ἄλλοθι μὲν ζῶουσ’ ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ’ αὖ τε

Τεθνῶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ’ ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemefi f. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GERN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, five c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davif. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θήρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide D. xp. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαραν) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ.

Pag. 275. l. 4. Ἐκείσε) Eis τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ’ ἐν εἶδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δέ, reddidit ob eam rem, & ob eandem: notat enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exemplum videri possunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλάντων ποιητῇ) Hom. II. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. l. 2. Ἀπαντας θεοὺς &c.) II. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἶον τὸν ὄρωτα προδραγάσθαι) Interp. & quia maxime putat intuentem allici posse. Parum accurate; non enim οἶον est quia putat, sed quae potest, apta est. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam nostram, SOLAN.

Pag. 277. l. 3. Παρεσχῆσθαι) I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam*, *praestantiam*, quam cum interprete *potestatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. VITRING.

Pag. 278. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Λευκώλεος ἡ Ἥρα) Hom. Il. E, 721. Haec & sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Φίλωνα) Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello facilius esse, facile observares. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici*, *nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiosè conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥσθ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. l. 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossēma videtur. GUYET.

Pag. 282. l. 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 9. Ὡστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντὸς) Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντὸς. Οὐκέτι, nondum. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μὴπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsitan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντὸς intra aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντὸς ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντὸς τριήκοντα ἐτῶν γεγονὸς, i. e. qui triginta

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐν τῷ ἡμερῶν εἴκοσιν, alique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attigit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὅσ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iens. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτὴν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non reculare ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter sequentia, amoris propria; sed quia & ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὖνον καὶ συμπαθὲς σου ἀγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἀξίον ἐπαινέσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam laudare: nam gradatio est, quando ait, Ἀξίον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, aequae ac ἔραμαι ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formeretur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεῖς αὐτοῦ ἐπὶ πόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ᾔετο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὲν ἐπικουρήσας τῷ ταύτης ἀξιοθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset iudicatus. VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἑάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) An τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν ait igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) An ταῦτά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἰπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκούσαν) i. e. ὑπερενεγκούσαν. Aristid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκόβ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emen-
dandum γεγεννηκόβ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tan-
ta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in
amorem sui pellexerit. KENS.

Pag. 287. l. 2. ἢν εἰς) Τὸ ἢν eiiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus in-
temperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur
ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod
intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθοῦσιν forsan. GUYET. Et ego
sic mallem. Verum quia statim etiam subiicitur ἡττηθέντας,
(licet hoc ab infin. ἀτέρσεσθαι pendeat) nihil potius mutassim,
sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structu-
rae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit ha-
beri, i. e. si praeverterint, de quo egimus alibi, & Wessel.
ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et
Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pausanias
de numero procorum ab Oenomaio interfectorum: sexde-
cim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem
Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέ-
κα ἥδη νέους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. l. 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Ly-
cophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davis. ad Cic. Tusc.
D. II c. ult. quem conferendum in margi monuerat T.
Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἄρμα) Neptunus forma eius captus, dum in
Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II
ult. Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspensos
paruisse dicuntur. SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum.
GUYET.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχοῦ po-
situm videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. l. 9. Τοῦτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus au-
ctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obicit.
Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἢν τοῦτοις ἀγαπᾶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ἐτέρωσε) Pro ἑτέρωθι, ut supra πολλαχῶς pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 6. Τούτω δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἑκαστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolute intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum tenebricosum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verisimilis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece sciunt, sentient: certe sine fraude fuerit Latinam interpretationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c. 15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιομένων, ubi passivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. l. 2. Πράττομεν, σχοίη) Lege πραττόμενα σχοίη. GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πραττόμενα σχοίη legendum esse, facile, credo, quisque videt, & viderunt, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαῖος) Nireus. Hom. Il. B, 672: Νιρεὺς Ἀγλαῖος δ' οὐδὲ χαρόποιό τ' ἀνακτος· Νιρεὺς δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. l. 15. Ζυνὸς σου) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεν) I. e. ἐνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατήρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιρτοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. l. 6. Ἀνδρίας) Mendose in omnibus legitur ἀνδρίας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendī hoc insinuat Solanus? An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teste Stephano, qui tamen promiscue inveniri faretur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo ἀνδρεῖος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, tradente Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C. Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut nihil mutare ausim. Ἀνδρίας hoc Dial. saepius, item supra Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodomanii opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Epict. Sent. 78, pag. 128 f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII, 16 f. alique aequales & posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ἰδέας κοινοῦν καὶ κώτων) Ἰδέα, species, est forma,

qualitas, *notio*: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel μεκοινῶναι, qui sub *notione* & *nomine*, sub specie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. L 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit *σι γνήσιος*. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum Iunt. haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque Fl. in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstiti Nerone, ac Luciano necdum nato, ut paret antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In Fl. ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium, Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4., 36, 2, Suidam, qui ἀναγερθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuat Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter vinctos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosophus Μουσωνίῳ ἔφασκεν ἐν τετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν,

δεδεμένῳ τε, καὶ κελευσασμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχεισθαι τῆς σμινύνης, καὶ ἐρρωμένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακλύψαντα δὲ λυγρῶ σε ἄν, ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ καθαροδούντα με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἄν ἐπαθες; Pro illo ἀνευφημῆσαι, quod *lamentari* vertitur, malletm retinuisse Olearius vulgatum ante ἀνευφημῆσαι, *detestari*. Ceterum hinc intelligitur; quid sibi velint mox verba, προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non conspicitur, confulto omissus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοί, Μουσώνιε) Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione differere, a Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam stili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exilium missus, non interfectus est; vid. supra Hesp. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H. III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ πάνυ habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut. in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll. IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἄκεινας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττει) Corrige ex Aldina κἄκειναις πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse proventuum, si floreant res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἄκεινας ἀποχρῶν) Ἄν κἄκειναις ἀποχρῶ; Bas. edit. κἄκειναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. l. 3. Βουλομένοις) Gesnerus videtur legisse βουλομένους, qui dedit *lubens*, pro *vobis sic volentibus*. Sed vulgatum aequè bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζομένη) Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mss. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἀνδρῶν οὕτω φροντιστήριον) Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Susplicari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa Homericā fossa Il. H, Nestoris suafu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omisissis, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Ceterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. l. 3. Καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἰσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscurè dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non noratus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἰσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. *Supra omnia autem haec, inquit, etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra exteros splendide adeo stabilitum iri.* Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιᾶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat, Ἑστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκίνος di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. MARCIL.

ibid. Τὸ δὲ ὀλίγου) An sic legendum videtur: τὸ δὲ ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίζει πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιαῖσαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῶ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἶσαίτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἶσαίτο, δόξειεν. *Permiscere, ἐπιμίζει*, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκούσαι τοῦτο φθέγμα) Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἄσμα) An καὶ ἄ. οὐ μ. Μελικέρτη τε καὶ Ἄ. Placet. GUYET.

ead. l. 9. Ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος) Relege, ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος: quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. Cum autem aureum ipsi ligonem portassent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent &c. Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. l. 1. Ἑβδομήν — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρωνος μετεγνωκότος τὴν τομὴν) In marg. *Alb. Weff.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θάλλης) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς, V. Ἰππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐξύτατος ὧς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ἐξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὅς τῶν ἐκείσε ἢν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, *Vindex*. De ἐξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ἐν ἐξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Consulares essent, *προβευτῆς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐν τῶν ὑπατευκτόν ὄσι*. Haecenus itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ἐξύπατος: itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedecet; sed non aliis adhuc, quam filii argumentis. GESN.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεί νῦν. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET.

Pag. 299. l. 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπὸ. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui*. GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie *προσπλεύσαντος*, qua voce statim uritur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλέοντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. μὴ pro μὲν erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 Α. ἑβραϊχὺ καὶ μέλαν φώνημα ἔχων. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguæ vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud s. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviolem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introrsum adactō gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad μὴ aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) Ἀν ἐγκειρισμένης; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praecepsit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere κατεσκευασμένως. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur βομβεῖ πως — ἐπιλαίρουσι. Horum verborum interpunctionem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphanii e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κείσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐν τῷ πρώτῳ χρησάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, βόμβος est sonus asperior, qui dicitur iunctura λαίνεσθαι. Hoc ad nostram rem satis est. Nam βόμβον esse *obscurum & taucum murmur*, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter φωνὴν & φθόγγον distinctio, quam docet Arrian. Epiφ. III, 6: Κοινὴ τις ἀκοὴ λέγοιτ' ἂν ἡ μόνον φωνῶν διακριτικὴ, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνικὴ. GESN.

ibid. Ἐπιλαίρουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ παρρηΐ) Melius ἐπιλαίρουσι τοῦτο, ἐπεὶ μὴ τ. τοῦτο. Nempe τὸ βομβεῖν. Alia erant, & quidem σαμμακοσιογράφαρα, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

hacunque illa, ex paginis libri mei simbriatis olim stilo aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὀδοιπορίαν exscripti. MARCIL.

Pag. 300. l. 3. Μόνου τοῦ) Lege μόνον τοῦ. GUYET. Non displicet, etsi & vulgatum defendi potest. REITZ.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττους) Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae; & numismata. GESN.

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid sit ὑποπαλαίειν doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici pag. 58 F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλουσίον — ἀποφαίνουσι βωμολέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῇ παλαίῃ. Et — κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑποκατακλινόμενος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. l. 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμον κειμ.) Musicos agonas ex Isthmiis ante exsulasse, hinc observarat Casaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragicisque ludis concedit; de musicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut suam sententiam fulciat, Philostratum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epistolam; quorum locorum primus & tertius Casauboni sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Secundus Patrium Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μῆτε κομωδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragœdorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plut. Sympof. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητῆρας Ἰσθμια νενικηκυίας. GESN.

ibid. Μῆτε τραγωδίαν) Olear. ad Philostr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege ἐπ' αὐτῇ. GUYET. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. l. 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit Sueton. c. 20: Adolescentulos equestris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robustissimae iuventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent &c. Hi quidem plausuum ὑποκριταὶ fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) MEN. delendum cenſeo. SOLAN;
ibid. Τραγωδίας) *Lege τραγωδίας.* GUYET. Idem nota-
 rat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad
 excuſandum vulgatum poſſit aſſerri, quaſi eſſet plur. pro
 ſing. & ellipt. *της ἐν*, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19,
ἀγοραῖσιν ἔθακε, bene habet; vel ut ſupra *ἐν* omittitur A-
 ſin. c. 24, quod tamen & ibi ſuſpectum dixi; vel ut ib. c.
 52 f. *πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται*. Ne plura ſimilis ellip-
 ſeos alibi allegata repetam, quibus effici poſſe videatur,
 ut *τραγωδίας* ſit, *in tragoediarum quædam*; uti, *Iſthmüs, quin-*
quatribus; *Ludis, munere, Circenſibus, & ſimilibus ſpectacu-*
lis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At hæc omnia nihil
 hic ad rem facere mihi viſa; ita ſimplicitate ac veritate ſe-
 ſe commendat genitivus *τραγωδίας* nec diſplicebit medio-
 criter peritis, ſed ignoſcent poſtremæ huic & parcius an-
 tea uſurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, ne-
 que in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Verſiculum proſcriptum
 refert Sueton. c. 39: *Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτό-*
νοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furioſas Neronis con-
 tra oraculum deſcribit ex Dionis l. LXIII, Xiphilius pag.
 721 C. *Τοῦ δὲ δὴ Ἀπέλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυ-*
πρὰ τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλος μανεῖς) τὴν τε
χωρὰν τὴν Κιρραῖαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ
τὸ μαντεῖον κατέλυσε, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ
ἱερὸν πνεῦμα ἀνῆκε, σφάξας. Ultima verba ita intelligo, in-
 terfectos, & cruentos palpitantesque adhuc homines abie-
 ctos in oſtium. Eadem occasione videtur illas quingentas
 hominum Deorumve ſtatuas aeneas fuſtuliffe, de qua re
 Pauſan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίονας) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Re-
 ſpicit iſtud Apollinis ſecundum quosdam: *Νέρων, Ὀρέστης,*
Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philoſtr. pag. 481, & Suet.
 Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. l. 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.
ead. l. 5. Ἐστεφάνονται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem.
 ad illud Ariſtophan. Plut. 765: *Κάγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι*
εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμάβῃ, τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαν-
τα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI

DE AETATE ET AUCTORE

DIALOGI LUCIANEI

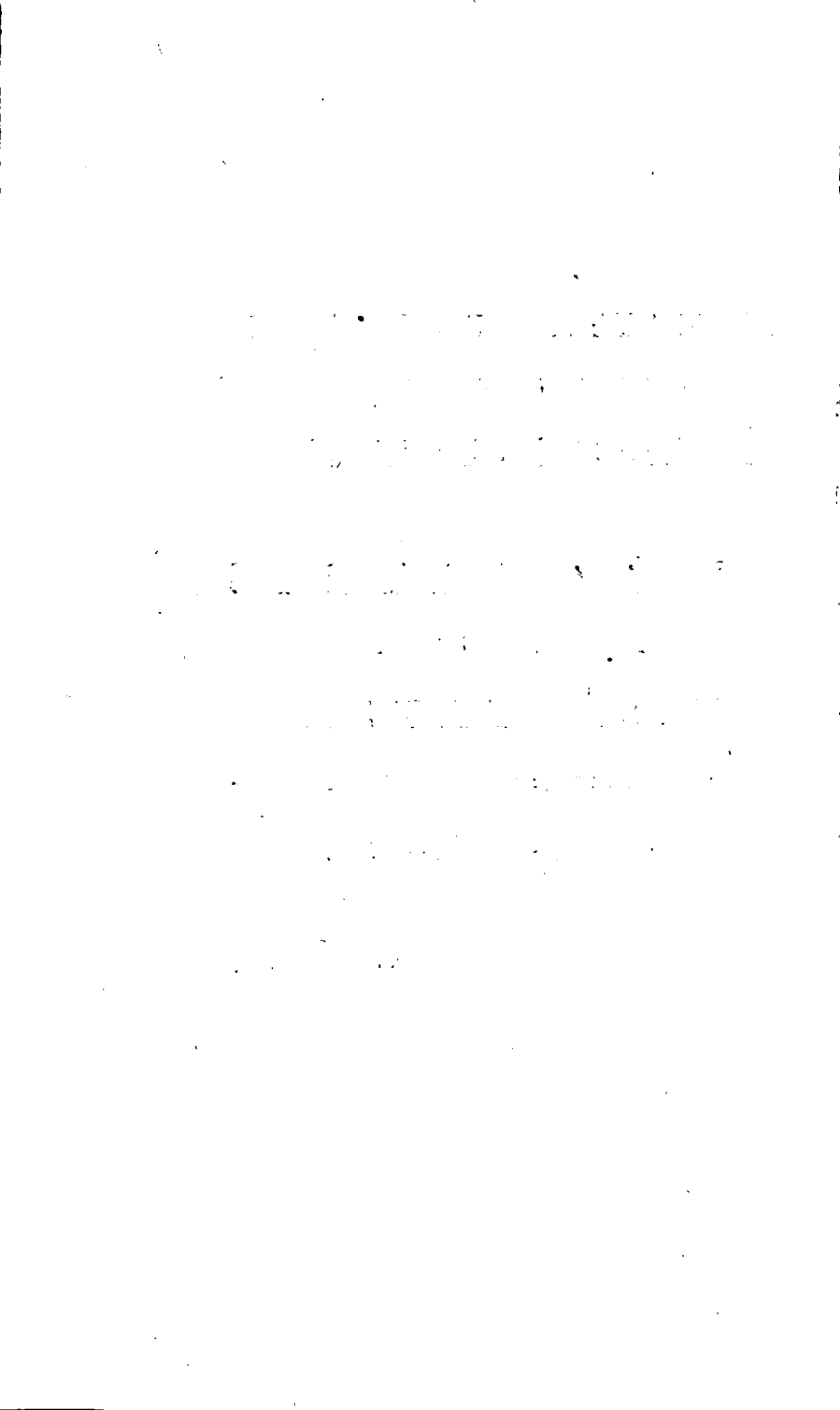
QUI

H I L O P A T R I S

INSCRIBITUR

DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

IO. MATTHIAE GESNERI
 DE AETATE ET AUCTORE
 DIALOGI LUCIANEI
 QUI
 PHILOPATRIS
 INSCRIBITUR
 DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Inprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14, & Dodwello 15. Maior est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An ἡρώδοι sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22 - 26. III) Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrocius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant ἐξιστά, & voces quaedam illius aevi.
 Lucian. Vol. IX.

N n

propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Iuliani satis magnae 33. Et auctae in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani insensu Iuliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male ominatos Iuliano ostenditur 37. Status felix imperii Iuliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Iulianum etiam Deos gentium irridere 41. Qui in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I. **Q**UO tempore, quoque scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paulo exquiritioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cuiusquam infectione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia infectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS ¹, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS ², quem laudat FABRICIUS, Anno Marci quarto, inquit, Christi 164, Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphoniis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademisse Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS ³, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

¹ Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

³ Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2,

² De Episcopis & Presbyteris p. 227.

p. 73 seq. ed. Grabii.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatrīde, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae **SEXTUS AURELIUS VICTOR** habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruiſſent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.*

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum **THEODORUS MARCILIUS**, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythis, verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quis facile lolio non vitiſtans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Miccyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentiliū Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phraſis autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam & solum vocat) pericula & clades praesagiebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

i Quin urbis κατ' ἰζοχὴν mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Sufis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micylli sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: *Ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφаланτίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ.* His verisimile Paullum Divum significari, cuius proinde auditor Triephton: iam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus **XL** annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triephtonem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magister laudatur *Γαλιλαῖος, ἀναφаланτίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας*; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid vetat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, Noster *περιφράζει*. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos insectaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paulo ante laudavimus, contra eos, quibus Galilaei, recalvastrum, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum professus Triepho, Paullum innuere videtur, ita disputat: *His argumentis, (quae nimirum allata iam iam a nobis sunt) persuaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem supersuisse largior lubens; nec Paullum Tarsi natum Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad maius Christianarum rerum ludibrium a Luciano effectum, non est quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO¹ refellere ARTEMONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscri-

¹ Vid. viri magni diss. de raptu Christi in coelum § IX seqq.

bi raptum in coelum, sententiis Socinianis inserviens nimirum, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissus, Romanasque legiones sub iugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foeddasse*. Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS¹: quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consuevit, spreta conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS² auctor est. Quidni igitur & vani cuiusdam Graeculi, Paena ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. Nec vero Traiano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolus: *πέπτωκεν ὅππῃς ἡ πάλαι βωαμένη Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Christi CI, Traiano quartum & Paeto coff. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub iugum misit; eodemque anno, pereunte Deceballo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI, Commodus & Cereale Coff. Seleuciam, Babylonem & Ctesiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavim eam Marcus. cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fateatur non debellasse. At paratum est κρησφύγετον. SPE FALSUS inani, inquit, Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolus. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, con-

¹ Annal. 13, 7 seq. c. 34 seq. l. 14, 23 seq. l. 15 init.

² Annal. 15, 18, 1. Ita in Persici 5, 4, ad Corbulonis victorias

respici ait Casaubonus, quas assentatorie in maius extollerent Poetae & Historici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor esset Persarum, Arabiae subiugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Traiano ea gratulatio accipiat. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χθὼν Ἀραβίας, sub potestatem Traiani redigatur, quod parte eius iam subacta, facilior de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem viderur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, αὐτὸς καλῶς ἀποβήσονται τὰῦτα γὰρ τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM οὐνειροκριτικῶν scriptiorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paulo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχγευσεν τοῖς οὐνείρασιν; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI huius, ut & ASTRAMPYSCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Traiano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. tur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, ¹ suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaeque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat ², Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTII ³ l. c. atque IO. ALB. FABRICII ³ Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS ⁴, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatulae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuissem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

¹ Videndus *Ael. Spartianus Hadriano* cap. 27, & *Commentt.* ad h. l.

² Lib. de anima c. 36.

³ *Bibl. Gr.* 4, 13, p. 402.

⁴ In *Anti-Artemonio*, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη πανχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, disputamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio c13 15332 fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανῶν. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatenis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriā de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, aliique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praetèrquam enim quod per dūces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est IULIUS CAPITOLINUS ¹: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem CAPITOLINI ² testimonio potest, triumphum pariter utroque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit arctissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, libens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suosque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem πείσι-

¹ In Marco Antonino cap. 8.

² In L. Vero cap. 8.

στυγεῖν nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad afferendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philoparris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbè adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infauis praedictionibus, obscoenisque ominibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24, πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες, inquit, καὶ ἔτι γε χαρίζονται. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὅξυδερκέστατα νοεῖν illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν· & paulo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παῖσιν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλουτοῦς γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει. Haec

‡ In vita Marci cap. 8.

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscriptit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione 1 de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praelussisse Lucianum, praevis persecutioni commemorans memorante Antiocheno Theophilo.* Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed in itinere e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. *Iudaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* Κορυδαίνας illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic coniecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum Grotii diss. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, & aliis huius argumenti

edita Lond. 1685.

2 In Geographis Hudsonian. T. II.

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiungendos nos esse diximus. Ad hanc igitur classē, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declararet, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam Ἀμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est ἠθικώτατος, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιωμακρινέυτα consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histriionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostendendae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatriade reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci 1: *εἰ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικούρειος, ἢ καὶ κατάσκοπος τῶν ὁργίων, φευγέτω*. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos 2, & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognititas atque perfectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, 3 *τὸν μέγαν γοῦν ἀκείνον κ. τ. λ.* annotasse: *Istaec. vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Luciano καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid verat, quominus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam noter parenthesin? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam*

1 In Pseudom. cap. 38.

3 Cap. 11.

2 De morte Peregr. c. 11.

incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimum quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: τὸτε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Sensus igitur abruptus non magis, quam γοῶν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum existant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel inieceris mutilando scripto, illud relinquere, quod eiici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultimus Christiani huius dialogi contumeliam, primum omitendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum sapit, quod ἱερέας & γραμματέας vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τὸν γραμματέων voce non semel usum ¹. Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum Διασάρχην vocat, & τελετὴν Christianorum disciplinam. Καὶνδὸν Σακράτην Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset, Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iussit Christus Matth. 23, 8, ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Christianos, paulo post Lucianus dicit ². Ad verba 3, εἴτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ἠφθην γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίον τῶν ἀπορήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

¹ E. g. de Sacrif. p. 369, T. I, Fabr. B. G. L. IV, c. 16, p. 599. ed. Graev. it. in Philop. c. 34. ³ Pag. 570.

² Iohannem Evang. intelligit

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis ¹. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intuetur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus refertos hymnos recitantes

¹ Cap. 12, 13, 17.

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscat profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia peruestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HÜETIUS, *Demonstr. Evang.* 3; 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen praefert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & ejectionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris. Haecenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλὰ μοι τόδε εἶπὲ εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγγράττουσι; Respondet Triepho: πάντα, εἰ τύχοι γὰρ ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἄνεσι. Interpres, quem forte aliis distictus secure nimium secutus est HÜETIUS: si quidem & inter gentes CHRESTUS fuerit. Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triephtonem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Triepho: ὥστε ἴασθαι ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοισι ΤὸΝ Αἰαθὸν ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, reli-*

etis illis gentiliū fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse *inscribatur in coelestibus illis BONORUM libris*. Tum Critias, εὐ πάντα ἀναχυκλεις, inquit, ὁ Τριεφών, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλὰ μοι τῶδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, *an Scytharum etiam curam gerat Deus, & in librum illos BONORUM inscribat? Quidni inscribat*, respondet Triepho, *si modo BONI sint?* Cui non apparet, χρῆσθον hic, ut alias apud quosvis scriptores, praefertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρῆσθες γὰρ ἂν εἴης ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, nam frugi esse appares uique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρῆσθον dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, *si modo contingat esse inter Scythas aliquem &c.* Nec Christi igitur, nec Christianorum, *nominatim* mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* fati constat.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce xxv annos: versabatur enim in animo illud LONGINI f. 6, Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγένημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, & quantum eius potest fieri, argumen-
tum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam ver-
bis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MAR-
CILIVS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter
alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dic-
tum occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam par-
tem videntur ex affectato infelicitur sublimi ac tragico di-
cendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vi-
tium ψυχρότητα incidit quam saepissime. Tanto id qui-
dem magis, quod poëtarum magnam partem verbis uti-
tur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leō-
nis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In
utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lu-
cianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem
etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hor-
tulos, non rivos ex veteribus poëtis, Homero inprimis,
sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam
applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum
ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli cau-
sa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσο
θυμώμοχ' ἡ δὲ φρήν ἀνώμοτος. Quam lepide hoc accommo-
dat ad iactatam Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρήν, inquit, ἔ-
σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam festi-
ve illud Homeri 2,

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγη φύλα δὲ φύλοις,
ad philosophorum certamen traducit 3: ξυνασπίσωμεν ἐπ'
αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte
comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque
in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis
παρατραγῶδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem mo-
vit: φύ, φυ, φύ, φύ, τῶν ὑβλῶν ἐκείνων, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ,
τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων;
Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi ta-
men actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabilio-
ra & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod caver au-
ctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Trie-
pho enim, apud quem haec eruſtarat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.

2 Iliad. B, vers. 363.

3 Ἀναβ. cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellectilem longissime superare: his enim singulibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum in verae historiae libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poëtica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque confarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & HomERICA pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, 'ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κίχ' ἀνὰ τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπ' ἰώμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperiō, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σὲ δύνοντα κίχ' ἀνὰ τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδύνοντα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κίχ' ἀνὰ, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis* affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἡ οἷν πῶτ' ἀρ' ἦγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, *συνευχεῖσθαι* Aethiopibus,

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφαιμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρχ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alii c. 16, *βίῳ καλῶς*, inquit,

Οὐδὲ σ' ὅκα θέμις τέλος θανάτοιο κηρίη.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, *καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς*, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloques. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνείοντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριθαλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολεόντων,

semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μῆτε παραδράμῃς γὰρ ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῇς γὰρ πόδεσσιν legas, metrum erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni suppellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud *ἀνὰ καὶ κάτω περιπολεῖν*,

intra versus non multos c. 1 & 2, his ponit: ἀμπευσον τοῦ δεινεῦ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὅς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1, ὅς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: διάταρον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἔλθωμεν τούτους ὥστε ἔασον καὶ ταύτην ὥστε ἔασον ἅπαντα ὥστε ἔασατο τὰς φαντασίας τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἔάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ἱστορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetrante, c. 6, quam quaeſo impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡραίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωνον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείραν τὴν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo, c. 8, τί τὰ χρίσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeſo infania est, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαβε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πᾶν εὖ λέγεις καὶ με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omisſum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianicum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae hactenus a nobis allata sunt, singula forte in optimae etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possum enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE¹, qui, *in finitis adeo spatiis, ait, subfudere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292,) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum quibus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (pag. 362,) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS² de verbis iurisiurandi c. 10, Sermonem, inquit, huius partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum. Et p. 381, Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, istum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347,) se non agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσει, operam dedidisse, appareret.*

¹ The works of Walter Moyle Esq., none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726,

8, pag. 388.

² In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed iunioris auctoris, & Samosatensis imitati, quod § 10 monuimus. Iuniorum Luciano suspicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspensus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum 1: ac postea declaravit, edita iam hac disputatione, in literis ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM 2. Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13 ostendisse mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non manentem*; *Arabiam & Susam brevi vincendam*, *supercilium Persarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione iuniorum Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fecerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani temporis repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo *αὐτοκράτορος* fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcumque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculum. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox

1 Infertum id est Miscellaneis
Academiae Berolin. T. I, n. 4,
pag. 27 seq.

2 Qui illas publici iuris fecit
in Poecile I, 3, 7, pag. 438.

purpurea¹; ut alia argumenta² taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem iam assumerat. Sunt cetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτων, ut ille ait³, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triphontis verba relata sunt, βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρέφε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαυθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κινήσας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχίσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxiaum Pontum & septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem coniectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item testa commemorat, qualia ante Con-

¹ Lactant. de Mort. Perf. c. 18, qui etiam passim senem & seniores circa haec tempora appellat.

² V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14, miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aure-

lianus adipiscitur imperium, i. e. A. cclxxx, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Drusdae vaticinio imperium &c.

³ Dionys. Perieg. v. 355.

stantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mefori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philoparris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquifeculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Pauli Apostoli in templo visam 1: iam imagines in templis ante A. C. CCC adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philoparris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparet. Illud forte maiorem speciem habet, quod iam BARONIUS 2 templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ διήλωμεν σιδηρέας τὸ πύλας καὶ χαλκείους οὐδούς, ἀναβαθράς δὲ πλείστας περικυλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνιήλομεν κ τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, iam BLONDELLUS 3 olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate & post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas maiores pretiosioresque ante Constantini imperium non existisse: LACTANTIUS 4 certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. CCCIII destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissi-

1 Quod visum est *Theophilo Raynando* Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

2 Ad A. C. 57, § 101.

3 De Episcopis & Presbyt. l. c. Iosephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templam Traiani aevo extrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert.

Iur. Eccl. ad *Plinium* & *Tertull.* 2, 13, p. 52, nescio quam bene, cum aurea illa *cella* ironice, promiseris & pauperibus, accipit; quod etiam ab *Ablancurtio* factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

4 De mortibus persecut. c. 12.

num etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manuducente alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed *ἀνδρας* aliquot *ἐπιτεκνωθῆτας καὶ κατωχρωμένους*, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex Persarum nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artaxerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus cccc annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit ¹, & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praefidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταί, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO ² Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμνοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατινόμενοι· πάλιν πάνταυθα δεσμῷ δικαιοσύνης ἀνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δεηδεῖσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

¹ Diff. de Isidoro Characeno lian. Or. I, pag. 123, 149.
² De vita Constantini 4, 3.

S 4, p. 62. Add. Spanhem. ad lu-

ficii tribuere oppressis instituisse. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19, in quantum ἐξισωτήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentioris dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχος μαθηματική vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore deflecentem irreperere coepit. *Εὐνορίας* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὁ καλὸς *Εὐνορίας* de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, *ζηλωτὴς Εὐνορίας* de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic *κράτος* pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere ¹. Arbitror autem, cum multa concurrunt *τεκμήρια*, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

¹ Sic deprehendi apud *Euripidem* Phoenix. 1092, *Εὐνορίδα τίχων*. Et tamen puto, usum nostri

auctoris suo, id est, quarto senescenti seculo deberi.

& nihil ceteroquin fit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores¹, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret²; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus³, qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid puremus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

¹ Vid. L. 6 Cod. de paganis & sacrificiis.

² Vid. tit. Cod. de paganis.

³ L. 5 Cod. de Apostatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desuisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infelicitate adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO ¹, & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proelium inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πρότερον τῶν Περσῶν ἡγεμονίας τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18 de Bersabora urbe capta dixerat, Ἐρτεύ-

¹ Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius, in

Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi Olear.

Δεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφόντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένως, ἐν δύο μόναῖς ἡμέραις κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam illud probare, has ipsas Iuliani victorias, mirifice, & hyperbolikῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM ¹, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν νεανικὰ ², καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco ³ ita insultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: τοῦ Βαβυλῶν ἡ ἐνδοξὸς θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη, τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὥς ἴδωσι Βαβυλῶνα ἑλλυμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3, ostento equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore provolventis, laetior Iulianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi prociδῖσθαι. Alterum vero illud, τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτακεν ἑφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενεστάτῳ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumptas animis victorias ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

¹ Oratione σταλ. 11, inter reliquas orationes IV, pag. 114 edît. Billii.

² De hac voce vid. Io. Andr.

Bosius in exerc. Philol. ad 1 Tim. II, 22, p. 13.

³ Pag. 123 ibid.

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum; plus continere? De iis igitur, quas tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ira factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse deum post αὐτῷ illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Sufis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod variis, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31: "Ἦδη δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφήκτος ἤκουσα, καὶ τὴν λήϊν Οὐλογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua spe persecuti sint Iulianum amici, LIBANIUS 1 indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατίαν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχούντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem 2 ita auspiciatur: ἔδει μὲν, ὧ παρόντες, ἅπερ ἡλιζον ἐγὼ τὸ καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλελῦσθαι τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἀρχόντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia 3, Ἡμεῖς μὲν ὄψεσθαι τὴν Περσῶν ἁπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Iuliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, 4 ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὀράντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὲ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

1 Orat. VIII, quae est Panegy. in Iulian, p. 250, T. II.

2 Tom. II, Xmam, p. 260.

3 Pag. 325 D.

4 De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδοικαμένην* filiis reli-
giorum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat,
cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus
potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc
ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor.
Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones
& res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec
postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare
hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum
maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens
tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit 2.
Aetate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes
turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissen-
sione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper
vivendum exortae, graviter urbem illam & rempublicam
conculserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ec-
clesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum re-
liquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iulia-
ni ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera
editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Proba-
bile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compe-
scenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad
seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave
adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere super-
biae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque sedi io-
nes, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto
hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 dixi-
mus) conciliari queant, non video LUCIANUS, cum Ae-
gypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae pro-
vinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum
vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecu-
tionis adversum Christianos decretae meminit, statim gra-
tiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum
fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum illis attribu-*

1 Ita sub seculi tertii finem
Achilleo duce tota fere Aegyptus
rebellavit, ab Imperatore Diocle-
tiano ea causa pervastata, ut te-
ratur in Chronicis Eusebius cir-
ca A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Ae-
gyptiorum ingenio Iac. Gothofredus
ad Cod. Theod. L. 1, de defen-

Lucian. Vol. IX.

foribus civit. L. 3, de his, qui su-
per relig. L. unica de his, qui ple-
bem audent, denique L. 31, de
his, quorum appellationes, magna
industria & doctrina incomparabi-
li congestit, quae huc transcribere
nihil attinet.

3 Apol. pro Merced. Cond. c. 12.

4 In Severo cap. 17.

tum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrin, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrin, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrociniiis infami, Cleolaus spondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περινοούμενην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS ¹, qui etiam multa collegit ², e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrin scriptum censemus, videre, quod optat Triphon, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, &, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO ³, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscriptimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triphonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triphon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in postero-

¹ Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.

² Ibid. p. 51 seq.

³ Annal. Eccles. ad A. C. 213,

n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines ascetae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν, aiunt, τὰ πράγματα, ταραχὰς τὴν πόλιν καταλύουσιν, τὰ στρατόπεδα ἵππου τῶν ἐναντίων γενήσονται & aliud illorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus oppressa adhuc gentilium multitudine gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae supra dicta sunt) nunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere, quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus loquebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedice-re. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is, quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies expectantium, de republica Romana auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac κομψία Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim ¹ & HIERONYMUS ², qui illum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo diserte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum permovit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

¹ Hist. Eccles. 6, 7.

² De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem¹ praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone² Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iuliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res ex-
tulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque iam & insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defecisset Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI orationibus *Philippicis adversus Imperatorem Iulianum*, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos licentiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS³ sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρήσειν τοὺς τάφους quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, everfis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pulsus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura* 4. Item

¹ Veriorem persecutionis occasionem ex Tertulliano affert Christianus Kortholtus de persecutionibus c. 6, § 7, p. 260.

² Vivum nimirum asservari alibi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut eius saltem praecursor esset; quorsum videndus Lactantius de

mortibus Persecutorum c. 2, & Augustinus de civit. Dei 20, 16.

³ Orat. 11, in necem Iul. T. 2 opp. p. 326. Add. quae ad eund. Libanii librum de ulcisc. morte Iuliani § 5, pag. 149, ab Oleario notata sunt.

⁴ Vid. Rufi. H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Iuliano parare, respondisse traditur ¹. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) obtrectatores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strebebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & dislitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum. Quos obtrectatores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitiionibus, vaticiniis, oraculis & eiusmodi nugis ad stuporem esset deditus ², videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terculamenta obici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Iuliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insinuat. Qua in re ecquid veri insit, iam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum ³ conspiratum saepe in caput Iuliani dixisset, quaesivissetque, quid cau-*

¹ Theodorit. H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Iuliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De

tota multitudine Antiochiensium Christianorum lo. Malala Chron. P. 2, p. 15.

² Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

³ Or. X, p. 307.

fae subesset, quod minimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subiicit, τοῦτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὁδυνῆρας ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est ¹, primo, a suorum aliquo interfec- tum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui pro- missum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat ², (adscribam enim verba, si forte interpun- ctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυσιτέλει ζῶν, (οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπαβούλευον, καὶ τότε δυνθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐ- τοὺς ἀναγκάζουσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὐ τὸ ἐναντίον ἐξήτουν. ³ Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiosas scilicet & idolola- tricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre fere- bant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspi- ciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt depromta, duo iuvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philo- patride laetas Romani res imperii, & felicitatem tempo- rum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe & in mundo? respondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, testatur, dum Iulianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatori- bus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obscurissimum in to- to dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Creten- sium virginum caede in Philopatride c. 9 memora- ta, quam nec ipsam a Iuliani aetate abhorreere coniicimus,

¹ Pag. 323 seq.

² Pag. 324.

³ In libro 1. oratione de vindi-
canda Iuliani nece, quam in *Fabrie*.
Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus,

aperte etiam Christianos accusat.
Vid. inprimis § 5, pag. 149. Su-
spiciosa maxime sunt, quae nar-
rat Io. Malela Chron. P. 2, pag.
21 seq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam fervoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηται, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μη καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαρηιῶν αἵρέσεως vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS 1: Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλευσόντος μετωνομάσθησαν αἱ πάσαι λεγόμενοι Ναζωραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί: qui id videtur summis ex IOHANNES ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem inieciisset: πρώην γὰρ, addit, Ναζωραῖοι ἐκαλούντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλούντο οἱ Χριστιανοί. Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeris, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce Ναζωραῖος.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait Dodwellus de fortitud. Martt. § 2, a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum

eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in Fabricii Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Τῶν Γαλιλαίων δύο φωναὶς ὀνομαζόντων ἔχειν τὸν Χριστὸν κατ. λ. Utrum sit ipsius Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENSIS ¹, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοτομεῖ*, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομασάς τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, & paulo post nomen hoc vocat *ὄνομα τῶν οὐκ εἰσθότων*. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinere, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanisset, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus ² ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo decerneretur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen factis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM ³. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarsensem Galilaëum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum sit, iam non vacat disquire-re. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, & Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tan-

tum assumimus, in quantum fate-tur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

¹ Orat. 111, quae est investiva ¹ in Iulianum, p. 81.

² In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

³ Hist. Eccles. sec. 1, diff. xx, pag. 212.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM 1 Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM 2 ita habent: ἀπὲκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα δεισπύσματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significato poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniore incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt 3. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS 4, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omitit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὡς οὐκ ἔπαρκει λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπίσημα γόντων αὐτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuisset

1 L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

2 In historia chronica p. 356. Quae de ἰουδαίᾳ huius epistolae vel γνησιότητι disputantur apud Basnagium Annal. Eccl. A. 117, ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt, Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usque pronominum & verborum plurimum de uno Traiano.

3 Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protostasia.

4 V. Τραιανός.

se dicitur ¹, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iisdem professione Christiani essent, rerulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit ²: quae illius dicta bona fide exceperit ARRIANUS, & ad posterum transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίας* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab infamia aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ θεοῦ οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si infamia quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducere &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum infestatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triphontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos eius hac parte consecutus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvidae assumpsit: quales hodiernum errores ab ineptis ho-

¹ Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* *Bibl. Gr.* 4. 7. p. 259 seq. & ante illum *H. Dodwell*o *diff. de aetate Peripli maris Euxini* § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani an-

num xx non vixisse.

² Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric.* l. c. & *Dodwell*us l. c. § 12.

minibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censere, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudenter fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas ¹. Quin ipse falsis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει ², ut adeo ab ira eius ob laesam ficulneorum numinum maiestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet animum fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditioe manserunt.

XLII. Iuliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censei coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Iuliano epistola, quae quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam ³. Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin?

¹ E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἰσχύσαντες αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμφαινοντος τὸ πλάσμα φεραθῇ, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἀπίστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de συνδοιασμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

² In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν τροφῆς indigere asserit, & Iovis exemplo (II. E. 897) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine huius Commentarii τρυφὴν & ἀσώτιαν Deas comminiscitur &c.

³ Epist. xxxii, p. 404 ed. Lips.

nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus scripsit, comparaverit, Lucianeum esse illum, id est, Luciani imitatione scriptum, & e verbis fere Luciani senioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo, antequam finiamus, aliqua sunt dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse exstantiorem sententiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse iam supra dictum est. Exempla huc adscribere supersedeo: non est enim longus dialogus, & singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, & dispositionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino est a Luciano adhibita, ex affe convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos *ἐπεγυμνωτάτους*, in quos forte fortuna & quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti scilicet ratione, lenior. Iam occasio dialogi utriusque est occursum fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput causae, in Nigrino moras nectente ipso, qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta iurisiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos false perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, sed quae causa scribendi auctori existit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo,

ne tamen non fatis intelligat, nisi quis utraque συγγράμματι inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Ienensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interiecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium: cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legere, quod a sententia me demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendae; ut potius magis subinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτήμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wettsteniano, quod intexatur, non penitus indignum.

1 Non feci in hac dissertatione mentionem TO. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non- Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed

hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemptam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παρούσιν.

Pag. 226. l. 4. ἰδοῦ, leg. ἰδοῦ.